C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK05_-_Chladna_hra.PDB

PDB Name: JFK05_-_Chladna_hra
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.11.2006
Modification Date: 17.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent John Francis Kovář

5

CHLADNÁ HRA

Tomáš Němec

WYENNSKÁ KARAVANA

Kovář sebou smýkl na zasněženou zem. I přes skučení sílící bouře zaslechl, jak tesáky psa, velikého jako dobře stavěný grizzly, sklaply naprázdno.
Vyškrábal se na nohy, popadl hrůzou strnulé děcko a hodil ho tam, kde přes vánici rozeznával temné siluety panikařících rodičů. Energii, kterou do pohybu dal, okamžitě využil. Parakotoulem se dostal z místa, na které o několik sekund později dopadla rozlícená šelma.
Nahmatal nůž, ale nestačil ho vytáhnout. Bestie se na něj okamžitě vrhla. Kovář ukročil a letící masa svalů, kostí a šlach ho téměř minula. Zvíře se o něj pouze otřelo bokem, i to ale stačilo, aby absolvoval několikametrový výlet vzduchem, zakončený tvrdým pádem do zledovatělé krusty.
"Ještě dopilovat přistání a můžu se živit jako letadlo," zahuhlal do čerstvě napadaného sněhu a překulil se.
Pes znovu útočil - řítil se na něj skrz vířící sníh jako rozzuřený vlčí bůh Fenrir ze starogermánských legend.
Kovář uskočil až v okamžiku, kdy se bestie odrazila. Náhlý poryv vichřice byl ale proti. Nedovolil mu dokončit pohyb a smýkl jím přímo proti rozšklebené mordě. Instinktivně se vrhnul k zemi, ale už bylo pozdě.
Drápy mu na rameni rozervaly bundu a zajely do masa. Prudká bolest prošlehla do Kovářova mozku, a když první nával odezněl, zanechal po sobě jen chladné vědomí profesionálního válečníka.
Agent John Francis Kovář se zvedl v okamžiku, kdy pes dokončil obrátku.
"Pošťuchování skončilo, kamaráde," procedil skrz pevně sevřené zuby a vyrazil mu vstříc.
Zaútočit holýma rukama na tak obrovské monstrum zavánělo šílenstvím, ale Kovář dobře věděl, že šílené situace vyžadují šílená řešení. A šílené muže - a tím on bezesporu byl.
Pes skočil. Kovář dokončil nášlap v hlubokém předklonu, předpaženýma rukama se zapřel o zem, prohnul tělo a využil setrvačnosti k bleskovému přemetu. Zmatená bestie, ve skoku neschopná jakkoli zareagovat, inkasovala vyztuženými podrážkami tvrdý direkt do spodní čelisti.
Prudký náraz odmrštil Kováře stranou. Kosti a šlachy zazpívaly v jeho těle bolestivou árii a on si mimoděk vzpomněl na své první dny u speciálních jednotek. Po několikahodinových vyčerpávajících cvičeních končily jeho přemety podobně.
Vyhnal z hlavy sněhem zaváté vzpomínky a s námahou se postavil. Obrovitý pes ležel opodál, škubal hlavou, chrčel a nemotorně se snažil postavit.
Až nyní měl Kovář dostatek času, aby vytáhl nůž. S kusem poctivé, sedm palců dlouhé oceli v ruce se opatrně přiblížil k otřesenému zvířeti a napřáhl se ke smrtící ráně.
"Ne, pane! Nezabíjejte ho!"
Muž, který se k němu hnal skrz vánici, divoce gestikuloval rukama.
Doběhl ke Kovářovi a postavil se mezi něj a zvedajícího se psa. JFK sice mluvil plynně německy, přesto měl nyní pocit, že lingvistické rozdíly jsou v tomto světě větší, než se zdálo.
"To zvíře zmagořilo, mělo by se utratit!" zakřičel do ječící bouře a chytil se za rameno, zalité chladem ztuhlou krví. Muž místo odpovědi vytáhl podivnou pistoli a zblízka střelil psa do zátylku.
Masivní šipka zajela do huňaté srsti téměř celá. Anestetikum muselo být silné, protože zvíře ještě několikrát zachrčelo a znehybnělo.
"Nemůžu ho utratit, nemám na jiného!" zahulákal muž na Kováře. Skrz kožešinou podšitou kapuci a tlustou šálu na něj upřel unavené oči a dodal: "To ta bouře, Ňufík je z ní vždycky nervózní!"

Kovář opět zapochyboval nad kvalitou hypnotického rychlokurzu zdejší němčiny, který absolvoval v Agentuře.
"Ňufík?" zařval nevěřícně do hukotu vichřice. Chlapík ho už ale neposlouchal - se svými druhy, kteří mu přiběhli na pomoc, začal převalovat nehybné tělo na plachtu opatřenou v rozích silnými lany. Když se jim podařilo psa přemístit na provizorní smyk, obrátil se ke Kovářovi a zakřičel:
"Pojďte, přečkáte to u nás. Žena vás ošetří!" JFK si zvedl šálu přes obličej, utáhl si kapuci a přikývl. S ostatními, kteří se opřeli do smyku, došel k místu, kde ho vyvrhl časoprostorový fantom. Saně, konstruované podle propočtů agenturního génia von Wondera pouze pro průchod realitou, se rozpadly. Byly záměrně sestrojené za pomoci technologií, které tento svět neznal - zbyl z nich jen nepoužitelný šrot, nyní pohřbený pod vrstvou sněhu.
Zatímco muži odtáhli psa do rozlehlého iglú zapuštěného v zemi, kde už byla natěsnána ostatní zvířata, Kovář vyhrabal svůj vak. Kupodivu se nic neztratilo, jak zjistil při zběžné kontrole.
Bouře nabírala na síle, sníh ve větrných poryvech vířil ve stále překotnějším reji.
Ňufíkův majitel se po chvíli vrátil ke Kovářovi.
"Kde máte spřežení?" zařval.
"Cestuji massportem!" zahulákal JFK připravené vysvětlení a setřel si z očí sníh.
Muž mu pokynul, aby ho následoval.
Prodrali se vánicí k saním, které v téhle budoucnosti sloužily jako dopravní prostředek mezi městy ztracenými v ledové pustině. V podstatě šlo o širokou maringotku ukotvenou na dvojici silných lyžnic s poměrně širokým rozchodem, aby saně držely stabilitu při divoké jízdě sněhovými pláněmi.
Kovář se rozhlédl. V houstnoucím šeru se hukotem větru prodíralo psí vytí spolu s hlasitými povely lidí. Jedna po druhé zajížděly maringotky podobné té, u níž Kovář stál, až po střechu do země. Připomínaly ponorkové věže zanořující se pod hladinu rozbouřeného oceánu.
Muž zatím přešel k zadní části pojízdného obydlí a nasadil do jednoho z dvojice čepů umístěných v podvozku masivní kliku. Začal točit a soustava převodů se s hrkáním, skřípěním a sténáním, slyšitelným i přes hukot bouře, rozeběhla.
JFK si všiml, že do vykopané jámy kopírující půdorys domku sjely z jeho rohů ocelové nosníky. Muž přehodil kliku do dalšího z čepů a tentokrát se pohnuly lyže, dosud držící celou váhu maringotky. Zvedly se na úroveň podlahy a potom se zasunuly. Zbývalo vrátit kliku do prvního čepu a za pomoci brzdných převodů otáčením v protisměru opatrně spustit stavbu do připravené prohlubně.
Kovář uznale hvízdl do šály. Ani extrémní podmínky a omezené možnosti nezahnaly lidstvo do kouta. Jsme jako krysy, pomyslel si. Dokážeme přežít cokoli a přizpůsobíme se čemukoli...
Maringotka dosedla, muž vyndal kliku a vylezl na střechu. Otevřel poklop a pobídl Kováře.
Ten mu podal vak a opatrně, aby co nejméně zatěžoval zraněné rameno, se vsoukal do úzkého otvoru. Po krátkém žebříku slezl dovnitř, následován svým hostitelem.
V místnosti osvětlené několika svíčkami bylo teplo a útulno. Kovář si smetl sníh z plnovousu, odmotal šálu a sundal kapuci a rukavice. Muž za nimi zavřel poklop a hučení zuřící bouře se ztlumilo, jako by sem doléhalo z jiného světa.
JFK se rozhlédl a musel uznat, že jen málokdy viděl tak dokonalý soulad mezi útulností a účelností. Nábytek, skládající se z nízkého stolu zapuštěného do podlahy a dvou bytelně vypadajících truhlic, doplňovala nevelká železná kamínka, v nichž hořel oheň. Kolem stolku ležely poházené polštáře z vyčiněné kůže, které zřejmě sloužily k sezení.
Nejvíc ho však zaujala kožešina s dlouhými tuhými chlupy, pokrývající stěny, podlahu i strop. Ze školení, které se mu dostalo před odjezdem od informatika Wolfgangova týmu, věděl, že jde o vydělanou kůži z mastodonta, nejmohutnějšího zástupce zdejší fauny. Působila jako ideální izolátor před zimou a byla nedílnou součástí každého obydlí.
"Chci vám poděkovat, že jste zachránil Irenn," vytrhl Kováře ze zadumání pán maringotky a napřáhl ruku.
Jeho oči sice působily unaveně, jinak se ale nezdálo, že by ho život stál příliš mnoho sil. V široké tváři dobře živeného čtyřicátníka se skrývala dobromyslnost a inteligence, pohyboval se energicky a stisk měl pevný.
"Jmenuji se Adam Korbmann," představil se. "Jsem obchodník."
"Schmied," zareagoval hbitě JFK s německou verzí svého jména. Ale než stačil dodat křestní jméno, muž ho přerušil: "Opravdu? Dobří kováři jsou vítáni všude, herr..."
Gitta Korbmannová by v Kovářově světě strčila do kapsy kdejakou zdravotní sestru. Zkušeně odstranila z tří nepříliš hlubokých škrábanců vlákna z oblečení a zaschlou krev, rány natřela příšerně páchnoucí mastí a úhlednými stehy je zašila.
Korbmann slil vroucí vodu do čtyř otřískaných plechových koflíků, do jednoho nasypal hrst drobných usušených lístků a do zbylých tří přilil čirou tekutinu z tlustostěnné skleněné láhve. Místností zavanul alkohol.
"Na vás, herr Nowotny," pozvedl hrnek s kouřícím nápojem, a když si s ním ostatní přiťukli, dodal: "A na to, ať v pořádku dorazíme do Praagu"
JFK se opatrně napil a zjistil, že polykání ohně není zase taková pohoda, s jakou to předváděli pouliční kejklíři. Alkohol, byť zředěný, mu vehnal slzy do očí.
"Ta píše, co?" mrkl na něj spiklenecky Korbmann. "Přivezli ji až z Helsyngu."
Kovář se znalecky zašklebil a slíbil si, že příští lok už odměří opatrněji.
Zato když se podíval do hrnku Gitty Korbmannové, zjistil, že je poloprázdný. Ta dobrá žena musela mít mezi předky cirkusáky, pomyslel si JFK. Ale pak přeci jen svou iracionální myšlenku opravil: nebo jen vyrůstala v daleko drsnějších podmínkách, než jaké kdy v našem světě existovaly.
"Vrátím se k Irenn," políbila Gitta manžela na tvář. "Nabídni našemu hostovi něco k jídlu, musí být vyhládlý," prohodila, když zvedala kožešinovou houni, za níž leželo spící děvčátko.
Po sice studeném, nicméně vydatném jídle jim Korbmann oběma napančoval další dávku smrtícího dryjáku a šibalsky

se přitom pro sebe usmíval. Nakonec uhasil oheň v kamnech, protože hrozilo, že vánice zasype vývod kouře. Už nebylo třeba topit - sníh a mastodontí kožešiny udrží v místnosti teplo do té doby, dokud se bouře nepřežene.
Seděli na polštářích u stolku, mlčeli, utopeni ve vlastních myšlenkách, a naslouchali praskání chladnoucího kovu.
Kovář cítil, jak mu v ráně bolestivě škube, ale nebylo to nic, čemu by musel věnovat větší pozornost.
"Vaši předci byli Češi?" zeptal se Korbmann do ticha.
Kovář otázku dříve či později čekal, takže odpověděl pohotově: "Rodiče z otcovy strany. Já už se narodil ve Wyenně."
Zadíval se před sebe, jako by vzpomínal na dny svého dětství.
Korbmann mlčel, ačkoli další otázka se přímo nabízela. JFK mu připsal další bod za to, že ho nechal, aby v rozhovoru pokračoval sám, pokud o to bude stát. Možná to ale byl jen místní zvyk - pokud jste okolnostmi nuceni být v neustálém kontaktu s ostatními, tím více respektujete jejich soukromí.
"Potřeboval jsem změnu," navázal Kovář po chvíli ticha. "A Prah... Praag," opravil se, "mi připadal jako ideální volba. Vždycky jsem se chtěl podívat do města, kde se narodili mí prarodiče."
"Studujete historii, herr Nowotny?" Korbmann se na něj se zájmem podíval, když usrkával z hrnku. V jeho pátravém pohledu se skrývalo ještě něco, co Kovář nedokázal identifikovat.
"Nerozumím," zavrtěl hlavou.
Ve skutečnosti rozuměl velice dobře, však se také za přeřeknutí v duchu proklínal.
"Předpokládám, že jste chtěl říci Praha," Korbmann se napil a dál se Kovářovi díval do očí. "Takhle se tomu městu říkalo naposledy před Soudným dnem," dodal.
JFK zuřivě přemýšlel, až nakonec plácl první, co ho napadlo.
"Ne, nestuduji historii, herr Korbmann. To jen moje babička... Nikdy neřekla svému rodišti jinak než Praha. Nechal jsem se unést vzpomínkami."
Trochu se při tom vysvětlování zapotil. Bylo vachrlaté, napadalo na levou nohu a mělo hrb, přesto Kovář doufal, že mu Korbmann uvěří.
Jeho hostitel vypadal zadumaně, nakonec se ale usmál a pokrčil rameny.
"Odpusťte to vyptávání, profesionální deformace. Dělám celý život do artefaktů, doufal jsem, že si budu moct popovídat s někým, kdo rozumí mému oboru."
Zmínka o Korbmannově obživě Kováře zaujala. Ztracený agent zde totiž vystupoval také jako obchodník s artefakty.
"To vás musím zklamat," poznamenal a lokl si megacloumáku, "jsem obyčejný kovář."
Korbmann zakýval nataženým prstem.
"Pokud jste nejen obyčejný, ale také dobrý kovář, mohl bych vám v Praagu sehnat místo. Mám tam nadstandartní vztahy s členy řemeslnických klanů. Alespoň trochu bych se vám mohl odvděčit za to, co jste pro nás udělal."
JFK se snažil tvářit rozpačitě, ale v duchu si mnul ruce. S doporučením tohoto muže se bude moci začlenit do praagské komunity mnohem jednodušeji. Pro své pátrání po Maxovi potřeboval být co možná nejméně nápadný a Korbmann mu nabízel ideální krytí. Doufal, že základy kovařiny, které získal kdysi při jednom z mnoha vojenských výcviků, úplně nezapomněl.
"Co na to říkáte?" pobídl ho jeho hostitel s úsměvem. "Rád to pro vás udělám."
Kovář kývl.
"Moc byste mi pomohl, herr Korbmann."
Obchodník se potěšeně zazubil.
"Výborně!" zahlaholil. Ihned ale mrskl pohledem ke kůži, za níž jeho žena pečovala o Irenn, a ztlumil hlas: "Na to si musíme připít!"
Kovář nasucho polkl a neochotně podal Korbmannovi hrnek.
Když se mu vrátil opět plný, zeptal se a dával přitom pozor, aby se znovu nepřeřekl: "A co táhne do Praagu vás?"
Obchodník se k němu natáhl, JFK si s ním přiťukl a oba muži se napili.
"Otevřel jsem tam v létě pobočku. A protože se hned od začátku slibně rozjela, rozhodl jsem se, že se do Praagu, nebo Prahy, chcete-li," zaryl si Korbmann přátelsky do Kováře, "aspoň na čas přestěhuji. A tak jsem se vrátil pro rodinu."
JFK zatím uhasil táborák v hrdle a rozmýšlel, zda vkročit na tenký led. Nakonec usoudil, že ano.
"Neznáte nějakého Maxmiliána Scharfa? Taky obchoduje v Praagu s artefakty..."
Korbmann se na okamžik zarazil, ale pak přikývl.
"Samozřejmě, že ho znám! Dobrý obchodník by měl mít přehled o konkurenci. A herr Scharf je v našem oboru špička."
Kovář potlačil úšklebek. Kdo byl měl být v budoucnosti větší odborník na historii, než člověk, který přišel z minulosti? Rozdílů mezi oběma paralelními liniemi navíc nebylo tolik, aby agentovi Maxu Vostřákovi, přezdívanému kolegy Šílený Max, způsobovaly v jeho krytí komplikace.
"Odkud se s ním znáte?" zeptal se Korbmann.
"Přítel z mládí." Kovář se rozhodl, že raději nebude zabředávat do zbytečných detailů. To, jak se Korbmann zatvářil, když vyslovil Maxovo jméno, mu neuniklo. Raději se dál nevyptával, teď bylo na jeho společníkovi, aby pokračoval v rozhovoru.
"Herr Scharf je zajímavý muž," řekl Korbmann. "Kromě toho, že má prvotřídní znalosti, je také dobrý obchodník. Neústupný sebevědomý a... tvrdohlavý," povzdechl si s úsměvem.
"Vždycky byl paličák," souhlasil s ním JFK, ačkoli Maxe Vostřáka prakticky neznal.
Korbmann přikývl.
"To máte pravdu. Nabídl jsem mu, abychom se stali společníky, ale on odmítl. A to měl přitom v té době pouze malý krámek, z něhož mohl jen těžko vyžít."
Kovář chápal Vostřákovo rozhodnutí. Pokud by měl kolem sebe neustále někoho dalšího, ať už Korbmanna nebo jeho

zaměstnance, mohlo by mu to komplikovat jeho úkol.
"Ale je zase pravda, že těch pár kousků, které nabízel, bylo opravdu luxusních," přiznal Korbmann.
Aby ne, pomyslel si Kovář a mimoděk si promnul bolavé rameno. Informatici Agentury věděli, čím svého člověka vybavit.
"Moc mě mrzí, že vás Ňufík zranil," všimnul si toho Korbmann.
"Nic to není, jen povrchní škrábance," zavrtěl Kovář odmítavě hlavou. "Jen se bojím, aby to příště neskončilo hůř. Měl byste toho psa opravdu utratit."
Únava v mužových očích se prohloubila.
"Nemám na jiného," řekl. "Ačkoli se to nezdá, obchodování s artefakty není žádný zlatý důl. Lidí, kteří si je mohou dovolit, není moc, a navíc je obtížné se k nim bez konexí dostat."
Kovář jen přikývl - na stesky se jen těžko nalézají slova, která jsou víc než jen prázdným chlácholením.
"Ňufík vždycky z bouřky jančil víc než ostatní psi," vrátil se Korbmann v úvahách ke svému zvířeti. "Ale ještě nikdy se nestalo, že by zaútočil na člověka. A navíc na někoho z naší rodiny."
"Občas se stane, že se pes zničehonic pomine," řekl Kovář.
Korbmann zadumaně přikývl. Nakonec do sebe obrátil zbytek hrnku, vstal a chvíli naslouchal hučení sněhové bouře.
"Jak to tak vypadá, za pár hodin budeme moct vyrazit. Půjdu si lehnout, jsem po dnešku utahaný. I vy byste si měl odpočinout. Ta rána potřebuje klid."
Kovář, který si připadal jako někdo, kdo právě absolvoval cestu z minulosti do budoucnosti a navrch ještě jeden souboj se zdivočelým psím monstrem, přikývl.
Korbmann přešel k protější stěně, nadzvedl kulatý poklop v podlaze a lopatkou vybral kbelík sněhu. Pak se ke Kovářově překvapení do otvoru bez rozpaků vymočil. Hodil zpátky hrst sněhu a záchod zase utěsnil.
"Kdybyste cokoli potřeboval, posložte si," rozmáchlým gestem obsáhl celou místnost a na okamžik zmizel v přístěnku. Vrátil se a podal Kovářovi kožešinu.
"Díky za pohoštění, herr Korbmann."
Obchodník agenta přátelsky poplácal po zdravém rameni.
"Neděkujte - to já jsem vaším dlužníkem. A pokud nechcete, abych z toho měl těžké spaní, pocestujete s námi až do Praagu."
"Takové pozvání se nedá odmítnout," usmál se JFK, potěšený vidinou, že se nebude muset trmácet v místní obdobě hromadné dopravy.
"Tak se mi to líbí," pochválil ho Korbmann a zmizel v ložnici.
Kovář také použil záchod, zhasl svíčky a uvelebil se v rohu místnosti, aby měl stále ještě hřející kamna u hlavy. Zahrabaný v kožešině a s vakem pod hlavou civěl do tmy a naslouchal zuřící bouři. Ačkoli byl unavený, spánek nepřicházel. Nebylo se co divit, v paralelní budoucnosti se člověk neoctne každý den.
I když ho po čtyřech dosavadních misích dokázalo překvapit máloco, ledovou dobou drcené Zemi se to podařilo. V ultradrsných podmínkách dokázalo lidstvo nejen přežít či živořit, nýbrž i soběstačně existovat. Kovářovi takové zjištění dávalo dosud nepoznanou hrdost na to, že je člověk. Motto Agentury EF, "Svůj svět si musíme zasloužit", mělo v téhle realitě větší váhu než kdekoli jinde.
Zjitřeným Kovářovým vědomím se prolnuly vzpomínky na několik posledních dní, které začaly přibližně před sto čtyřiceti lety jeho překaženou dovolenou. A skončily soubojem s obrovitým psem, za jehož vražedné šílenství nemohla bouře, ale on sám - John Francis Kovář.

ČTYŘICET TISÍC DNÍ POTÉ

Kovář s úlevou vypnul počítač a protáhl se. Únavné papírování měl za sebou a dovolenou, kterou mu nařídila jeho šéfová Ljuba Bytewská, před sebou. Za nepříliš odpočinkovou třetí misi a následné "dovádění" s armádou terakotových válečníků na ni měl nárok. Svět se někdy tvářil jako báječné místo pro život.
Vstal, hodil na sebe krátkou koženou bundu a z pod stolu vytáhl sportovní tašku. Byl rád, že si všechny věci vzal už ráno, takže se teď nemusel vracet do bytu. Za hodinu mu odlétalo z Ženevy letadlo do Jakarty, odkud měl přípoj do Semarangu. Těšil se, až si dá v Dinginově baru panáka místní kořalky a spolu s přáteli, které získal v Indonésii ještě za služby v armádě, zavzpomíná na staré časy.
Mimoděk si vzpomněl na Lindu. Její obličej se mu ale před očima brzy přetransformoval do jiného, kterému dominovaly velké hnědé oči.
Potřásl hlavou a vytěsnil Andreu ze své mysli. Společná dovolená nebyla v Agentuře možná - navíc Villefortovou čekal náročný úkol kdesi v časoprostorovém kontinuu.
Vešel do vyzbrojovacího centra a zalitoval, že si s Pierrem Yangem nemůže vyměnit místo.
Šlachovitý Asiat, oblečený v černé taktické kombinéze, seděl na židli, nohy položené na stole. Louskal ohmataný paperback a nespokojeně u toho funěl.
Jak už naznačovalo agentovo jméno, Yangovi předkové pocházeli z Číny, on sám se narodil ve Francii. Když po otci zdědil rodinnou restauraci, rozhodl se, že už nebude alžírské mafii platit výpalné a navíc oba výběrčí zmlátil. Alžířané mu na oplátku vyvraždili celou rodinu. Yang na oplátku vyvraždil Alžířany. Sám. Potom šel na policii a udal se.
Zástupci Agentury ho - jako mnoho jiných před ním - navštívili ve vězení a nabídli mu práci. A Pierre Yang ji přijal. To bylo před čtyřmi roky, od té doby se z něj stal špičkový agent a v několika posledních měsících i Kovářův přítel. Byl jedním z mála, kteří k misi "Palmový svět" zachovávali neutrální postoj.
Když Kovář vešel, loupl po něm očima a zase se vrátil ke čtení.

"Nazdar, šťastlivče," zahučel na pozdrav. Hněvivě si odfrkl a hodil knížku na stůl.
JFK ji zastavil dřív, než stačila spadnout na zem.
"Jablka z Beltamoru?" přečetl titul na řvavé kýčovité obálce. "Ty čteš takovej brak?"
Yang sundal nohy ze stolu, naklonil se nad něj a zavrčel: "Na Stonea mi nešahej, intelektuále!"
"Nevypadal jsi, že se nějak extra bavíš," popíchl ho Kovář.
Yang mávl rezignovaně rukou.
"Zašmodrchaná historie, člověče. A tvý poloviční soukmenovci v ní maj prsty."
Na Kovářův nechápavý výraz dodal: "Tenhle brak, jak tomu rouhavě říkáš, je původně francouzskej produkt. Před lety začal vycházet i u vás, kde se z něho stal ohromnej hit. Nakonec ho začali psát i Češi, a to dost dobře, takže se jejich knížky začaly vydávat i ve Francii."
"Kdo umí, umí. Zlatý český ručičky," přisadil si s úsměvem JFK.
"Brzdi svůj rozlet, člověče," usadil ho Yang. "To, co říkáš, jsem si myslel taky, ale jen do tý doby, než přeložili tohle" ukázal na sešitek na stole, jako by to byla Strážní věž. "Tenhleten," přitočil si k sobě obálku, "Prohazska... si myslí, že se může nám, pravověrnejm fanouškům, smát do ksichtu. Mám pocit, že si toho chlapa brzo najdu!"
Kovář se pobaveně usmíval a pohledem přitom pátral po rozlehlé místnosti plné skříní, úložných prostorů, stolů a židlí.
"Myslel jsem, že se chystáš do akce," prohodil k agentovi, který si nevraživě měřil pestrobarevnou obálku. V Agentuře kolovala legenda, že Yang pozabíjel Alžířany čínskými jídelními hůlkami. Když se na něj teď díval, docela tomu začínal věřit. A byl rád, že se nejmenuje Procházka.
"Čekám na Andreu," opustil Pierre krajinu svých sadistických vizí. "Znáš ženský, ať jdou do divadla nebo do bitvy u Slavkova, chystají se sto let."
"Ale no tak, chlapci," vynořila se ze dveří Villefortová, "snad mě tu nepomlouváte."
Yang se zaskočeně zazubil a Kovář v duchu zaklel. Tvrdit, že agentce kombinéza obtahující její dokonalé tělo sekne, bylo stejné, jako označit Monu Lisu za fajn obrázek. Vypadala v ní křehce a nebezpečně zároveň, což byla vpravdě smrtící kombinace.
"Technosvět?" okomentoval Kovář výstroj a výzbroj obou agentů, když se mu podařilo resuscitovat duchapřítomnost.
Villefortová k němu došla natolik blízko, až ucítil její parfém, a přikývla.
"Přesně tak. Nadnárodní korporace, neo-yakuza, nanotechnologie a k tomu si přihoď čímana, kterej si hraje s hyperpolem. Na rozdíl od tebe nás nečeká žádná dovolená," kývla ke sportovní tašce u jeho nohou.
Kovář si při zmínce o své vakaci uvědomil, že se zdržel příliš dlouho.
"Hlavně na sebe dejte bacha, děti," hodil si zavazadlo na rameno.
"Jasně, táti," zahučel Yang a přátelsky na něj mrkl.
Villefortová mu podala ruku.
"Užij si to, Johne," popřála mu, když sevřel její štíhlou dlaň do své. "A žádný vylomeniny," dodala se šibalským úsměvem, "míříš do extrémně nebezpečného prostředí."
Narážela samozřejmě na levný sex, který byl v jihovýchodní Asii již dlouhá léta nejvyhledávanější turistickou atrakcí.
Kovář to raději nekomentoval.
Hleděli na sebe s Villefortovou možná o zlomek sekundy déle, než bývá obvyklé.
"Až se tu sejdeme, zaskočíme na panáka," prohodil, když se vymanil z jejího pohledu.
Otočil se k odchodu, ale než došel ke dveřím, ozval se z interkomu hlas asistentky Ljuby Bytewské: "Agent John Francis Kovář, ať se okamžitě dostaví do kanceláře velitele sekce. Opakuji..."
Kovář strnul a nehybně doposlouchal hlášení až do konce, jako by doufal, že se přeslechl. Čtrnáct dní strávených na bělostných píscích u Jávského moře na něj smutně mávalo z paluby odlétajícího letadla. Pustil tašku na zem a ačkoli mu to nebylo vlastní, sprostě zaklel.
Rezignovaně se obrátil k oběma agentům.
Andrea účastně pokrčila rameny a Yang se na něj chápavě zašklebil.
"Zapomeň na Indonésii, člověče," řekl a zvedl omšelý paperback. "Čeká tě Beltamor."
"Nebo něco mnohem horšího...," dodala smutně Villefortová, když se za Kovářem zavřely dveře.
Ačkoli to v něm vřelo, JFK se rozhodl, že se bude chovat jako profesionál. A tak, když vstoupil do kanceláře Ljuby Bytewské, pozdravil jako správně vychovaný chlapec a aniž by hnul brvou, na pokyn své nadřízené se posadil.
Jeho sebeovládání čekala zatěžkávací zkouška toho nejdrsnějšího kalibru, protože v místnosti na něho kromě Bytewské čekal ještě Andreas Wolfgang. Od událostí v Palmovém světě uplynulo sice už hodně vody, ale vzhledem k tomu, že na sebe od té doby nenarazili, jejich vzájemná nevraživost nedoznala změny.
Šedovlasý agent se opíral o parapet falešného okna, za nímž holoprojektor vytvářel iluzi deštivého podzimního večera, a zamračeně si Kováře měřil.
"Jste si jistá, paní kolegyně, že opravdu nemáte nikoho jiného?" zeptal se, aniž by z něj spustil oči.
Bytewská přešla jeho porušení bontonu a klidně, přesto s mrazivým přídechem, řekla: "Myslím, že tohle jsme už probrali, Andreasi. John Kovář je nejen ideální člověk pro vaši misi, ale také jediný agent s potřebnými zkušenostmi, kterého mám k dispozici. Berte, nebo nechte být a rozhodujte se rychle, protože ještě může stihnout letadlo."
Kovář nebyl věřící, ale teď se vroucně modlil k patronu všech Wolfgangů, aby svému temnému přisluhovači našeptal odpověď, která jeho - Johna Francise Kováře - posadí do taxíku směr ženevské mezinárodní letiště.
Wolfgang něco nesrozumitelného zamručel pod svůj pěstěný knír. Bytewská kývla a obrátila se na Kováře.
"Asi je zbytečné cokoli říkat, Johne, protože jak tak na vás koukám, víte, nebo přinejmenším tušíte, o co jde. Ale musím učinit zadost úřednickému protokolu: oficiálně vás tímto odvolávám z dovolené."

Kovář sice chtěl rozvést diskusi ohledně správného výkladu Wolfgangova zamručení, ale nakonec jen rezignovaně kývl.
"Rozumím a jsem k dispozici."
Tvrdý šéfovský výraz Ljuby Bytewské změkčilo úlevné pousmání. Možná se bála, že bude muset před kolegou čelit Kovářovu nesouhlasu.
"Major Wolfgang oficiálně požádal naše oddělení o pomoc. Potřebuje agenta pro zvláštní misi, a protože jsou všechny ostatní divize extrémně vytížené, obrátil se na mě. Kdybych měla někoho stejně schopného, nekazila bych vám dovolenou, Johne. Ale takhle zbyl Černý Petr na vás."
Wolfgangovo nesouhlasné odfrknutí Bytewská nijak nekomentovala, jen JFK na šedovlasého agenta spiklenecky mrknul.
"Majore, seznamte, prosím, agenta Kováře s jeho úkolem," předešla Bytewská hrozícímu konfliktu a zamračeně si oba muže změřila.
Wolfgang si teatrálně vydechl a odlepil se od parapetu. Iluzorní déšť za jeho zády vyťukával do neexistujícího okna requiem za jednu neuskutečněnou dovolenou.
"Zhruba před půl rokem," začal šedovlasý major výklad, "zaznamenali analytici Agentury narušení modulovaného hyperpole. Snažili se jeho charakter určit na základě srovnání s anomáliemi uloženými v databázi, ale neúspěšně."
Wolfgang začal přecházet po místnosti jako učitel vysvětlující žákům obzvlášť těžkou látku, a ačkoli byla jeho slova určená Kovářovi, ani jednou se na něj nepodíval.
"Jak už to v podobných případech bývá, skončily výsledky jejich výzkumu na mém stole," poznamenal hořce, vyčítavě střelil pohledem po Bytewské a podal jí minidisk zabalený v ochranném pouzdře.
"Podařilo se nám určit časoprostorové souřadnice, v nichž se poruchy objevily," dodal, zatímco Bytewská založila disk do slotu počítače a vyťukala na anatomicky tvarované klávesnici příslušné povely.
Ozvalo se tiché zabzučení, světla v místnosti se ztlumila a holoprojektor umístěný v desce stolu začal přehrávat záznam. Před Kovářem se zvedla půl metru vysoká zrnící světelná krychle, za níž vypadala jeho šéfová jako duch ve špatně naladěném televizoru.
Zrnění se vyladilo a objevil se obraz. Pod zatíženými olověnými mraky defilovala nekonečná ledová pláň a Kovář se předklonil, aby mu neunikl sebemenší detail.
"To, co vidíte, jsou záběry ze sondy, kterou jsme do lokace vyslali," vysvětloval Wolfgang. "Právě přelétá nad středočeskou kotlinou a míří k Praze."
Kovář k němu udiveně vzhlédl. Starší agent ho s pohledem upřeným na přehrávaný záznam ignoroval.
"Píše se přibližně rok dva tisíce sto šedesát a prakticky celá Země vypadá podobně. Jen sníh, led, mráz a..."
"Co se tam stalo?" přerušil ho Kovář.
Wolfgang po něm střelil vzteklým pohledem a zasyčel: "Prostor na dotazy vám dám, agente. A pokud mně nebudete skákat do řeči, dostaneme se k nim brzy."
Chvíli se měřili pohledy, JFK se ale rozhodl být tím moudřejším a ustoupil. Rukou pokynul Wolfgangovi, aby pokračoval, a ostentativně se zadíval zpět na holoprojekci.
Šedovlasý agent zvládl vztek a se skřípěním zubů odpověděl: "V této paralelní linii došlo někdy kolem roku dva tisíce padesát k jaderné válce. Ať už byly její příčiny jakékoliv, celoplanetární konflikt vyhladil osmdesát procent lidské populace a následný radioaktivní spad zapříčinil globální změnu klimatu. Nastala nová doba ledová..."
Na okraji projekční krychle zahlédl Kovář tmavou skvrnu, která se rychle zvětšovala. Brzy se změnila ve futuristické město tvořené mohutnými mrakodrapy. Jak se ale sonda blížila, odhalovala stále více pochmurných detailů.
Z pobořených domů zůstaly pouze železobetonové skelety, jimiž se skrz okenní otvory prohánělvětrem vířený sníh. Při podrobnějším zkoumání JFK zjistil, že stavby musely být kdysi mnohem vyšší a že to, co se tyčí nad sněhovým krunýřem, je pouze několik desítek horních pater kdysi pyšných gigantů.
Vybavil si okamžitě plakát jednoho starého kinohitu, na němž bylo zobrazeno na pozadí zasněžených mrakodrapů torzo Sochy svobody trčící ze sněhových závějí. Uvědomil si, že i natolik mizerný film dokázal být zároveň neskutečně vizionářský.
"Tohle zbylo z Prahy," zamumlal, ohromený pohledem na pomník lidské civilizace.
"Brilantní dedukce, agente," neodpustil si Wolfgang rýpnutí a ukázal prstem na několik teček, pohybujících se u úpatí domů. "A co tohle? Že by mravenečkové?"
Kovář byl tak zaujatý tím, co viděl, že jeho sarkasmu nevěnoval pozornost.
Mezi torzy mrakodrapů opravdu procházeli lidé. Nebylo možné rozeznat příliš detailů, protože sonda řízená UI udržovala takový odstup, aby nebyla spatřena.
"Tady máte ony dvacetiprocentní občany," hýřil nejapným humorem Wolfgang. "Jsou to potomci těch, kteří nalezli úkryt v protijaderných bunkrech."
Sonda vlétla do jednoho z domů a jak sestupovala níž, její kamerový systém zabíral bezútěšný interiér, v němž kromě holých stěn a zřícených schodišť nebylo nic jiného. Na úrovni země se mechanický vyslanec z paralelní minulosti zastavil a skryt za okenním rámem vyčkával.
Neuběhlo ani půl minuty a kolem ukryté sondy prošli tři lidé. Kovář čekal tupé troglodyty, ale s úlevou zjistil, že se spletl.
Muži, oblečení v prošívaných kožešinách, s tvářemi zakrytými huňatými šálami a s kapucemi na hlavách, připomínali spíše polárníky. O tom, že tomu tak není, vypovídaly jejich zbraně: všem třem nad rameny trčely rukojeti mečů a jeden z nich nesl v ruce pušku s trombónovitou hlavní.
Obraz najednou zakolísal a zmizel, nahrazen obligátním zrněním. Kovář předpokládal, že ke zničení sondy došlo

samovolně tím, jak se začal uplatňovat Maurbyho efekt. Vědomostní úroveň nebyla v tomto paralelním světě zkrátka na patřičně vysoké úrovni, aby v něm mohlo cokoli, co tento background přesahovalo, existovat delší dobu.
"Něco málo přes dvacet minut, taková je životnost našich technologií v téhle ledové budoucnosti," potvrdil jeho domněnku Wolfgang a Bytewská na jeho pokyn vypnula holoprojektor a rozsvítila.
Kovář zamrkal oslepenýma očima a s rukama za hlavou a pohledem upřeným ke stropu se opřel.
Wolfgang se nepříjemně usmál.
"Došly vám vtipy, agente? Nebo jste dostal strach?"
Kovář se k němu otočil.
"Myslím, že každého, kdo má v sobě alespoň trošku lidskosti, majore, by tohle sebralo. To ale není evidentně váš případ..."
Než stačil Wolfgang jakkoli zareagovat, vložila se do rozmíšky Bytewská.
"Pokud má být tahle mise úspěšná, chtělo by to méně hádek a více snahy o spolupráci, pánové," pokárala oba muže a Kovář si vynadal za to, že se nechal vyprovokovat.
"Vyslali jsme na místo agenta," pokračoval rozladěný Wolfgang, "Měl za úkol vystopovat příčinu anomálií a vrátit se, abychom mohli zareagovat adekvátně k povaze nebezpečí. Po několika měsících, kdy nám podával zprávy, se ale odmlčel."
Major se podíval na Kováře, nevraživost v jeho pohledu bojovala se starostí o zmizelého muže.
"Váš úkol bude jednoduchý. Vmísit se mezi tamější komunitu, najít agenta Vostřáka a vrátit se s ním - ať už živým, nebo mrtvým - zpět. Nic víc. Nebudete zjišťovat příčiny hyperprostorové anomálie, ani jinak zasahovat do záležitostí této paralelní dimenze. Tentokrát žádné zachraňování světů, Johne Kováři!"
JFK si mimoděk vzpomněl na muže, se kterým se zhruba před čtvrt rokem potkal na chodbě ženevského ústředí Agentury. Vedli zrovna vážný rozhovor s rabbi Lówem, když se málem srazili s chlapíkem oblečeným jako Eskymák. Tehdy ho to pobavilo, ale nyní mu úsměv zmrzl na rtech. Doslova.
Wolfgang využil jeho mlčení a s jízlivostí v hlase přidal osobní dovětek: "Na téhle misi vám nebude nikdo krýt zadek, agente. Žádní specialisté, žádní kolegové, žádná sofistikovaná technologie, budete pracovat inkognito. Jen vy sám - cizinec v cizí zemi. Jsem velice zvědavý, jak si povedete."
Kovář se už nadechl k nějaké peprné odpovědi, ale Bytewská ho předběhla.
"Pokud jste si pečlivě pročetl Johnův osobní spis, Andreasi, možná jste si všiml, že několik let pracoval jako soukromé očko," zastala se svého muže a poté se obrátila na Kováře: "Myslím, že pro vás nebude problém oprášit staré návyky a využít zkušeností, které jste tenkrát získal. Nebo se pletu?"
Kovář se usmál, jak se mu vybavily vzpomínky na tři divoké roky jeho detektivní praxe, a zavrtěl hlavou.
"Nepletete."
Bytewská se sladce, jen se slabou příchutí pelyňku, usmála na Wolfganga: "Vidíte, Andreasi? Ideální člověk pro vaši misi."
Šedovlasý major stáhl zlostně svá úzkoprofilová chřípí.
"Nějaké dotazy, agente?" vyštěkl podrážděně.
JFK se zatvářil blahosklonně a pohodlně se opřel do křesla.
"Měl jste pravdu, pane majore, trpělivost růže přináší. Nemám žádné dotazy, vše podstatné jste už řekl. Budu ale samozřejmě potřebovat záznamy z Vostřákovy mise," pronesl medově.
Do defenzivy zahnaný Wolfgang bojoval s výbuchem zlosti, ale nakonec jen zasyčel: "Veškeré materiály předám zde vaší nadřízené. Máte čtyřiadvacet hodin na to, abyste se připravil. Čas té nula byl stanoven na zítřek v osmnáct hodin."
Chtěl ještě něco dodat, ale pak jen pro sebe zavrtěl hlavou, kývl na Bytewskou a aniž by čekal na Kovářovu reakci, důstojně vykráčel z místnosti.
"Rozkaz, majore," zamumlal agent do ticha, když za sebou Wolfgang práskl dveřmi.
Bytewská se zamračila a nesouhlasně zavrtěla hlavou.
"Nedělejte si z něj nepřítele, Johne. Má v Agentuře vlivné postavení, a navíc to není špatný člověk. Trochu prudký a ješitný, to přiznávám, ale je to muž na svém místě."
JFK rozhodil bezmocně rukama.
"Asi mu ještě leží v žaludku ta rána, co?" připomněl si první setkání s Wolfgangem.
Bytewská vyklepala několik povelů na klávesnici a přísně na něj pohlédla.
"Nejen to, Johne, nejen to...,"
Přidala dalších pár razantních úderů do nebohých kláves a řekla: "Běžte teď za profesorem Wonderem. Právě ode mě dostal příkaz, aby vás neprodleně připravil na misi."
Kovář se zvedl, kývl hlavou na pozdrav a došel ke dveřím.
"Johne..." zastavila ho ještě Bytewská, a tak se otočil.
S lokty zapřenými o stůl a rukama složenýma pod bradou si ho pátravě prohlížela, jako kdyby mohla vidět i do těch nejtemnějších zákoutí jeho mysli.
"Buďte opatrný, major Wolfgang bude čekat na jakoukoli vaši chybu. Byť by byla sebemenší..."
"Je mi to jasné, majore."
"To doufám, protože tresty jsou v Agentuře přísné, jak sám víte. Dokud jste byl nováček, mohla jsem nad vámi držet ochrannou ruku. To už teď neplatí."
JFK přikývl. Ze smlouvy, kterou s Kováři Rovnováhy uzavřel, dobře věděl, že v případě selhání může počítat jen s tím nejhorším. Vyhnanstvím počínaje, přes vyslání na sebevražednou misi a konče výmazem osobnosti či dokonce i smrtí.

Už chtěl odejít, ale Bytewská ho ještě jednou zastavila: "A Johne, dávejte na sebe v tom mrazáku pozor. Nerada bych o vás přišla."
Kovář se usmál a potlačil chuť zasalutovat. Na šaškárny nebyla ta správná chvíle.
"Rozkaz, majore," řekl místo toho a odešel.
Ljuba Bytewská ještě chvíli pozorovala zavřené dveře a přitom naslouchala uklidňujícímu šumění deště za svými zády.
Agent John Francis Kovář se potil jako dveře od hangáru. Stál v prosklené kukani na dně jeskynního dómu, navlečený do kožešinových kalhot, kožešinových bot a kožešinové bundy a sledoval poslední přípravy k časoprostorovému přesunu. Přitom se neustále drbal na obličeji, na němž mu začínalo rašit strniště.
Do otevření portálu naštěstí zbývalo sotva několik desítek minut. Opřený o rám dveří, Kovář sledoval aktivaci interdimenzionálních fantomů. Obrovské rudofialové koule se převalovaly pod klenbou jeskyně, prolínaly se, dělily a zanikaly, zatímco mezi nimi probíjely mohutné záblesky uvolněné energie.
Přímo pod nimi se táhla přibližně tři sta metrů dlouhá rozjezdová dráha pokrytá umělým sněhem. Na jejím začátku, sotva pár kroků od agenta, stály aerodynamicky tvarované saně. JFK se musel pousmát nad profesorovým nadšením, s jakým mu je ukazoval.
"Dokáží během dvaceti sekund vyvinout rychlost sto kilometrů v hodině," nezastíral šedovousý vědátor pýchu a přitom hladil saně jako malé děcko.
"Škoda, že z nich po průniku nezbude víc než pár kusů plechu," pronesl s pietou v hlase a smutně vzdychl.
JFK si vyzkoušel jejich ovládání a rýpl si: "Proto doufám, že se trefíme. Nerad bych za karavanou šlapal po svých."
"Na můj tým je spoleh, pane agente!" přivřel profesor naoko rozzlobeně oči a ukazováčkem ho klepl do hrudi.
"Dostanu vás doprostřed karavany, přesně do okamžiku, kdy začne zuřit bouře, takže si vašeho průniku nikdo nevšimne. Jestli pošlapete po svých nebo se povezete, bude záležet jenom na vaší výřečnosti, cha cha," zakončil svůj proslov charakteristickým uchechtnutím.
Ideálním řešením, jak se co možná nejnápadněji začlenit mezi tamnější komunitu, bylo přijet s jednou z karavan, které několikrát do roka cestovaly mezi městy. Kromě soukromých psích spřežení, tvořících jejich jádro, byly jejich součástí i takzvané massporty, kterými cestovali méně majetní občané.
Právě do této místní obdoby autobusu se chtěl JFK dostat. Z Vostřákových záznamů věděl, že lidé v tomto světě nemají ve zvyku nechávat své soukmenovce na holičkách, proto chtěl stejně jako on použít pohádku o rozbitých saních a zaběhlých psech. Doufal, že podpořená imitací zdejších zlatých mincí zafunguje.
"Čas té mínus pět minut," ozval se za ním Nikitin hlas. "Agente Kováři, připravte se."
JFK se otočil do místnosti, v níž profesor a jeho operátoři pracovali na otevření časoprostorového portálu. Von Wonder přebíhal od jednoho monitoru k druhému, zadával úkoly a kontroloval parametry časové plazmy, zatímco Nikita sledovala hodnoty fantómového rojení.
"Čas té mínus čtyři minuty, třicet vteřin," zahlásila odpočítávání a chladně na něj pohlédla. Bertramovu smrt stále těžce nesla a Kovář se už vzdal naděje, že by se někdy mohl jejich vzájemný vztah vylepšit.
Zvedl raději cestovní vak, který byl - stejně jako jeho oblečení - vyroben z kůže obrovitých zvířat pocházejících z ledového světa. Vostřák totiž s jedním záznamem poslal komunikačním tunelem i vzorek mastodontí kožešiny, kterou se vědcům Agentury podařilo naklonovat.
JFK ještě naposledy zkontroloval, zda krátký meč, který měl přivázaný k zavazadlu, pevně vězí v pochvě, uvázal si šálu a přes hlavu přetáhl kapuci.
Von Wonder se odtrhl od monitorů a kývl na něj.
"Hodně štěstí, Johne," popřál mu.
Kovář místo odpovědi jen zvedl palec a vyrazil k saním
"Čas té mínus tři minuty, třicet vteřin," rozloučila se s ním Nikita.
Pohyby fantomů nabraly na intenzitě, rudá barva potemněla a začala přecházet ve fialovou. U protější stěny, tam, kde končila sněhová ranvej, se s praskáním energetických výbojů lámal časoprostor. Portál se otevíral...
Kovář upevnil vak s mečem k saním a nastoupil na zadní plošinu. Připoutal se a jednu ruku položil na startér.
"Čas té mínus dvě minuty," ozval se Nikitin hlas zkreslený membránou reproduktoru.
JFK se rozhlédl po jeskynním dómu, pod jehož stropem předváděli časoprostoroví fantómové tanec svatého Víta. Zaměstnanci Agentury ustávali v práci a zvědavě sledovali divadlo, které se jim odehrávalo před očima.
Na jedné z galerií zahlédl Kovář dvě povědomé postavy. Ta menší a statnější patřila jeho šéfce, Ljubě Bytewské, ta druhá, štíhlá a rovná jako pravítko, Andreasi Wolfgangovi.
Kovář jim pokynul, ale odpovědi se dočkal pouze od Bytewské, která zvedla ruku na pozdrav. Wolfgang se držel oběma rukama zábradlí, jako by k němu byl přilepený, a bez výrazu shlížel dolů.
"Čas té mínus šedesát vteřin," odpočetla Nikita a Kovář nastartoval saně.
Věděl, že se na druhou stranu dómu dostane za pár desítek vteřin. Jestli se profesorovi nepodaří přimět fantomy, aby otevřely bránu včas, zůstane po něm na kamenné stěně jenom zpocený flek.
"Čas té mínus třicet vteřin."
Přidal plyn, saně sebou škubly a rozjely se.
Obří koule zfialověly a energetické výboje upředly nad sněhovou dráhou zářivou pavučinu.
JFK dotáhl akcelerátor téměř na maximum a pevně se chytil. Saně zavyly a vyřítily se kupředu jako závodní kůň, který ví, že už má před sebou jenom cílovou rovinu.
Před Kovářem se rozpoutalo fialové peklo, znásilňovaná realita skučela a burácela, jeden světelný záblesk střídal druhý. Za takové vizuální efekty by se nemusel stydět ani Roland Emmerich.
Saně už byly na půli cesty k protější stěně, když se přímo před nimi pomalu a jakoby neochotně otevřel

časoprostorový portál. Brzy Kovářovi vyplnil celé zorné pole.
V momentě, kdy se do něj JFK vřítil, znovu zakusil ten zvláštní pocit, jako by se prodíral lepkavou pavučinou. Potom jedno peklo vystřídalo druhé.
I přes několik vrstev oblečení se do něj zakousla neskutečná zima a do očí mu vletěl vířící sníh. Saně sebou škubly, jak najely na pevnou zem, a Kovář měl co dělat, aby se na nich udržel.
Nedojel daleko. Z vánice zničehonic vystoupily temné kontury obrovitého předmětu a JFK strhl řízení stranou. Razantní pohyb neadekvátní rychlosti saní jej vymrštil ze stupátka.
Zkušeně se skulil a potom už jen bezmocně přihlížel tomu, jak se jeho dopravní prostředek převrací a zpomaluje. Překážka, které se snažil vyhnout, se najednou pohnula a zařvala.
Kovář se bleskurychle zvedl a vymetl si sníh z obličeje. Skrz sněhové inferno zahlédl napravo od sebe zvláštní povoz. Stavba podobná maringotkám, které v jeho světě používali cirkusáci a stavební dělníci, byla upevněna na dvojici širokých lyží. Nezřetelné siluety vystupující z šera za ní dávaly tušit, že tu není jediná.
JFK se otočil zpět právě v okamžiku, kdy se před ním z vánice vynořila obrovitá bestie. V kohoutku mohlo mít tohle chlupaté monstrum dobře přes metr a půl. Hlavu opatřenou vyceněnými špičáky neslo nízko, v očích mu svítila zuřivost a na tlapách zakončených velkými drápy se přelévaly pletence svalů. Kovář se díval na jednoho ze psů, kteří zde tahali obytné saně. Zvíře ho spatřilo, znovu zařvalo a okamžitě se na něj vyřítilo.
Agent sebou mrštil na stranu a zdivočelý čokl se kolem něj prohnal jako odbrzděný vlak. V tu chvíli se otevřely dveře v přední části maringotky, do sněhu seskočilo asi desetileté děvče a vydalo se ke Kovářovi. Se zmateným výrazem na něj pohlédlo, ale to už pes znovu vyrazil do útoku.
Holčička se při pohledu na rozlícenou šelmu zastavila uprostřed pohybu, zkoprnělá hrůzou. JFK zařval, aby připoutal pozornost na sebe, a sáhl po noži. V rukavici neměl takový cit - stačil pouze rozepnout poutko přidržující rukojeť u pochvy. Ozvaly se hlasy, podle všeho dospělých lidí, ale na ohlížení už nebyl čas. Bestie skočila a naštěstí si vybrala jeho.
Kovář sebou smýkl na zasněženou zem. I přes skučení sílící bouře zaslechl, jak tesáky psa, velikého jako dobře stavěný grizzly, sklaply naprázdno...

LOVCI MAMUTŮ
Karavana se řítila ledovou plání jako divoký hon ztvárněný chorou představivostí Hieronyma Bosche. Na rozdíl od přízračných lovců se ale groteskní psí spřežení hnala za konkrétní kořistí. Někde za sněhovými dunami před nimi se skrýval Praag - otec měst.
Ačkoli se mohl vézt v maringotce, Kovář čelil zimě na kozlíku vedle Korbmanna. Přitom litoval, že technologická úroveň tohoto světa neumožňovala použití nanobotických jednotek, které by jeho organismu zajistily větší odolnost vůči chladu. Oblečení z mastodontí kožešiny ho sice chránilo před nejhorším, ale pro člověka z vyhřátého jednadvacátého století se ukázalo jako nedostatečné.
Jenom díky adrenalinu, vybuzenému divokou jízdou, přišel Kovářovi proudící ledový vzduch snesitelný. Pevně se držel léty používání vyleštěných madel a radostně cenil zuby do šály. Na očích brýle z kouřového skla, které mu půjčil Korbmann, vstřebával mrazivou atmosféru této drsné budoucnosti.
Po bouři už nebylo ani památky, obloha se vyjasnila a vytvořila blankytně modrý kontrast s bíle jiskřícím sněhem. Vzduchem se neslo svištění lyžnic, práskání bičů a poštěkávání psů, táhnoucích saně mnohdy prapodivných tvarů. Mohutná zvířata byla zapřáhnuta po čtyřech, u massportů po osmi, a Kováře udivovala silou i vytrvalostí. Od té doby, co vyrazili - což mohlo být asi pět hodin - nezvolnili tempo. Možná z náhle intenzivnějšího povzbuzování svých pánů vycítili, že cíl je nadosah.
Přímo před sebou měl JFK osrstěný hřbet šíleného Ňufíka. Bestie byla po narkóze jako vyměněná. Poslušně, s vyplazeným jazykem a lehce idiotským výrazem, si nechala navléct postroj a od té doby bez jediného incidentu či zakolísání zabírala s ostatními jako dobře promazaný a seřízený čtyřválec.
Šťouchnutí do ramene probralo Kováře ze zadumání. Korbmann ukazoval napřaženým bičem před sebe, a když se agent pozorně zadíval, spatřil i přes tmavá skla brýlí cíl jejich cesty. Tělem mu projelo zachvění, za které mráz tentokrát nemohl.
Do města dorazili za soumraku.
JFK ohromeně sledoval torza mrakodrapů, mezi nimiž projížděli, a nyní na něj mnohem více, než když viděl záběry z průzkumné sondy, dolehly sklíčenost a smutek. Praag připomínal monstrózní nekropoli, v níž kříže nahradily černé otvory vytlučených oken a mech na náhrobcích zase rez rozežírající kovové skelety.
U masivní dřevěné brány, pobité železnými výztužemi, která přehrazovala celou ulici, musela karavana projít vstupní kontrolou.
Meči ozbrojení muži v modře obarvených oblecích, které měly zřejmě evokovat uniformy, prohlíželi jednotlivá spřežení, kontrolovali zavazadla a nechávali se uplácet drobnými mincemi. Na vše dohlíželi dva střelci na bráně, kteří jistili své kolegy puškami podobnými té, kterou Kovář viděl na holozáznamu.
Když bez komplikací prošli pečlivou prohlídkou novodobých celníků, zbývalo zaplatit u úředníka poplatek za zboží a mýtné za vstup do města. Chlapík se zarudlým melounovitým obličejem si Kováře zkoumavě měřil zpoza brýlí s jedním sklíčkem prasklým, ale dokonalá kopie zlaté mince vyrobená v laboratořích Agentury mu brzy vyhladila vrásky. Když navíc poznal Korbmanna, který se za svého spolucestujícího zaručil, přihodil navíc úlisný úsměv a propustil je.
Obchodník práskl bičem a spřežení projelo bránou. Jestli Kovářovi připomínalo město ještě před chvílí hřbitov, nyní musel svůj názor poopravit. Pár tisícovek lidí se totiž rozhodlo, že si mezi náhrobky uspořádá pořádně odvázanou

párty.
Nejdřív byl slyšet jen hlahol hlasů a tlukot bubnů, ale jak se blížili k ústí ulice, houstnoucí tmu prozářilo mihotavé světlo plamenů. Nakonec vjeli na rozlehlé náměstí zaplněné davem poskakujících, smějících se a pokřikujících praagských občanů.
Na udupanou sněhovou pokrývku byly vyneseny stoly s dlouhými lavicemi, vedle nich se vršily hromady plechových soudků, tu a tam stály narychlo zhotovené stánky s jídlem, jehož vůně se mísila s ostrým pachem kořalky, která spolu s množstvím zapálených ohňů a lojových lamp zaháněla lezavou zimu.
Mezi tím vším korzovali, tančili, vzrušeně debatovali nebo se jen bohapustě opíjeli lidé navlečení do kožešinových oděvů všech možných střihů a barev, doplněných různými cetkami: polámanými slunečními brýlemi, náhrdelníky ze zubů zabitých šelem, dávno zastavenými hodinkami, náramky z kovu i dřeva či deštníky, z nichž zbyly jen holé kovové kostry. Vousatí muži, zřejmě kvůli slavnosti ozbrojení pouze noži, byli povětšinou robustní, ženy statné a na patřičných místech oplácané. JFK se musel pousmát nad myšlenkou, jak dokonale by mezi ně zapadla jeho šéfová.
Jak jednotlivá spřežení wyennské karavany vjížděla na náměstí, byla bouřlivě vítána a jejich vozkové do sebe ochotně obraceli nabízené hrnky se štědrými dávkami místního dryjáku. Kovářovi po dvou panácích začala připadat oslava uspořádaná kvůli jejich příjezdu jako temné panoptikální divadlo. Stíny křepčících lidí míhající se na zdech okolních domů se slily do mnohohlavé stvůry, která jako by se chtěla křečovitými pohyby vymanit z železobetonového vězení a vrhnout se na rozjařený dav.
Z alkoholového opojení probral Kováře až dotyk na rameni. Mezi něj a Korbmanna se vměstnala obchodníkova žena. Dohodli se, že zaveze spřežení k jejich krámku, ustájí psy a uloží dceru. Nakázala mu také, aby se do doby, než se vrátí, příliš neopil, políbila ho na tvář a když oba muži seskočili z kozlíku, práskla bičem a provezla saně skrz dav do jedné z uliček ústících na náměstí.
"Zatraceně," zaklel Kovář s pohledem obráceným za odjíždějící maringotkou, "zapomněl jsem si vzít věci."
Korbmann ho poklepal po rameni.
"Jen klid, herr Nowotny, náš obchod není daleko. Vždycky si pro ně můžete skočit. A vůbec - máte v Praagu kde bydlet? Snad u pana Scharfa...?"
JFK se začal rozhlížet, jako by zmiňovaného muže hledal.
"Pokud ho v tom mumraji najdu, tak u něj," odpověděl. "Jestli ne, zaplatím si někde nocleh."
Korbmann do sebe obrátil hrnek, který mu nabídl rozježený mladík, a zavrtěl hlavou.
"Pokud ho nenajdete, tuhle noc přespíte u mě. A jako obvykle - nechci slyšet žádné námitky."
Kovář bezmocně rozhodil rukama.
"Brzy budu dlužný já vám, herr Korbmann."
Obchodník se zasmál a ukázal na rozježence.
"Můj praagský zástupce, Helmut Linde. Tohle je herr Nowotny, kovář," představil je.
Všichni tři se vmísili do davu. Zatímco oba muži probírali obchodní záležitosti, Kovář mlčel a rozhlížel se.
Došli až k improvizovanému pódiu, které bylo z jedné strany přitisknuté k jedné z budov. Aby dobře viděli, museli se prodrat houštinou těl. Představení právě probíhalo - herci v primitivních maskách předváděli pantomimu, jejíž smysl Kovářovi docházel až postupně.
Jeden z aktérů, navlečený do pestrobarevné kožešiny, s drápy připevněnými na rukou a hlavou zakrytou pomalovanou lebkou jakéhosi dravce, divoce tančil proti třem dalším, oblečeným jako kdokoli jiný z přihlížejících. Ačkoli měli přesilu, jejich pohyby i výrazy ve tvářích symbolizovaly spíše strach a paniku.
V okamžiku, kdy jeden po druhém klesali na neohoblovaná prkna, jež znamenají svět, se rozvlnila kožená plenta kryjící vstup do budovy a na pódium vešla bíle oděná žena, s dlouhým pláštěm a tváří schovanou za jednoduchou maskou. Pozvedla meč v pravé ruce a dvojitý kříž v levé. Dravec ji spatřil, přikrčil se a naznačil nejprve úlek, pak nenávist a nakonec se na ženu vrhl. Ta pozvedla meč a útočník zakolísal. Vrhl se na ni podruhé a ona pozvedla kříž...
Až v této chvíli si Kovář připomněl jeden z Vostřákových záznamů, který referoval o mizivém procentu lidí, kteří přežili jadernou apokalypsu mimo ochranu protiatomových krytů. Jejich metabolismus v důsledku záření zmutoval, přičemž transformace genetického kódu nejenže zachránila tyto jedince před smrtícím klimatem, ale také je pozměnila fyzicky a navíc obdařila mnohdy nevídanými psychickými schopnostmi. Zrodil se nadčlověk, který se brzy střetl s prvními lidmi opouštějícími bezpečí podzemních úkrytů.
Ještě než se na Zemi zformovaly první zárodky nové společnosti, došlo k válce, v níž byli početně mnohem slabší mutanti - i přes veškeré své schopnosti - téměř vyhlazeni. Tehdy vznikl specializovaný klan inkvizitorů, který měl za úkol vypátrat a zlikvidovat ty, kteří se buď snažili vmísit mezi obyčejné lidi, nebo uprchli do pustin.
Proběhla rasová čistka, která v současnosti spíše dohořívala. Inkvizitoři postupně ztratili své kdysi elitní postavení, vždyť odhalení mutantů se za poslední roky dalo spočítat na prstech jedné ruky. A jak bezprostřední nebezpečí mizelo z jejich životů, lidé začali na dobu, která mohla být v relativně krátkém čase další tečkou za existencí člověka, zapomínat.
Kovář se rozhlédl kolem sebe a zjistil, že hru sleduje opravdu jen málokdo a když už, tak nepříliš pozorně. Praagští občané si užívali vzácné chvíle, kdy mohli zapomenout na věčný boj o přežití - pokřikovali, diskutovali a připíjeli si na zdraví.
"Ani nepozdravíš starého přítele, kupčíku!" zaburácelo najednou za nimi, a když se JFK otočil, spatřil mohutného vousáče, před nímž se dav rozestupoval jako Rudé moře před Mojžíšem.
"Jsi příliš drobné postavy, abych si tě všiml, mistře kováři," zakontroval s úsměvem Korbmann, a když k němu muž došel, pokusil se o stisk jeho mozolnaté tlapy.
Obr vycenil zažloutlé zuby a zalomcoval mu pravicí.
"To ti spíš chlast zakalil zrak, " zaburácel rozjařeně a dodal: "Rád tě zase vidím, Adame."

Obchodník vyprostil nebohou ruku z drtivého sevření a požádal Lindeho, ať nalije čtyři panáky.
"Já tebe také," řekl a Kovářovi připadali oba náhle vážní, jako by za jejich setkáním bylo něco dalšího, mnohem závažnějšího, než jen pouhé přátelství dvou mužů.
Až hrnky s dryjákem jim vrátily předchozí bezstarostnou náladu, ale ještě než si s nimi přiťukli, Korbmann položil Kovářovi ruku na rameno.
"Ale dneska mám o důvod navíc, Davide. A ten důvod stojí tady vedle mě. Hans Nowotny, člen kovářského klanu, tvůj wyennský kolega."
Goliáš si Kováře nedůvěřivě změřil, ale po chvilce váhání napřáhl ruku.
"David Budač," představil se a když si třásli rukama, díval se mu do očí, jako by v nich hledal skrytou faleš. JFK mu oplácel pohled i pevný stisk.
"Posledně jsi říkal," navázal Korbmann, "že ti v dílně chybí jeden šikovný chlap. Pokud to ještě platí, tady ho máš."
Budač si Kováře prohlédl od hlavy až k patě a patrně spokojen, pokýval hlavou.
"Je to tvůj dobrý přítel, Adame?" zeptal se.
"Je to člověk, který zachránil život mé dcery."
Obr k němu udiveně vzhlédl.
"Irenn? Je v pořádku? Co se stalo?" vychrlil.
Korbmann se rozpačitě poškrábal na hlavě.
"Ňufík se zase pobláznil... A Irenn se mu připletla do cesty."
Budač nesouhlasně zavrtěl hlavou.
"Měl by ses toho čokla zbavit, Adame. Je to magor," přihodil radu, kterou už Korbmann nedávno slyšel, a obrátil se zpět ke Kovářovi.
"Přijďte ráno ke mně do kovárny, pane Nowotny. Zjistíme, co ve vás je. A pak se uvidí, jestli jste člověk, kterého hledám."
JFK měl sice o svých kovářských dovednostech pochybnosti, ale odhodlaně kývl. Doufal, že chybějící zkušenosti vynahradí znalostmi, na které tento svět již zapomněl.
"Děkuji vám za nabídku, mistře kováři. Předpokládám, že mám - vzhledem k dnešní slavnosti - přijít později než dříve."
Už se nedozvěděl, zda pobavení v Budačově tváři vyvolal svou poznámkou nebo tím, že odpověděl místní češtinou. Za jeho zády se rozduněly bubny, které zamezily veškeré další konverzaci.
Pozornost jeho společníků - stejně jako pozvolna umlkajícího davu - se obrátila na muže, který vystoupil na pódium. Byl to člověk značně impozantního vzhledu: měřil něco ke dvěma metrům a jeho svaly, šlachy a tuk, pohodlně usazený na břiše, mohly vážit rozhodně přes sto kilo. Zjizvenému obličeji, rámovanému dlouhými vlasy staženými do ohonu, kralovaly nad několikrát zlomeným nosem tmavé oči, v nichž se divokost přetahovala s šílenstvím.
Kovář si ho zařadil okamžitě, Vostřákovy zprávy se tímto individuem hemžily stejně jako blechy psím kožichem. A závěr, který z nich vyplýval, byl varující. Nejvyšší šéf policejního klanu a zároveň celé praagské komunity, Waltr Souček, sice vypadal jako zpohodlnělý tupý rváč, ale zdání klamalo. Díky houževnatosti, vychytralosti, bezohlednosti a mocenské síle, která za ním stála, dokázal před lety položit na lopatky celou klanovou radu a převzít vládu nad městem. Demokracii, stejně jako mnohokrát před tím, poslaly k ledu drsné životní podmínky, v nichž se cenila především rozhodnost, přiměřená tvrdost a odvaha.
Souček si jediným mávnutím ruky zjednal ticho a pronesl stručný a výstižný proslov, v němž přivítal wyennské obchodníky, vyzdvihl jejich přínos pro město a oficiálně prohlásil slavnost za zahájenou.
JFK musel dát Vostřákovým zprávám za pravdu - Souček se ukázal jako rozený řečník, který přesně ví, čeho chce dosáhnout. Namazal lidem med kolem huby, ale ne moc, aby si nemysleli, že je slaboch, který se jim potřebuje vlichotit. Pro svůj stručný a jasný proslov zvolil tvrdý autoritativní tón, nedávající pochyby o tom, kdo je tady boss.
Místní občané ho za to odměnili sborovým hulákáním a provoláváním slávy. Když se ale Kovář zadíval na své společníky, rozeznal v jejich tvářích směsici pohrdání a nenávisti, kterou Budač doprovázel nezřetelným mumláním, jehož obsah tvořily bezpochyby nadávky a vulgarismy.
Souček si dalším rázným gestem zjednal klid a zaburácel: "Hlídky hlásí, že pečínka právě dorazila. Lov může začít!"
Jako by čekal na tahle slova, z dálky se ozval lovecký roh, jehož táhlé zatroubení se ztratilo v ohlušujícím zařvání plném vzteku a bolesti. Kovář v duchu smekl před Součkem klobouk - tohle bylo dokonalé načasování, nikoli náhoda.
Dav kolem něj odpověděl dalším hulákáním a pískáním a jako příbojová vlna se vrhl směrem, odkud se zvuky ozvaly. Korbmann, jeho zástupce i Budač se nakonec pohnuli také. Ačkoli by si to asi nikdy nepřiznali, i jim oči zahořely vzrušením.
JFK se rozběhl za nimi. Mohutný kovář před sebou rozrážel nešťastníky, kteří se mu připletli do cesty, a ostatní toho využívali. Obyvatele Praagu zachvátila horečka, drali se do úzké uličky, šlapali po sobě, křičeli a častovali se nadávkami. Nikdo si nechtěl podívanou, která se odehrávala pouze několikrát do roka, ujít. Navíc míst s opravdu luxusním výhledem nebylo mnoho.
Kovář a jeho společníci se probojovali do ulice mířící k okraji města a spolu s davem spěchali mezi temnými siluetami výškových domů. Bolestný řev se blížil a k chvějící se zemi se přidalo dunění, jehož ozvěna rezonovala mezi průčelími domů.
Lidé před nimi najednou zahnuli do otvorů, které snad kdysi byly okny, rozžali louče a začali po zdevastovaných schodištích a připravených provazových žebřících a lanech stoupat vzhůru.
JFK s Budačem se dostali na střechu jednoho z mrakodrapů téměř jako první, Korbmann a Linde v těsném závěsu za nimi. Došli až k zábradlí a zahleděli se k okraji Praagu. Ačkoli se zoufalé troubení blížilo, nešlo v černočerné noci rozeznat téměř nic. Jak ale přibíhali další a další lidé, na vrcholcích domů i v horních patrech se rozžala myriáda loučí.

Neuběhlo ani pár sekund a do osvětleného prostoru se za burácivého řevu vpotácelo ochlupené monstrum. Kovář překvapeně vydechl, protože tak obrovité zvíře ještě nikdy neviděl. Mamuti z první doby ledové proti němu vypadali jako přerostlí králíci - mastodont dosahoval hřbetem výšky okolních domů a měl co dělat, aby se do ulice vůbec vešel. Zakrvácenými boky odíral betonové stěny, vylamoval z nich kusy zdiva a zoufale kolem sebe mlátil silným chobotem a dvojicí protáhlých ostrých klů. Mezi jeho sloupovitýma nohama se proplétala smečka obrovských čoklů, která se ho za zuřivého štěkotu snažila co nejvíce zranit, zatímco lovci vyšplhali po obrovitém těle až k hlavě a krátkými meči zasazovali zvířeti smrtelné rány.
Kovář se musel obdivovat jejich odvaze, hraničící s šílenstvím, s jakou dokázali balancovat na zmítajícím se zvířeti, a přitom bezezbytku chápal jejich riskování. Dobře věděl, co s člověkem dokáže udělat adrenalin.
Dva z nich už na to také doplatili - jeden neudržel rovnováhu a spadl, druhý sklouzl po tuhých chlupech příliš nízko a mastodont ho rozmázl o betonovou stěnu.
I přesto bylo jasné, že zvíře dodělává. Krvácelo z nesčetných ran na hlavě, do níž byly zabodány desítky masivních oštěpů, nohy potrhané ostrými tesáky psů mu vypovídaly poslušnost a údery chobotu, kterými se snažilo shodit agresory ze hřbetu, zmalátněly a ztratily razanci.
Jak se mastodont kolem nich propotácel, Kovář si všiml, že jeden z lovců se snaží zasáhnout oštěpem jedno ze strachem vytřeštěných očeк. Když se mu to nepodařilo, rozhlédl se a skočil.
JFK jen tak tak stačil uhnout, když lovec dopadl vedle něj. Bílou hlinkou pomalovaná dívka se na Kováře zazubila a rozeběhla se podél okraje střechy za zvířetem. Dostala se před něj a odrazila se. V letu napřáhla oštěp a v okamžiku, kdy dopadla na kořen mávajícího chobotu, ho až do poloviny ratiště zarazila mastodontovi do oka.
Umírající kolos vydal táhlý žalostný zvuk, při němž Kovářovi přejel mráz po těle, a pomalu se sesunul na zem. Přihlížející propukli ve vítězoslavný jásot a začali se hrnout dolů. JFK následoval své společníky, ale záměrně se za nimi opožďoval, až je ztratil mezi proudícími lidmi z dohledu. Pro zbytek noci měl jiné plány, než oslavovat úspěšný lov.
Vylezl na ulici, vyhnul se prostoru ozářenému loučemi a zmizel ve tmě. Mířil zpět k náměstí a pak dál, až k místu, kde měl krámek ctihodný wyennský obchodník Maxmilián Scharf.
Nebýt policejních hlídek, dostal by se k Vostřákovu hnízdu daleko dřív. S mapou hypnoticky zanesenou spolu s agentovými záznamy do paměti se v Praagu orientoval snadno - ještě než se dostal na náměstí, uhnul do jedné z bočních ulic a vydal se ke svému cíli oklikou.
Procházel kolem sporadicky obydlených budov, v nichž se jen místy mihotal chvějivý plamínek lampy nebo svíčky či zaznával pláč dítěte stiženého noční můrou. Míjel taverny, obchody a kanceláře, které lidé postatomového věku vybudovali na místech, z nichž musel být kdysi krásný výhled na město, ale nenašel nic, co by mu připomnělo Prahu takovou, jakou ji znal.
Ať už za to, že marně hledal taková místa jako Pražský hrad, Karlův most, Petřín či Žižkovská věž, mohla nová doba ledová, či odlišné dějiny této paralelní reality, nic to nemohlo změnit na faktu, že si opravdu připadal tak, jak mu to předpověděl Andreas Wolfgang - jako cizinec v cizí zemi.
Kovář zahnal melancholii a vklínil se do tmavého výklenku. Policista kolem něj prošel, a aniž by si ho všiml, zmizel ve tmě.
Uplynula nejméně hodina, než se dostal ke dveřím z poškrábaného plechu, za nimiž ztracený agent několik měsíců bydlel. Vyhlédl z uličky, v níž stál, ale všude bylo ticho a prázdno. Tmu neprozařovaly žádné lampy na nárožích, od bílého sněhu se odrážely jen myriády hvězd poblikávajících na noční obloze.
JFK odhadoval, že hlídka bude až uvnitř budovy. Buď přímo ve Vostřákově krámku, nebo někde poblíž. Nemělo smysl mrznout venku, když mastodontí kožešiny skýtaly i bez kamen dostatek tepla.
Aby nepůsobil příliš nápadně, musel si Vostřák najít takovou lokalitu, která nebyla úplně v centru, ale zároveň ještě patřila k obchodnické čtvrti. Krámek s artefakty sice na jedné straně sousedil s dalším, ale prostory nalevo od něj byly prázdné. Přesně odtud bude hlídka čekat případného nezvaného návštěvníka. Zadní trakt má na starost další muž a třetí se schovává někde v záloze.
Kovář se vydal podél domu doprava, v dostatečné vzdálenosti přeběhl ulici a stejným způsobem se vrátil zpět až ke stažené plechové roletě vedle vstupních dveří. Když se neozval žádný zvuk, vyskočil a zachytil se konečky prstů za horní lištu. Rukavice na zledovatělém povrchu uklouzly, ale Kovář se stačil vytáhnout a jednou rukou nahmátnout parapet okna nad sebou. Potichu na něj vylezl a čelem ke zdi zůstal nehybně stát.
Dal si ještě pauzu, jak v jeho světě radila reklama na čokoládové tyčinky, a uklidnil dech. Zpoza okenního otvoru ve vedlejší, neobydlené části domu na něj zívala hluboká tma. Přešlápl na parapet a vrhl se jí do unaveného chřtánu. Číhající muž okamžitě zaútočil.
JFK, který ho čekal, sebou mrskl na podlahu. Vzduch nad jeho hlavou pročíslo zasvištění nabroušené oceli.
Když se vztyčil, spatřil proti světlejšímu otvoru okna útočníkovu siluetu. Muž si svou nevýhodu uvědomil, než však stačil zareagovat, zasáhl ho úder do brady. Zavrávoral a byl by vypadl z okna, kdyby ho nezachytily ruce nezvaného návštěvníka. Nadechl se k výkřiku, ale tvrdé sevření mu zastavilo vzduch v hrdle. Máchl alespoň nožem, ale prudká bolest v zápěstí ho přinutila zbraň pustit. Poslední, co v životě uviděl, byl obličej muže, na kterého tu čekal. Vynořil se ze tmy a čelem ho zasáhl do nosu. Hvězdy se přestěhovaly z nebe do hlídačovy hlavy a roztočily se v šíleném reji - zbytek dodělal nedostatek kyslíku.
Kovář položil mrtvého muže na zem a tiše se přemístil ke stěně. Pokud to byli profesionálové, zůstanou na místech, počkají, až k nim dojde, a vrhnou se na něj ze zálohy. Nezklamali ho, proto se opatrně vydal ke vstupnímu otvoru. Přikrčeně se skrz něj protáhl do temnoty ještě hlubší, než byla v místnosti. Vybavil si mapu Vostřákovy části domu a vydal se dál.
Pomalu se přesunul skrz chodbu až do zadního traktu a když spatřil světlejší obdélník okna, zastavil se a naslouchal.

Neslyšel nic, ale přesto měl pocit, že se před ním někdo ukrývá. Hlídače nakonec prozradil nepatrný pohyb ruky, v níž držel nůž - ve tmě před Kovářem se na zlomek sekundy zalesklo jeho ostří.
Agent udělal několik rychlých kroků, razantním kopem vykryl ránu a levačkou přirazil klečícímu muži hlavu ke zdi. Tlumeně to zadunělo a o podlahu cinkla ocel.
JFK vytáhl nůž a přiložil ho otřesenému hlídači k hrdlu.
"Jediný výkřik a nestačíš polykat krev," zašeptal.
Muž zřejmě nebyl upír, a tak mlčel.
"Kolik vás tu je?" Kovář přitlačil ostří pod ohryzek.
Muž chtěl zřejmě žít, a tak zachrchlal: "Tři."
"Kde jsou ostatní?"
"Jeden v místnosti na druhé straně," Kovář si udělal z čárky křížek, protože dotyčný už byl mimo hru, "a druhý v přízemí."
"Přivolej je."
Když se muž neměl k činu, agent lehce pohnul ostřím. První kapky krve prosákly skrz rozřízlou kůži do temnoty chodby.
Ozvalo se dvojí zaklepání, pauza a poté ještě jedno, jak hlídač vyťukal smluvený signál do podlahy.
Neuběhlo ani pár vteřin a zezdola se ozvala odpověď, následovaná kradmými zvuky.
"Přivolej je oba!" blafoval Kovář ve snaze zjistit, zdali muž nelže.
"To bylo znamení pro všechny," zasípělo ze tmy. "Nevím, proč neodpovídá."
"Lžeš."
"Nelžu!"
Kovář si nemohl dovolit nechat živého nepřítele za zády.
"Vlastně je to jedno," zamumlal spíš pro sebe a podřízl mu hrdlo.
Zprava zaslechl třetího z hlídačů, jak tiše stoupá do prvního patra. Neotálel a podél stěny se přesunul ke schodišti.
Muž se zastavil na horním schodu, tichý a vyčkávající naslouchal a větřil. V okamžiku, kdy identifikoval v chodbě pach krve, se pohnul. Spíše tušil, než viděl stín, který se před ním mihl, následovaný závanem vzduchu. Něco mu prudce škublo hlavou a on se již mrtvý zřítil zpět do přízemí.
Kovář ve tmě znehybněl, uvolnil svaly a počkal, dokud se mu nezklidní tep. Když nezaslechl žádný další zvuk, vydal se tiše k zadnímu traktu.
Nalezl spojovací chodbu, prošel jí až k plechovým dveřím, a protože nebyly zamčené, tiše se jimi protáhl do obývané části domu. Svítily zde dvě lojové lampy a bylo tu ticho a prázdno. Najít Vostřákův byt nad krámkem mu trvalo několik minut.
Zastavil se před dveřmi, vyklepal na ně smluvený signál a přitom doufal, že platí i zde.
Platil. Klika se pohnula a sotva se dveře začaly otevírat, Kovář do nich vší silou vrazil.
Čekal, že hlídače náraz odhodí zpět do místnosti, ale panty byly ztuhlé - muž jen zavrávoral a udělal několik kroků zpět. I to stačilo, aby se Kovář protáhnul dovnitř. Vzápětí za sebou dveře s prásknutím přirazil, když uhýbal před svištícím ostřím. Odrazil další nebezpečný výpad a udeřil muže do obličeje. Hlídač odklopýtal a zatřepal hlavou.
Plamínek svíčky se zběsile mihotal a vířil v místnosti stíny, takže Kovářův protivník vypadal jako rozzuřený démon nabírající hmotnou podobu. Byl sice menší než JFK, ale mnohem robustnější, obličej měl zjizvený z bezpočtu podobných šarvátek.
Setřel si krev z roztrženého rtu a přitom Kováře odhadoval pohledem zkušeného rváče. Bez jediného náznaku se na něj najednou vrhl a agent měl co dělat, aby se v omezeném prostoru stačil zároveň vyhýbat zakřivenému noži i mohutné pěsti. Vykrýval rány a současně se snažil zůstat na místě.
Nestačil ale zablokovat úder na poraněné rameno, a když nevědomky zkřivil tvář bolestí, zjizvenec si toho všiml. Okamžitě mu do bolestivého místa zasadil dva těžké údery a švihl nožem.
JFK se mu vyhnul, ale přesto ho ostří škráblo na lícní kosti. Než však pořízek stačil pohyb zastavit, využil jeho pohybu a poslal ho proti zdi. Ruka s nožem narazila do kožešinou pokryté stěny a ozvalo se křupnutí lámaného zápěstí. Muž vyhekl bolestí, ale okamžitě zašátral levačkou po zbrani, která spadla na postel.
Kovář ho praštil do ledvin dřív, než ji stihl sebrat, chytil ho za rozcuchanou kštici a hodil ho přes místnost k protější stěně.
Narazil na ni s tlumeným bouchnutím, po zádech se svezl na zem, ale to už nad ním stál JFK a několika rychlými údery pěstí mu docuchal zjizvenou fasádu.
Pořez vyčerpaně funěl, z nosu, obočí a rtu mu prýštila krev a chladný pohled profesionála vystřídala zuřivost a nenávist.
Agent mu ale nedal šanci na oddech. Přiklekl mu nohy a chytil ho za krk.
"Kde je Maxmilián Scharf?"
Zjizvenec jen přimhouřil krví zakalené oči.
Kovář ho praštil.
"Pro koho pracuješ?"
Zjizvenec se snažil plivnout, ale hlen smíšený s krví mu přistál na košili.
Kovář ho praštil.
"Dvě špatné odpovědi, obludo," studeně se usmál. "Máš poslední možnost..."
Třetí otázku vyslovit nestačil. Ozvala se rána, po ní druhá a dveře za ním se rozlétly. Do místnosti vrazili tři hromotluci a okamžitě se na něj vrhli.
Kováře zasypala smršť profesionálně vedených úderů. Snažil se je vykrýt, ale marně. Útočníci ho srazili na zem, kde

mohli kromě pěstí využít i nohy. Kopance do žaludku a hrudníku vyhnaly Kovářovi obsah žaludku do krku a přinutily ho lapat po dechu. Snažil se jim uhýbat a přitom se postavit, ale rváči mu nedali šanci. Rány, které jim vrátil, byly spíše propagační.
"Dost! To stačí!" zavelel jeden z nich v okamžiku, kdy z nich Kovář viděl jen rudou mlhou zastřené šmouhy.
Zjizvenec se zatím vyhrabal na nohy, a když se ostatní stáhli od ležícího agenta, přišel k němu a nakopl ho do rozkroku.
Rudý opar ztmavl temnými kruhy, které se mu roztočily před očima, a Kovář doufal, že se v tomto kolotoči sveze do bezvědomí. Dvě řízné facky mu ale jeho přání překazily.
Rozlepil krví zalitá víčka a zamžoural. Před ním seděl v podřepu hubený muž s vousy prokvetlými šedinami.
"Boss měl pravdu," usmál se studeně. "Přítel pana Scharfa dorazil opravdu dnes večer."
JFK přerývavě dýchal. Proklínal svou neopatrnost a smůlu, která ho přiměla vstoupit do Vostřákova obchodu v době, kdy se měnily hlídky.
Hubeňour si zubožného Kováře ještě chvíli prohlížel, potom se zvedl a pokynul ostatním.
"Svažte ho a -"
Nedořekl, protože se mu hlava skutálela z ramen. Proud krve tryskající z přeťatých tepen pokropil Kovářovi nohy.
Rváči se bleskurychle otočili a tasili nože. Kovář mezi nimi zahlédl štíhlou siluetu blýskající kolem sebe obnaženým ostřím. Ozvalo se zaklení, řinkot oceli, zachrčení a tupé údery těl dopadajících na podlahu. Přesila se v omezeném prostoru změnila v nevýhodu - zabijáci zemřeli dřív, než se JFK stačil pohnout.
S bolestivým vyheknutím se nakonec zvedl na loktech a opřel zbité tělo o stěnu, na stejné místo, kde předtím ležel zjizvený pořez. Pak vzhlédl.
Žena, stojící nad ním, poklepávala krátkým mečem o dlaň levé ruky a posměšně se usmívala. I přes mázdru zasychající krve a mžitky před očima Kovář rozeznával křivky její souměrné atletické postavy, dobře rozeznatelné i pod kožešinovým oblečením. Přestože už neměla na hlavě kapuci, zakrývající krátce střižené rozježené vlasy, ani obličej pomalovaný bílou hlinkou, okamžitě ji poznal - ženskou, která skočí ze střechy domu na obřího mastodonta a zabije ho jedinou přesnou ranou, si člověk obvykle zapamatuje.
"Myslela jsem, že wyennští pošlou lepšího sekáče," prohodila jízlivě a natáhla ke Kovářovi ruku, aby mu pomohla vstát.

ŽENSKÁ DO NEPOHODY

JFK si opláchl obličej ledovou vodou z kameninové mísy a hned se cítil o něco lépe. Unaveně se opřel o plechový stolek, nechal stékat kapky zpět do primitivního umyvadla a sledoval ve vodní hladině svou pošramocenou vizáž. Pak se otočil k lovkyni, která ho beze slova upřeně pozorovala.
"Kolik máme času, než se po nich někdo začne shánět?" zeptal se chraplavě, zatímco si prohmatával utržené rány. Připadal si jako pověstný vídeňský schnitzel naklepaný pěkně na tenko.
"Jestli si chcete dát ještě sprchu, tak moc ne," ušklíbla se jízlivě, a než stačil vymyslet nějakou říznou odpověď, dodala: "Maximálně půl, tři čtvrtě hodiny, potom už tu bude trochu nebezpečno."
Přikývl, zatímco si v hlavě porovnával události posledních několika desítek minut s Vostřákovými záznamy. Několik prvních hlášení obsahovalo pouze informace o zdejší společnosti - mapování mocenské struktury, zvyklosti, styl života a Vostřákovo začleňování do komunity. Pátrání však od počátku vázlo na mrtvém bodě. Ačkoli měl s sebou primitivní verzi lokátoru hyperprostorového pole, žádné další poruchy nezaznamenal.
Kovář přešel beze slova kolem lovkyně a přiklekl ke čtveřici mrtvých mužů. Ačkoli věděl, co jsou zač, zeptal se: "Víte, kdo je poslal?"
I když ji neviděl, tušil, že přikývla.
"Bruno Lebovský, kdo jiný..."
To souhlasilo. Max Vostřák záhy po svém příchodu zjistil, že většina těch, kteří přijeli wyennskou karavanou, je sledována, a okamžitě si to spojil s poruchami hyperpole. Pokud je Agentura dokázala zaregistrovat, bylo nasnadě, že to platilo i naopak. Tomu, kdo za nimi stál, Vostřákův příchod neunikl, proto se ho rozhodl vypátrat. Špiclové se pověsili na wyennské přistěhovalce a agentovi nedalo příliš práce zjistit, že jsou to muži Bruna Lebovského, vládce místního podsvětí.
JFK se ohlédl a zdánlivě podezřívavě si lovkyni změřil.
"A kdo poslal vás?"
I tentokrát byla jeho otázka pouze kontrolní, členka klanu lovců Darja Messnerová byla nedílnou součástí Vostřákových posledních zpráv.
Žena se pousmála, zdálo se, že skoro smutně.
"Mě poslal Max," řekla a z hlasu jí zmizela jízlivost.
Kováře svou odpovědí zaskočila.
"Vy víte, kde je?"
Zamítavě zavrtěla hlavou a sklíčenost v její tváři se prohloubila.
"Ne, to bohužel nevím. Jednou mi řekl, že kdyby se s ním cokoli stalo a on neposlal hlášení nejbližší karavanou do Wyenny, přijede někdo další, kdo dokončí jeho úkol."
Kovář zamyšleně přikývl.
Vostřák se pokusil dostat k Lebovskému a přitom narazil na Darju Messnerovou, která šéfa podsvětí podezřívala z vraždy svého otce, klanového vůdce. Chtěla zjistit, proč musel zemřít a jaký zájem na tom měl Lebovský. A samozřejmě ho chtěla zabít. Vostřák využil příležitosti a získal parťačku, které namluvil, že ho vyslalo wyennské podsvětí. Vymyslel

si historku o delikátní zásilce, která měla do Wyenny dorazit z Berlynnu, ale v Praagu se záhadně ztratila. A protože se ukázalo, že by v tom mohl mít prsty Lebovský, přijel Vostřák alias Scharf, aby ji od něj dostal zpět.
"Kdykoli měla přijet wyennská karavana," pokračovala lovkyně, "měla jsem čekat tady, dokud se někdo neobjeví."
JFK se postavil.
"Ani jsem vám nepoděkoval za pomoc," kývl hlavou k zakrváceným tělům na podlaze a natáhl ruku: "Hans Nowotny."
Žena se na něj chvíli zkoumavě dívala a pak mu ji stiskla.
"Darja, Darja Messnerová," představila se, ale sevření neuvolnila. "Znáš Maxe dobře?"
Kovář se zatvářil co možná nejpřesvědčivěji.
"Je to můj přítel, Darjo."
Pustila mu ruku a hlesla: "Myslím si, že je mrtvý."
JFK o tom přesvědčený nebyl. Netušil, kdo si to zahrává s hyperpolem, ani jaké má úmysly. Existovala tedy alespoň minimální šance, že by pro něj mohl být Vostřák alespoň natolik důležitý, aby ho nechal žít.
"Udělám všechno pro to, abych z Lebovského vymlátil nejen zásilku, ale našel i Maxe. Ať už živého, nebo mrtvého."
Darja se smutným úsměvem přikývla a postavila se.
"Mám pro tebe od něj vzkaz," řekla a trochu znejistěla. "Spíš heslo nebo něco takového."
Vostřák nepřestával Kováře udivovat. Posunkem naznačil, ať pokračuje.
"Záznam, to je ten vzkaz. Jen tohle jediné slovo: záznam. Prý už budeš vědět..."
S očekáváním se na Kováře zadívala.
JFK tušil, co se pod touto zprávou skrývá. Vostřák pravděpodobně zjistil něco, o čem už nestačil Agenturu uvědomit. Něco natolik zásadního, že o tom pořídil záznam. Záznam, který někde ukryl.
"Vím, o co jde," pronesl zamyšleně a dodal: "Víc ti neřekl? Jen tohle?"
"Jen tohle. Prý kdyby mě chytili, bude lepší toho vědět co nejmíň. A měl pravdu..."
"Cože? Chytili tě?"
Skousla si ret a přisvědčila: "Ještě ten den, kdy Max zmizel, za mnou přišli. Přišli na to, že jsem s Maxem..." zarazila se.
Maxi, Maxi, pokáral JFK Vostřáka v duchu, tohle jsi nějak zapomněl uvést v raportech.
"...že jsem se s Maxem stýkala," opravila se a pokračovala: "a chtěli zjistit, co všechno vím. Zahrála jsem naivku, která se nechala svést cizincem, a oni na to skočili. Dostala jsem pár facek a doporučení, ať se držím svýho klanu."
Darja potřásla hlavou, jako by chtěla zaplašit nepříjemné vzpomínky.
"Radši jsem je poslechla." Pohlédla na Kováře a ušklíbla se: "Ale už mě to začínalo nudit."
Kovář, pobavený její odvahou, si připravil malou improvizaci.
"Ten záznam je zpráva uložená v umělohmotné krabičce," začal míchat pravdu se lží. "Asi takhle velké," naznačil rozměry magnetofonové kazety. "Máš představu, kde by ji mohl schovat?"
Rozhlédl se po pokoji. Vostřákův příbytek byl zařízený stejně stroze a účelně jako Korbmannova maringotka. Kromě postele s naházenými houněmi a stolku s kameninovou mísou tu stála jen plechová skříň umístěná v rohu a jednoduchý stůl se dvěma židlemi. K pokoji patřila ještě nevelká místnost, kde Kovář zahlédl záchod a primitivní sprchový kout.
Darja zavrtěla hlavou.
"Jestli ten záznam schoval tady, už ho dávno mají. Byla jsem tu hned po tom, co Max zmizel, ale všechny jeho věci už byly pryč. Strhli i kožešiny ze stěn a z podlahy."
JFK se přestal rozhlížet a snažil se vcítit do Vostřákovy situace. Kam by záznam schoval, kdyby věděl, že je na každém kroku pozorován? Že jeho nepřátelé vědí, kde bydlí, kde má obchod, jaký důl si pronajal? Agenti EF nebyli žádní amatéři, Max musel najít lepší skrýš.
"Náš čas už skoro vypršel, Hansi," vytrhla ho z úvah Darja, která s uchem přitisknutým na dveře pátrala po jakýchkoli nepatřičných zvucích.
"Musím ještě vidět Maxův obchod. Až Lebovský zjistí, co se tu stalo, už k tomu nebudu mít znovu příležitost," namítl Kovář. A taky už v tu chvíli budu mít za sebou na každém kroku stín, dodal v duchu.
"Tak ale rychle."
Darja přeběhla k lampě, sfoukla plamen a otevřela dveře. Opatrně vyhlédla do tlumeně osvětlené chodby a rychle vyrazila doprava, kde se v šeru ztrácelo schodiště.
Nehlučně po něm seběhli ke dveřím. Byly jen přibouchnuté, jak se muž, kterého Kovář vylákal nahoru do chodby, neobtěžoval s jejich zajištěním.
Obchod za nimi vypadal, jako by se jím prohnalo stádo mastodontů. Police ležely shozené na zemi, stůl, který sloužil jako prodejní pult, někdo převrátil vzhůru nohama, židle se povalovala v rohu místnosti.
Vstoupili dovnitř a pod nohama jim zakřupaly zbytky levných artefaktů, takových, jaké si mohli dovolit i méně majetní - našly se v buď příliš velkém množství, takže ztratily na ceně, nebo byly navenek příliš poškozené. JFK narážel na kusy počítačových klávesnic, rozdrcené zapalovače a propisovací tužky, polámané plastové nádobí a spoustu dalších zničených předmětů, u nichž nebyl s to identifikovat jejich původní účel.
Drahé artefakty si Lebovský přivlastnil, zmizely i všechny obchodní záznamy, o nichž Darja tvrdila, že je Max vedl.
Bezradně se rozhlíželi, ztraceni v znepokojivých myšlenkách. Kovář se snažil vstřebat každý detail, cokoli, co by ho mohlo navést k místu, kam Vostřák schoval neodeslaný záznam. Nic však nenašel.
Místo toho se za plechovou roletou ozvaly tlumené kroky, které nepatřily jednomu člověku.
Darja i JFK ztuhli uprostřed pohybu. A potom se doslova tanečními kroky začali neslyšně proplétat skrz poničené artefakty a povalený nábytek ke dveřím.
Kovářovi se zdálo, že jim to trvá až příliš dlouho, ale opatrnost byla na místě. Jediný hlasitější zvuk a mohli rovnou

vytáhnout roletu a pozvat Lebovského muže dál.
Těsně před dveřmi Darja zakolísala. JFK už viděl, jak její bota dopadá na velký střep porcelánového stínidla, ale lovkyně se stačila v poslední chvíli zapřít nohou o stěnu vedle dveří. Na okamžik strnula - Kovářovi přitom nabídla zajímavý pohled na své atletické křivky - a s tichým výdechem nohu spustila zpět. Dva rychlé kroky jí stačily, aby se dostala ke dveřím, JFK musel udělat ještě dva navíc.
Protáhli se dveřmi ke schodišti a vyběhli do patra. Nahlédli do ztemnělé chodby, kterou se nesly tlumené kroky blížících se mužů, přeběhli ji a po dalších schodech se vydali o patro výš.
Kovář nechal Darju, ať je vede. Evidentně se tu orientovala lépe a mohla znát i průchody, které ve Vostřákových záznamech nebyly.
Ve třetím podlaží byla tma, ale jak procházeli na druhý konec domu, postupně řídla v šero, v němž se daly rozeznat temnější otvory po vyražených dveřích či odbočky příčných chodeb. Kovář odhadoval, že zdejší prostory musely dříve sloužit spíše jako kanceláře než jako bytové jednotky.
U okna, jímž pronikala slabá záře měsíce odrážející se od sněhové pokrývky, se Darja zastavila a ukazovákem přitisknutým na rty Kovářovi naznačila, aby byl potichu.
V přirozených zvucích domu, jímž profukoval ledový noční vzduch, k nim dolehly nadávky a zlostné výkřiky Lebovského mužů, kteří našli mrtvé kumpány ve Vostřákově bytě. Kovář s Darjou ještě chvíli počkali, jestli nezaslechnou jejich kroky, a poté se vydali chodbou kopírující zadní stěnu mrakodrapu k dalším schodům, které je nakonec vyvedly ven, na volné prostranství za domem.
Mohutnou stavbu obešli druhou stranou, než odkud se k ní dostal Kovář při svém nočním výletu, skryti ve stínu přeběhli přes ulici vedoucí k Vostřákovu obchodu a vnořili se mezi tichá torza mrakodrapů. Šli rychle, občas se zastavovali, aby se ujistili, že je nikdo nesleduje, až se nakonec jednou z uliček dostali na hlavní náměstí.
Oslavy se ocitly ve fázi pozvolného skomírání. První lidé pomalu odcházeli, další se mátožně ploužili kolem krámků a otevřených ohnišť, nad nimiž se otáčelo mastodontí maso, pár neudolatelných se snažilo tancovat na vřískavé tóny kostěných píšťal a tlumené dunění kožených bubnů. Zbylí občané rozmlouvali, hádali se nebo pokřikovali a výjimkou nebyly ani rvačky.
Kovář s Darjou procházeli pomalu davem, který připomínal zdrogovaného leviatana, a přitom stále po očku sledovali uličku, z níž vyšli.
"Musím si dát panáka," promnul si JFK pomlácený obličej a rozhlédl se po nejbližší nálevně.
"V první řadě ti musíme opatřit alibi," namítla Darja a rozhlížela se kolem sebe, jako by někoho hledala.
Kovář se na ni udiveně otočil, ale vzápětí mu došlo, na co naráží.
"To je fakt, místo obličeje mám vývěsku: jestli hledáte toho, kdo zabil vaše kámoše, právě jste ho našli."
Darja přikývla a pohledem stále těkala po lidech kolem.
"No jo," zamyslel se Kovář, "ale co s tím - "
Než stačil otázku dokončit, chytla ho za ruku a táhla ho davem k jednomu z ohnišť.
"Stačí, když mi dáš ruku na zadek a trochu se ke mně přimáčkneš," prohodila přes rameno.
"Cože?" JFK měl pocit, že mu Lebovského hoši svými pěstmi kromě fasády také trochu pocuchali vedení.
"Věř mi," usmála se na něj Darja pobaveně a položila si jeho ruku na místo, které Kovář tolik obdivoval ve Vostřákově obchodě. JFK musel uznat, že vizuální rekognoskace terénu nelhala, cítil, jak se ženě pod těsně obtaženou kožešinou napínají svaly.
Přitisknuti k sobě jako milenci došli až k ohništi, kolem kterého postávalo několik mladých mužů. Posílali si mezi sebou plechovou láhev, pokřikovali na sebe a odkrajovali si z opékané pečínky štědré porce masa.
Tehdy se Kovář seznámil s Darjiným plánem. Respektive, Darjin plán se seznámil s ním.
Povykující mladíci si dvojice všimli a zábava postupně utichla. Jeden z nich, hromotluk s obličejem protkaným sítí jizev, vyprskl kořalku, které si zrovna loknul, a zaryčel jako mastodontí samec.
Rozhrnul své parťáky a aniž by věnoval pozornost tomu, že šlape do ohniště, postavil se dvojici do cesty.
"Proč to sakra musí být vždycky ten největší," zamumlal JFK, který se jen nerad smiřoval s novou rolí boxovacího pytle.
"Ty šaháš na moji ženskou!" zařvalo to zjizvené monstrum a svou věcnou poznámku doprovodilo monstrózním říhnutím. Kolem nich se pomalu začínal srocovat kruh čumilů, těšících se na pořádnou rvačku.
Kovář se vymanil z Darjina objetí a odtlačil ji od sebe. S odstupem se na ni podíval a s hranými rozpaky se obrátil zpět na obra.
"Musíš se plést, příteli," řekl, jako by ho mladík osočil, že mu bere deštník. "Svoji ženskou přeci poznám."
Obr zmateně zamrkal.
"Možná je ta tvoje té mojí jenom podobná," navrhl Kovář a zatvářil se jako někdo, kdo právě přišel na zcela očividné řešení jinak složitého problému.
Až nyní vyplaval hromotlukův mozek z alkoholové lázně a zjistil, že si z jeho pána někdo utahuje. A zařídil se podle toho...
Kovář se jen se štěstím vyhnul zjizvencově pěsti, využil pohybu jeho těla a razantním úderem do ledvin ho poslal k zemi. Dav pochvalně zamručel.
"Nechte toho! Jste jak malí kluci!" vykřikla Darja to, co ženy v podobách chvílích obvykle vykřikují, ale moc přesvědčivě to neznělo.
Obr si přestal hrát na sáně, vydrápal se na nohy, zafuněl, setřásl si z obličeje sníh a vykročil ke Kovářovi. Ten se jen zhluboka nadechl, a když k němu obr došel, pokusil se ho zasáhnout direktem do brady.
Schválně udeřil moc brzy a jeho ruka se okamžitě ocitla v železném svěráku. Vzápětí mu do obličeje narazil ocelový

buchar. Naštěstí stačil pootočit hlavu, takže se mu obrova pěst svezla po tváři - o rozbitý nos rozhodně nestál.
Otřesený dopadl na zem, ale než stačil vstát, hromotluk ho chytil za bundu a postavil ho na nohy. Napřáhl k další ráně a v té chvíli JFK prudce švihl hlavou vpřed. Čelem narazil na soupeřův nos - ozvalo se křupnutí a hromotluk zařval bolestí. Svoje sevření ale nepovolil a znovu Kováře praštil do obličeje.
To už by mohlo stačit, pomyslel si JFK, když znovu přistál na zemi. Před očima se mu míhaly mžitky, na pravé oko viděl rozmazaně a hlava mu pulzovala bolestí. Vyškrábal se na nohy před komíhajícího se obra, ale ještě než stačil udělat jakýkoli pohyb, kruhem čumilů se do provizorní arény prodral muž oblečený do modře obarvené kožešiny.
V ruce držel dřevěný obušek, kterým oba duelanty klepl přes hrudník.
"Tak dost, pánové," ukončil autoritativně souboj a kývl na mladíkovy kumpány. "Odveďte si ho."
Poslechli ho, a zatímco se dav začal rozcházet, obrátil se na Kováře.
"Nejste moc dobrej," ušklíbl se. "Kdybych nepřišel, Tony by z vás udělal fašírku," dodal a znovu ho poklepal po hrudi. "Radši se mu příště vyhněte."
JFK si slíbil, že jestli to zkusí ještě jednou, obušek mu zabaví a ukáže mu, jak to vypadá, když někdo z někoho dělá fašírku.
Naštěstí se vedle něj objevila Darja.
"Postarám se o něj, strážníku. Buďte bez obav," prohodila ke strážci zákona.
"To byste měla, slečno Messnerová," prohlásil důležitě a zvedl obušek. Když ale spatřil Kovářův výraz, jen něco zamumlal, otočil se na patě a odešel.
"Ted už jsem mnohem klidnější," zavěsila se Darja do Kováře spokojeně a začala ho navigovat k nejbližší nálevně.
"Bezva."
"Navíc se k tomu nachomýtl ten polda, takže to je téměř stoprocentní alibi."
"Bezva."
"Nikdo z nich si nebude ráno pamatovat, že jsi byl pomlácenej už předtím."
"Bezva."
"Jsi v pořádku?" podívala se na něj Darja starostlivě.
Kovář se zarazil. Nemohl použít slovo "bezva" a to ho vytrhlo z letargie.
"Víš, poslední dva dny jsem měl docela našlapanej program: napadl mě rozzuřenej čokl, zabil jsem pár poskoků místního mafiána a musel jsem strpět nakládačku od lidskýho mastodonta," vypočítal, když se zastavil před vchodem do nálevny. "Cejtím se jak golfovej míček po celodenní šichtě, ale myslím, že to spraví pár panáků a několik hodin spánku."
"Bezva," zazubila se na něj Darja a vstoupila do hospody. Než ji následoval, JFK se sehnul, nabral do hrsti trochu sněhu a očistil si zakrvácený obličej.
Usadili se na jednu z volných lavic. Pijáci kolem nich se už dostali do stádia, v němž se mumlají nesrozumitelná moudra a pravdy o světě, kterým nerozumí ani naslouchající, ani ten, kdo je pronáší. Bylo otázkou času, kdy někteří usnou a zbylí odejdou vyspat si domů opici.
Kovář mávnul na hospodského, stáhl si kapuci a rozepnul šněrování u krku. V místnosti bylo příjemné teplo, nebo si už začínal na zdejší podmínky zvykat. Darja ho napodobila, a když se k nim přišoural zrzavý chlapík nesoucí podnos s kouřícím masem a chlebem, objednala u něj láhev místního lomcováku.
Při pohledu na vonící jídlo se Kovářovi stáhl žaludek. Až nyní si uvědomil, že jedl naposledy v poledne, ještě v Korbmannově maringotce.
Zrzoun přinesl baňatou plechovou láhev, postavil ji na stůl a natáhl ruku. JFK mu do ní hodil tři místní měďáky.
"Přineste nám jídlo," kývl k vedlejšímu stolu, kde jeden z podnapilých hostů zajídal kořalkový předkrm.
Zrzoun se zatvářil otráveně, polohlasně zamumlal nějakou kletbu, ale nakonec odešel splnit objednávku.
Kovář si s Darjou přiťukl plechovým hrnkem, a když si ostří plamenného meče v agentových útrobách obrousilo hrany, kývnul ke dveřím.
"To byl tvůj ctitel?"
Darja rozpačitě přikývla.
"Je z našeho klanu. Jeden z nejlepších praagských lovců. A také z nejambicióznějších. Myslím, že velmi brzo vyzve mého strýce na souboj o vůdcovství," zatvářila se znepokojeně.
"Vyřiď strýci, že Tony je pomalý a neohrabaný. Spoléhá na svou hmotnost, ale několik dobře mířených úderů do obličeje by ho mohlo položit na lopatky," zaplašil její nevyřčenou obavu.
Usmála se a přikývla, pohled jí však sklouzl kamsi za hranici této reality. Zřejmě vzpomínala na otce. Kovář jim znovu nalil. Mlčeli a usrkávali kořalku a když jim hostinský donesl jídlo, pustili se do něj jako dva hladoví Ňufíci.
Maso bylo správně propečené a chleba čerstvý. Ačkoli Darja prohlásila, že se spokojí s pečínkou, JFK na něm trval. Při jídle musel znovu obdivovat vynalézavost lidského ducha, který se nesklonil ani před podmínkami, které výrobu chleba zdánlivě vylučovaly.
Když Vostřák popisoval své první dny v ledovém světě, neopomněl zmínit, že zdejší lidé přišli na způsob, jak pěstovat obilí, zeleninu a ovoce. Jako sady, plantáže a pole sloužily vršky nejvyšších mrakodrapů, na kterých byly vybudovány obří skleníky. Dřina se vyplatila, plodin bylo vzhledem k omezenému prostoru sice málo, ale výrazně obohacovaly jinak chudý místní jídelníček. Poptávka výrazně přesahující nabídku učinila z vůdce pěstitelského klanu jednoho z nejbohatších, a tím pádem také nejvlivnějších lidí ve městě.
Dojedli a Kovář se poprvé za poslední dobu cítil opravdu spokojený. Tělem se mu začínala rozlévat příjemná únava. Darja se ukázala být vtipnou a inteligentní společnicí. Nenuceně konverzovali, lovkyně mu vyprávěla o životě ve městě, on se zase bavil vymýšlením fiktivních historek z Wyenny.

Nakonec se shodli na tom, že nejlepší bude trochu se prospat. Darja musela další den pomáhat při zpracovávání mrtvého mastodonta, na Kováře zase čekaly kladivo a kovadlina.
"Zítra taky zjistíme, co jsme naší dnešní šarádou způsobili," zamyslel se JFK. "Myslím, že určitě něco vyplave na povrch. Přijď navečer do Budačovy kovárny a vymyslíme, co dál."
Darja do sebe obrátila zbytek dryjáku a spolu s Kovářem vyšla před nálevnu.
Oslavy pozvolna spěly k závěru. Na náměstí se potulovaly poslední zbytky zoufalců, ohně uhasínaly, pokřik a zpěv se ozývaly už jen sporadicky. Občané města Praagu se vraceli do svých domovů, protože zítřek už měl mít opět podobu reality nikdy nekončícího boje o přežití.
"Buď opatrný, Hansi," připomněla Darja Kovářovi, když se zastavili v jedné z uliček. "Je možné, že na všechny wyennské opět nasadí stíny"
JFK přikývl a nepříjemně se usmál.
"Bruno bude mít brzy dost jiných problémů, než aby mu zbyl čas na špiclování," pronesl zlověstně s pohledem upřeným do tmy.
Rozloučili se a každý se vydal svým směrem. Darja Kovářovi popsala cestu ke Korbmannovu domu; jak se ukázalo, nebylo to daleko. JFK doufal, že obchodník bude vzhůru, protože předtím musel splnit ještě jednu povinnost.
JFK povysunul ruku do pásu měsíčního světla a zkontroloval čas na ručičkových hodinkách. Před okamžikem namluvil první zprávu pro Agenturu a čekal, až se objeví komunikační tunel.
Zatím přemýšlel o tom, kam mohl Vostřák ukrýt neodeslaný záznam, ale nenapadlo ho nic kloudného. Zůstávala jediná stopa, po které se mohl hned zítra večer vydat. Počítal s tím, že uvede události do takového pohybu, že by mu mělo pět dní zbývajících do dalšího možného průniku stačit. Rozhodně chtěl pro to udělat cokoli, nemínil v téhle lednici trávit další tři měsíce, po kterých se otevíralo další okno.
Vůni ozónu ucítil ještě dřív, než se opuštěnou budovou rozzářily výboje hyperprostorové brány. Či spíše branky, ušklíbl se, když do tunelu ne většího než pár decimetrů vkládal magnetofonovou kazetu.
Hned jak stáhl ruku zpět, spojení se přerušilo a v rozlehlé prostoře se opět rozlila tma ředěná pouze odleskem měsíčních paprsků. Kovář ještě chvíli nehybně stál a naslouchal a potom se potichu vydal ke schodišti.
Když jeho kroky dozněly, od jednoho sloupu se oddělila silueta lidské postavy a přiklekla k místu, kde se před okamžikem zavřel transportní tunel.
Kovář si oddychl, když viděl, jak skrz staženou roletu Korbmannova obchodu prosvítá záře lampy. Tlumeně zaklepal. Zevnitř se ozvalo zašramocení, které se změnilo v kroky blížící se ke vchodovým dveřím.
"Kdo je tam?" ozvalo se zpoza nich.
"To jsem já, herr Korbmann, Hans Nowotny," odpověděl JFK a trochu poodstoupil.
Dveře se otevřely a obchodník vyšel na práh, v ruce lampičku se stínítkem. Když Kovář pokročil do dosahu světla, Korbmann udiveně zkrabatil čelo.
"Vypadal jste líp, když jsme se loučili," zhodnotil jeho vizáž a pokynul mu, aby šel dál.
"Trochu jsem se nepohodl s jedním chlapíkem. Měl pocit, že mám něco, co patří jemu. Tedy... spíš někoho."
"Vy opravdu neztrácíte čas," zakroutil obchodník nevěřícně hlavou. "Našel jste herr Scharfa?" dodal ještě.
"Vypadá to, že se buď přestěhoval nebo odjel z Praagu. Jeho krámek je prázdný," nechtěl JFK zabíhat do podrobností.
"Zkusím zítra zjistit, co se s ním stalo," poplácal ho Korbmann po rameni a nasměroval ho do dveří vedoucích do obchodu.
Když procházeli místností ne o moc větší, než byla ta Vostřákova, agent zahlédl na pultu rozložené listiny.
"Ještě pracujete?" kývnul k nim hlavou.
Korbmann vypadal trochu nejistě, snad až postrašeně, ale brzy se ovládl a do obličeje se mu vrátil jeho obvyklý unavený výraz.
"To víte," pokrčil rameny, "byl jsem dlouho pryč. Musím zjistit, co se mým chlapcům podařilo prodat a o co všechno mě oberou na daních místní výběrčí."
JFK se nechal odvést nahoru do patra, kde mu obchodníkova manželka již v podvečer přichystala pokojík.
"Snad už jsem vás obtěžoval naposledy," zatvářil se rozpačitě Kovář.
Obchodník zavrtěl hlavou.
"Nepleťte si obtěžování s přátelstvím, herr Nowotny. Vzbudím ženu, aby vás ošetřila."
"To nebude nutné," zarazil ho JFK, "jsou to pouhé škrábance. Potřebuji se jen vyspat a ráno zaskočím k ranhojiči."
Korbmann mu popřál dobrou noc a vzdálil se. Kovář slyšel, jak pomalu schází dolů a zavírá za sebou dveře do obchodu.
Přestože měl nutkání si okamžitě lehnout, přinutil se osprchovat a převlékl se do čistého spodního prádla.
Lehl si a zjistil, že únava je ta tam. Vlastně tu byla, ale natolik přeexponovaná, že odháněla spánek jako dotěrnou mouchu. Pokusil se alespoň v myšlenkách složit obraz událostí několika posledních hodin a ač pro to nenašel jediný racionální důvod, neustále se musel vracet k okamžiku, kdy procházel Korbmannovým obchodem. Něco ho tam zaujalo, ale usnul dřív, než dokázal přijít na to co.

VLÁDCE REVÍRU

Muž sedící za rozlehlým mahagonovým stolem si zachmuřeně zamnul bradu a opřel se do křesla. Pohled přitom upíral na dveře, kterými právě odešla první dnešní návštěva.
Nepřítel udělal první tah, pomyslel si.
Když ho ráno jeho sluha vzbudil, byl připravený na to, že se jeden z jeho poskoků brzy objeví. A nebyl zklamán, o

hodinu později už seděl v pracovně a naproti němu to lidské prase, z kterého se mu vždycky dělalo špatně. Ačkoli by pro něj nebyl problém vyměnit ho za jiného, neudělal to - bylo to totiž velmi schopné prase.
Funělo, prskalo a nadávalo, ale i přes to se muži podařilo z něj dostat to podstatné. Dozvěděl se, že jejich past sklapla naprázdno, a nejen to - z lovčích zbyly jen kusy mrtvého masa.
Kořist, na kterou čekal, byla zároveň dravcem. Možná ne o moc schopnějším, než byla ta předchozí, ale navíc vybavená nebezpečnými informacemi.
Zničehonic vstal a přešel k zasklenému oknu, z něhož byl nádherný pohled na obydlené centrum Praagu.
Díval se na budovy pod sebou, které připomínaly stoličky v bílé dásni ledového obra. I já jsem byl kdysi kořist..., připomněl si dobu, kdy ho jeho soukmenovci stíhali přes celou planetu. Ale on měl v kapse jeden podstatný trumf - byl lepší, dokonalejší, než oni. A zmizel jim až sem, do města na druhém konci světa.
Zatímco se mu vzpomínky valily mozkovými závity jako sněhová bouře ulicemi města, sledoval, jak se jeho dech sráží na okenní tabuli.
A pak přišel ten cizinec z jiného světa...
Když tenkrát zaregistroval svým sedmým smyslem narušení materie, myslel si, že je to někdo jako on, stejně dokonalý. Chtěl ho vypátrat a zabít, protože dva predátoři v jednom revíru nedělají dobrotu. A tohle město patřilo jemu.
Muž okno otevřel. Do místnosti zavanul ledový vzduch, pálící a ostrý jako čepel nože. Takový měl rád... Zhluboka se nadechl a zavřel oči.
Netrvalo dlouho a poskoci přivlekli jeho protivníka spoutaného a bezbranného. Už tehdy ho napadlo, že to nemůže být někdo jako on, přesto právě tenhle člověk, tohle lidské prase dokázalo ovládat materii.
Slastně se usmál, když si připomněl několikahodinové mučení, které zajatci připravil. Měl sice k důstojnému soupeři daleko, ale byl houževnatý, a i když z něj nakonec zbyla jen blábolící troska, neřekl o mnoho víc, než ukázala prohlídka jeho věcí.
Bylo mu jasné, že přišel z jiného světa a použil k tomu lom v materii, mnohem hlubší lom, než jaký dokázal vyvolat on sám. Neprostoupil pouze prostorem, nýbrž nadprostorem mezi dvěma vesmíry. Právě tehdy muž poznal, jaký má před sebou poklad. Stál na konci své cesty štvance... A nejen to, otvíral se před ním nový a zcela jiný svět, v němž mohl být díky svým schopnostem neomezeným vládcem...
Zavřel okno, přešel k velkému zarámovanému zrcadlu a s uspokojením se na sebe podíval. Vybral si kvalitní oblek - zdravý a pevně stavěný. I obličej s širokou bradou, silným rovným nosem a úzkýma očima vypovídal o tom, že tenhle člověk byl kdysi mezi svými dravcem.
Uspokojeně se rozhlédl po kanceláři, zařízené sice účelně, ale s patřičným přepychem. Dobře tehdy zvolil... Měl patřičný vliv, ale stál v pozadí. Byl bohatý, ale své možnosti nedával příliš najevo. Zkrátka dokonalá skrýš...
Mrkl na svůj odraz v zrcadle a vyšel z kanceláře. Prošel chodbou, minul několik podřízených, kteří ho zdravili lehkými úklonami, a vstoupil do doktorovy laboratoře.
Při představě, jakým způsobem stráví nejbližších pár hodin, jím projel závan strachu. Rychle ho ale zahnal - od okamžiku, kdy zjistil, že je možné projít do jiného světa, věděl, že už nemůže couvnout.
U plechového stolku, na němž leželo lidské tělo, se na chvilku zastavil. Mrtvý byl zohaven k nepoznání. Tvář měl rozbitou, pořezanou a popálenou, víčka odříznutá, oči vypíchnuté, čelní lebeční kost proraženou. Trup vypadal, jako by v něm explodovala trhavina - zbytky vnitřností ležely srovnané mezi polámanýma nohama.
Málem jsi mě zabil, oslovil mrtvého neslyšně a bříšky prstů přejížděl po otevřeném hrudním koši. Když si ho chtěl obléknout, aby převzal jeho schopnost lámat mezisvětskou materii, pocítil tak intenzivní bolest, jako nikdy předtím. Ačkoli byl jeho zajatec člověkem, měl v sobě něco, co se nechtělo sloučit s mužovými buňkami. V posledních záblescích zdravého rozumu celý proces zastavil a vrátil se.
Při té vzpomínce by se otřásl, kdyby to uměl, takhle jen zaťal zuby do rtů.
Několik hodin pak strávil v agonických křečích, zatímco jeho organismus s námahou vylučoval neznámou agresivní látku. Ale přežil, a když se probral, dlouho a pečlivě rozmýšlel, co dál, a přitom se znovu probíral zajatcovými věcmi. Až našel přístroj, který připomínal některé artefakty - záznamové zařízení, prostřednictvím něhož posílal cizinec zprávy do svého světa. Bylo tedy téměř jisté, že se brzy objeví někdo, kdo bude po zmizelém pátrat. Nová kořist, druhá šance odejít z ledového pekla, pryč od neúnavných pronásledovatelů. Tentokrát chtěl být ale připraven, proto si pořídil nového poskoka...
"Jsem připraven, můj pane," ozvalo se z vedlejší místnosti, odkud zakrátko vykulhal hrbatý skřet s velkou injekční stříkačkou. Muž se nedivil, že mohlo něco takového přežít ve světě, který přál jen silným. Apokalypsu přežili kromě dravců i paraziti. Chytří paraziti, jako tenhle hrbáč.
"Výborně, doktore Oetkere," pronesl rozhodně, ačkoli se tak necítil. Prošel kolem mužíka k houněmi zakryté pohovce, sundal si kožené sako a přitom ještě rychle zvažoval, jestli vyřídil vše neodkladné.
]eho poskok dnes přinesl ještě jednu zásadní informaci. Když ráno policisté zkontrolovali všechny, kteří přijeli s karavanou, dobrali se k zajímavému výsledku. Jeden z nich chyběl - člověk jménem Otto Hilke, který se u vstupní kontroly prokázal jako člen stavařského klanu. Přijel z manželkou a bratrem, které už měli "v práci" poskokovi pěšáci. Bylo otázkou času, kdy dopadnou i zmizelého stavaře, ve skutečnosti cizince odjinud... Už nyní ve městě probíhala razie - nepřítele musel někdo schovat, nebylo totiž v silách lidských prasat, aby přežila sama, bez pomoci ostatních.
Muž si vyhrnul teplý trikot, který měl pod sakem, a obnažil svalnaté předloktí.
"Můžete, doktore," pokynul vyčkávajícímu Oetkerovi a při pohledu na látku v injekční stříkačce bezděky zatnul pěst. Hrbáčovi se po jeho nepodařeném pokusu o převléknutí podařilo z cizincova těla vyabstrahovat zbytky smrtící látky. Šlo patrně o vyzářenou materii, která se s každým průchodem mezi realitami ukládala v jeho kostech a tkáních. Oetker ji tehdy nařídil s krví svého pána a aplikoval mu ji. Bolest to byla opět strašná, ale mužovy buňky látku nakonec

vstřebaly.
Nyní musel totéž podstoupit podruhé. Než se mu podaří Hilkeho dopadnout, bude už jeho organismus připraven natolik, aby si ho mohl bez obav obléknout. A až spojí své schopnosti s materií uloženou ve vstřebávaných tkáních, bude moci lámat prostor mezi světy, aniž by k tomu potřeboval cizáckou technologii. Čekal na něj revír zaslíbený...
Když ucítil, jak se mu jehla zabořila do žíly na předloktí, zavřel oči.

JFK kul železo, dokud bylo žhavé.
Pak ho znovu strčil do výhně a zapumpoval dmychadlem, aby ji rozžhavil na potřebnou teplotu. Utřel si pot z čela a napil se vody.
Upřímně řečeno si oddychl, když se mu po pár zkažených pokusech přeci jen začalo dílo dařit a on mohl Budačovi dokázat, že možná není mistrem kovářského řemesla, ale dokáže vyrobit přinejmenším to samé, co jeho tovaryši.
V dílně kromě něj pracovalo ještě pět dalších mužů, prostorem se neslo zvonění dopadajících kladiv, syčení chlazeného kovu a hučení rozpálených výhní. Kováře překvapilo, jak dlouho dokáže mastodontí trus hořet a jak velký žár přitom vydává.
Železná tyč se zbarvila do ruda a JFK se zase pustil do práce. Stejně jako ostatní tovaryši přitom po očku sledoval dvojici policistů, kteří prohledávali kovárnu.
Byli od rána již druzí. Nejdřív dorazil strážník, který si nechal Kováře zavolat, přičemž mumlal něco o tom, že byl v noci spáchán zločin a podezřelý je někdo z wyennských přistěhovalců.
Když k němu JFK přišel, zkoumavě si prohlédl jeho pobitou tvář, a zeptal se ho, co dělal v noci. Dostal vysvětlení, které mohlo potvrdit přinejmenším dvacet lidí, včetně jeho kolegy. Policista nakonec Kováře propustil s tím, že si to ověří.
Agent zvedl kladivo a znovu začal bušit do železného ingotu. To, že se o mrtvé mafiány zajímá policie, bylo určitým signálem, který však nemusel nic znamenat. Lebovský mohl mít pouze úzké styky s oficiálními místy a Kovář ze zkušenosti věděl, že to ani v jeho světě nebývalo nic neobvyklého. Rozhodně ale tuto informaci nehodlal podcenit.
Tyč konečně začala nabírat tvar něčeho, co připomínalo ostří krumpáče. JFK do ní ještě několikrát udeřil pod správně vedeným úhlem a nechal ji znovu rozžhavit.
Druhá návštěva policistů byla daleko zajímavější. Při kontrole wyennských občanů totiž zjistili, že jeden z nich chybí, a okamžitě ho zařadili jako hlavního podezřelého. Kovář na dotaz, zda zná Ottu Hilkeho, odpověděl záporně, stejně jako všichni z kovárny. Policisté přesto zkoumali každý kout Budačova domu, zatím však bezvýsledně.
JFK nepřál Hilkemu nic zlého, ale jeho zmizení jim s Darjou hrálo do karet. Zřejmě to jen včera přehnal s oslavami a teď někde vyspává opici, v tom horším případě umrzl cestou do postele. Kovář si uvědomoval, že tahle výhoda nebude trvat dlouho, a proto usilovně promýšlel své další kroky.
"Koukám, že se dílo daří, herr Nowotny," vytrhl ho z myšlenek známý hlas. Otočil se a spatřil Adama Korbmanna, jak stojí opodál a sleduje ho při práci.
Kovář odložil kladivo a již téměř hotovou čepel krumpáče, otřel si ruce o koženou zástěru a potřásl si s obchodníkem pravicí.
"Snažím se nezklamat důvěru, kterou jste do mě vložil," odvětil s úsměvem.
Korbmann pokýval hlavou a rozhlédl se.
"Slyšel jsem, že jste tu měli návštěvu..."
Kovář se zabral do práce a úvah natolik, že si ani nevšiml, kdy policisté odešli.
"Hledají nějakého Hilkeho," pokrčil rameny.
Korbmann si ho změřil svým obvyklým zkoumavým pohledem.
"Mám pro vás špatné zprávy, Hansi," zamračil se. "Nikdo z mých známých netuší, kde váš herr Scharf může být. Jen mi potvrdili, že ho už nějaký čas neviděli. Možná byste se měl poptat na evidenci, tam by vám řekli, jestli se přestěhoval nebo odjel z města."
Tohle bylo to poslední, co měl Kovář v plánu, přesto se zatvářil, že je to dobrý nápad.
"Určitě to udělám, a díky za snahu," zahučel nepřítomně, protože vzpomínka na Korbmannův obchod se mu znovu výsměšně protřepetala hlavou.
Obchodník se rozloučil a vydal se dál přes kovárnu ke schodům vedoucím do patra, kde měl Budač kancelář.
Při pohledu na odcházejícího Korbmanna mu to najednou docvaklo. Už tušil, kam Vostřák ukryl neodeslaný záznam, stejně jako věděl, jak ho získat.
Byl to starý trik, používaný každým, kdo potřeboval bezpečně ukrýt důležitou zásilku, ale přitom věděl, že je sledován téměř na každém kroku. Vostřák využil artefaktů ve svém obchodě, do jednoho z nich záznam ukryl a někomu ho prodal...
Tady se Kovář ve svých úvahách zarazil - uvázl na mrtvém bodě, protože všechny agentovy osobní věci včetně obchodních záznamů byly pryč a on neměl jak zjistit, kdo byl tím šťastným kupcem.
Vzal do ruky další kus surového železa a přitom si vzpomněl na Korbmannova slova o daních za prodané artefakty.
Bingo! Přeci jen existoval ještě někdo, kdo si vedl záznamy o prodeji - místní obdoba finančního úřadu.
Kovář se podíval na hodinky. Do konce pracovní doby zbývaly ještě dvě hodiny, takže existovalo riziko, že než místní berňák najde, bude zavřený. A on si nemohl dovolit ztratit čas.
Stejně jako odejít dřív z kovárny.
Zatímco zuřivě mlátil do železa, stejně zuřivě přemýšlel. Výsledkem byl nápad a něco, co připomínalo spíš moderní umění než nástroj, který má lidem usnadňovat práci.
JFK se rozhlédl a nahlas zaklel. Nejbližší tovaryš se otočil a odložil kladivo.
"Co se stalo?" zeptal se.

"Popraskaly mi stehy na rameni," chytil se Kovář za inkriminované místo, které si nechal se spoustou dalších šrámů a oděrek ošetřit cestou do dílny.
"Skoč za mistrem, ať tě pustí k felčarovi," navrhl mu a opět se začal věnovat práci.
Kovář se pro sebe ušklíbl a s rukou přitisknutou na hojící se ráně prošel dílnou a vystoupal po schodech do prvního patra.
Z Budačovy kanceláře k němu dolehly vzrušené hlasy, JFK se zarazil, rozhlédl se a zariskoval.
Potichu se přesunul až za dveře a naslouchal. I když se nyní muži bavili tišeji, Kovář rozuměl každému slovu.
"To nemůžeš myslet vážně, Adame!" slyšel Budače, který jen s obtížemi krotil svůj temperament. "Už zítra?!"
"S každou další hodinou hrozí, že budeme odhaleni," oponoval mu neméně vzrušeně Korbmann. "Zítřek je stejně vhodný den jako kterýkoli jiný."
"Rozpráší nás jako nic. Nemáme pušky ani samostříly."
"Nerozpráší, vlákáme je do pasti. Lovci přiženou chlupáče, už jsem to dohodl s Messnerem. Stačí jen tvůj souhlas."
Budač mlčel a JFK se nervózně ohlédl. Kdyby ho tu někdo nachytal, těžko by vysvětloval, že není špeh.
"Jsou rozhození těmi vraždami," naléhal dál Korbmann. "Tohle je ideální příležitost. Věř mi, Davide. Vždyť proto jsi pro mě poslal..."
Kovářovi to stačilo. Stejně opatrně, jako přišel, se zase odplížil ke schodišti a sešel zpět do kovárny. Musel počkat, dokud Korbmann neodejde - vzhledem k vyslechnutému rozhovoru soudil, že by to nemělo dlouho trvat. I kdyby tam teď znovu přišel s patřičným hlukem, aby stačili zmlknout, mohl by riskovat podezření.
Jeho předpoklad byl správný, uplynulo sotva deset minut a dílnou prošel zamyšlený Korbmann. Nepřítomně mávl Kovářovi na pozdrav a zavřel za sebou vstupní vrata.
JFK znovu vyšel do patra a zaklepal na Budačovy dveře.
Na vyzvání vstoupil. Mistr kovář se snažil zakrýt emoce, které v něm vyvolala debata s Korbmannem, a když za sebou agent zavřel dveře, zeptal se: "Co si přejete, pane Nowotny?"
"Nechci vás rušit, mistře, ale popraskaly mi stehy a rád bych si skočil k felčarovi. Do hodiny jsem zpátky," řekl s rukou položenou na rameni, aby nebylo vidět, že mu ve skutečnosti nic není.
Budačovi trochu ustoupila červeň z tváří.
"Běžte, pane Nowotny," přikývl. "A nechte té ráně trochu klidu a přijďte až zítra. Odvedl jste kus slušné práce. Myslím, že dám na Adamovo doporučení."
JFK poděkoval a odešel.
V kovárně uhasil výheň a zauvažoval, jestli si má vzít vak. Nakonec usoudil, že by mu jen překážel. Nasadil si kapuci a vykročil do ulic.
Od prvního občana, na kterého narazil, se dozvěděl, kde budovu finančního úřadu najde. Zamířil udaným směrem a přitom si srovnával v hlavě získané informace.
Už od počátku tušil, že Korbmann něco skrývá, ale že je v podstatě kolega, to ho nenapadlo ani náhodou. Chystalo se převzetí moci - šéfům jednotlivých klanů došla s despotickým Součkem trpělivost, a protože se zřejmě nebyli schopni dohodnout na postupu, zavolali si specialistu z Wyenny.
Do této dedukce navíc dokonale zapadala vražda zřejmě jediného muže, který by byl schopen převrat zorganizovat a přitom strhnout a vést ostatní. Totiž Darjina otce...
Než se JFK dostal k úředníkovi, který měl na starost evidenci daní za artefakty, byl lehčí o jeden a půl zlaťáku.
Posadil se na prázdnou židli před jeho stolem a zatvářil se zkroušeně.
"Co pro vás můžu udělat?" zeptal se muž nacvičeným profesionálním tónem a položil ruce dlaněmi na stůl.
Kovář měl pocit, že jestli je ve všech světech něco naprosto stejné, jsou to úředníci. Většina jich byla hubených, s úzkými tvářemi, vysokým čelem a ustupujícími vlasy.
"Víte," začal se sebe soukat JFK, "mám takový problém..."
Muž se na něj dál upřeně díval, aniž by hnul brvou, a Kovář pokračoval: "Měl jsem u jednoho obchodníka vyhlédnutý artefakt, ale než jsem dal dohromady dostatek peněz, prodal ho někomu jinému..."
Kdyby ho dali do muzea, mohl úředník sloužit jako výstavní exponát příslušníka rodu hovno bernicus.
"Ten obchodník mi bohužel nechtěl říct, komu artefakt prodal," pokračoval Kovář. "Napadlo mě, že bych to mohl zjistit tady."
Chvíli to vypadalo, že se muž rozhodl už nikdy nepohnout, ale nakonec rozevřel rty a řekl: "Podobné informace neposkytujeme. Musíme chránit soukromí našich občanů."
JFK se snažil působit nešťastně, když pokládal na stůl stříbrnou minci.
Úředník se na ni ani koutkem oka nepodíval.
"Víte, vážený pane, informace jsou drahá záležitost," pronesl tiše, ale důrazně.
Kovář přihodil další minci stejné hodnoty.
Muž se zvedl a přistoupil k plechovým registraturám: "Víte, kdy byl subjekt prodán?" zeptal se, otočený ke Kovářovi zády.
Agent si rychle spočítal, z jakého data byl první Vostřákův záznam.
"Během posledního měsíce," řekl.
Úředník vytáhl jednu zásuvku a chvíli se přehraboval v účetních záznamech. Poté se zase posadil a položil před sebe svazek vázaný v kůži. Vůbec se ale neměl k tomu, aby ho otevřel.
JFK si v duchu povzdechl a přidal další stříbrňák. Vyděsila ho myšlenka, že by někde mezi nespočtem paralelních realit mohl existovat Úřednický svět.
Muž knihu otevřel, nalistoval patřičnou stránku a opět složil ruce na stůl.

Pohár trpělivosti se štítkem John Francis Kovář přetekl. Agentovi se z výrazu vytratila poníženost, rysy mu ztvrdly stejně jako pohled jeho očí.
Během okamžiku měl knihu před sebou, s úslužně přiloženým ukazovákem na místě, kde začínalo požadované období. Úředník se toporně zvedl, mincí se ani nedotkl a odstoupil na diskrétní vzdálenost. Rozzuřené šelmy bylo lepší nedráždit...
Kovář zatím listoval daňovými záznamy a procházel levý sloupec, kde byla uvedena jména prodávajících. Na jméno Scharf narazil hned na druhé stránce - očima přejel k další kolonce, kde byl uveden předmět zdanění. Do kamenné sošky by se dal záznam schovat jen těžko, a tak pokračoval dál. Netušil, co přesně hledá, ale doufal, že až to uvidí, okamžitě to pozná.
O další tři stránky dál měl co dělat, aby se nezasmál nahlas. Jak prosté, milý Watsone...
Prstem přejel od položky k dalšímu sloupci, kde byl uveden nabyvatel předmětu, ale jméno Mojmír Kakos mu nic neříkalo. Přivolal opodál stojícího úředníka.
"Potřebuju vědět, kde ho najdu," pronesl tónem, který nepřipouštěl námitky či nevědomost.
O pět minut později už spokojeně kráčel nadcházejícím soumrakem k domu ctihodného obchodníka s kožešinami...
Mojmír Kakos byl pravým opakem zaměstnance finančního úřadu. Působil dojmem člověka, který se rozhodl, že svět za zdmi jeho domu je něco, co k životu nepotřebuje. A měl zřejmě tolik peněz, aby si mohl dovolit stát se spokojeným tlouštíkem s třemi bradami a pupkem, který by mu mohl závidět i samotný Buddha.
Obklopený vydělanými a obarvenými kožešinami spokojeně trůnil za nízkým stolkem a rozkošnicky usrkával horkou kávu, jejíž vůně prostupovala celou místnost.
"Zavdejte si, příteli, zavdejte a povězte, co vás přivádí," pokynul blahosklonně buclatou ručkou k porcelánovému servisu a přimhouřil oči.
Kovář si nalil kávu a na okamžik si vychutnal chvíli pohody. Obchodníkův zástupce ho nejdřív nechtěl vůbec ohlásit, ale když dal JFK najevo, že se jeho návštěva týká artefaktů, odběhl se zeptat šéfa a nakonec ho pustil dál. Aby se úředník Kováře co nejdříve zbavil, přihodil zadarmo informaci, že Kakos má pro tento druh zboží neobyčejnou slabost.
"Jde mi o jeden artefakt, vážený pane Kakosi," začal zdvořile Kovář, a když zaregistroval kožišníkův zájem, pokračoval: "O artefakt, který jste zakoupil v obchodě pana Scharfa."
Při vyslovení Vostřákova krycího jména se Kakos rozzářil.
"Znamenitý muž, znamenitý! Kousky, jaké měl, se vidí jen velmi málo!" roztřásl se tak, až měl JFK pocit, že se na něj valí vlna tsunami.
Rychle přikývl a přitom muže před sebou hodnotil. Možná vypadal jako přetékající bečka sádla, to ale nevylučovalo, že by mohl být tvrdý obchodník.
"Víte, na tom artefaktu mi dost záleží," nasadil Kovář vážný výraz. "Rád bych ho od vás koupil..."
Kakos se zarazil, odložil šálek s kávou a v jeho očích se zatřpytily diamanty. JFK ho odhadl správně.
"Záleží na tom, o co jde," pronesl rozvážně kožišník. "A co jste za to ochoten nabídnout."
"Jde mi o asi takhle velký předmět," naznačil Kovář rozměry, "označený nápisem Sharp."
JFK musel opět potlačit pobavení, když si uvědomil, jak se německá transkripce Vostřákova jména podobá značce radiomagnetofonu.
Kakos pokýval hlavou.
"Vím, co myslíte, pane Nowotny," začal a agent už nyní věděl, jaká bude jeho odpověď. "Ale ten prodat nehodlám, je to jeden z nejlepších kousků mé sbírky..."
JFK se zatvářil zkroušeně, ale ještě se pokusil obchodníka zviklat: "Víte, ten artefakt patřil naší rodině, ale dostali jsme se do svízelné situace a museli ho prodat. Když jsem se ho snažil koupit zpět, pan Scharf mi řekl, že už ho nemá..."
Citové vydírání obvykle zabíralo, ale diamanty z Kakosova pohledu nezmizely. Kovář zkusil ještě přišlápnout plyn: "Má matka k té věci přilnula, a když je teď na smrtelné posteli, chtěl jsem jí ještě udělat radost..."
Kožišník zvedl opět šálek s kávou a napil se. Z fleku by mohl zaskakovat v Disneyho animovaných groteskách za strýčka Skrblíka - za lebkou se neskrýval mozek, ale kalkulačka.
"To je zajisté nepříjemná situace, pane Nowotny," spustil po chvíli ticha. "Ten artefakt rozhodně neprodám, ale abyste si o mě nemyslel, že jsem netvor, napadlo mě řešení."
Kovář se ani nemusel tvářit napjatě.
"Za nevelký obnos jsem ochoten poslat artefakt k vám domů. Až se s ním matka potěší, můj člověk ho zase odnese zpět. Co vy na to?"
Kdyby mu mohl říct Kovář popravdě, co on na to, skládala by se jeho odpověď ze samých sprostých slov. Musel se ale zatvářit spokojeně a horlivě přikývnout.
"Byl bych vám nadosmrti vděčný, vážený pane Kakosi," přinutil se k servilnosti, zatímco spustil plán B.
Kožišník se spokojeně opřel o polštář za sebou. Kovář ho ale nenechal vydechnout: "Chtěl jsem vás ale ještě poprosit, abych se mohl na artefakt podívat. Jestli je to opravdu on."
Kakos zahnal rozmrzelost v okamžiku, kdy JFK zároveň se svými slovy vytáhl poslední zlatou minci.
Během několika málo minut, kdy jen mlčeli a srkali kávu, byl radiomagnetofon přinesen. Kovář se cítil napjatý jako struna, když přejížděl prsty po umělohmotném pokovovaném povrchu.
Než Kakosův člověk artefakt přinesl, stačil vyjmout ze svého diktafonu prázdnou kazetu připravenou pro další záznam. Teď jen horečnatě přemýšlel, jak odvést obchodníkovu pozornost.
"Je to on?" zeptal se již netrpělivě kožišník.
Kovář předstíral, že si není jistý, magnetofon otáčel v ruce a prohlížel ho ze všech stran. Když ho postavil na stůl, zavadil jím nešikovně o svůj šálek.

Porcelán klepl o dřevěnou desku stolu, po níž se okamžitě rozeběhla louže tmavé tekutiny.
JFK drmolil omluvy a snažil se stírat rozlitou kávu rukávem. Kakos zuřivě zvonil na měděný zvonek a vztekle ho ujišťoval, že se nic nestalo.
Dorazil kožišníkův podřízený a pustil se do uklízení nepořádku. Na okamžik se postavil mezi ně. Kovář se znovu začal omlouvat, zatímco otevřel magnetofon. Kazeta tam byla. Prohodil ji za svou a dvířka zase zaklapl.
Nikdo si ničeho nevšiml. Kakos nervózně poklepával prsty na desku stolu, jeho zaměstnanec zatím dokončil úklid a odešel.
Kovář se pak s Kakosem velmi rychle dohodl na tom, že se zítra zastaví s patřičným obnosem a následně zrealizují obchodníkův nápad.
Byla už tma, když se JFK ocitl znovu na ulici. Do schůzky s Darjou zbývala asi hodina, a protože si chtěl před tím záznam ještě poslechnout, přidal do kroku.
Dva bloky před Budačovou kovárnou zahnul do příčné ulice a zamířil do neobydlené části Praagu. Často měnil směr, prolézal budovy, občas se skryl, aby případný stín překvapil ze zálohy.
Teprve až si byl jistý, že ho nikdo nesleduje, ukryl se v přízemí jednoho z domů, aby měl otevřenou únikovou cestu. Ještě chvíli počkal a po hmatu zasunul kazetu do diktafonu. Stáhl hlasitost na minimum, natáhl setrvačník a zmáčkl tlačítko. Ozvalo se tiché šumění, které zakrátko přerušil hlas speciálního agenta Maxmiliána Vostřáka: "Buď zdráv, ať jsi kdo jsi. Budu stručnej, protože jsou všude kolem mě a je jen otázkou času, kdy mě zmáčknou. V tuhle chvíli s tebou už s největší pravděpodobností mluvím ze záhrobí, takže si toho važ, protože tohle se jen tak někomu nepoštěstí."
I přes snahu o žertování vycítil Kovář ve Vostřákově hlase napětí a strach.
"Ale k věci: zapomeň na Lebovskýho, ten nemá o poruchách v hyperpoli ani páru. Je to malá ryba, která pracuje pro skutečnýho žraloka. Netuším, kdo to je, ale jedno vím jistě: ten někdo je mutant."
JFK si při posledním slově vzpomněl na divadelní představení, které shlédl na začátku včerejších oslav. Téměř nikoho nezajímalo...
"Bylo to překvapení i pro mě, buď klidnej. Zdejší lidi si sice myslí, že mutanty vymordovali, ale přesto jim ze sítě pár piraní vyklouzlo. Na otázku, jak se jim to povedlo, je jednoduchá odpověď: uměj měnit svoji podobu. Nějakým způsobem dokážou využít lidskou DNA, takže se můžou stát, kýmkoli si zamanou."
Kovář stopnul Vostřákův výklad a pozorně naslouchal, zda neuslyší něco podezřelého. To, co zmizelý agent popisoval, bylo natolik fascinující, že zcela zapomněl na opatrnost. Když se nic neozvalo, nechal Maxe znovu mluvit.
"Ale bacha, tím tahle šou nekončí. Mutant, po kterým jdeme, umí ještě něco - dokáže se teleportovat. To byly ty poruchy v modulovaným hyperpoli, který nás sem přivedly. Díky svejm schopnostem dokáže navíc vnímat poruchy v realitě, proto od začátku ví, že jsem tady."
JFK chtěl záznam znovu přerušit, ale nakonec se rozhodl, že ho doposlouchá do konce.
"Každou chvíli přijde zákazník pro magič, do kterýho chci dát tenhle záznam. Měl bys ale vědět ještě něco. Určitě ses už seznámil s Darjou - docela kost, co říkáš? Dost mi tu zezačátku pomohla, ale nic není tak pěkný, aby to z druhý strany nemohlo bejt posraný. Naše malá lovkyně totiž hraje vlastní hru. Nevím sice jakou, ale od začátku jsem pro ni byl jenom..." V diktafonu náhle něco zachrčelo, Vostřákův hlas se rozpadl v několik nesouvislých slabik a potom už se ozývalo jenom šumění převíjené pásky...

DOLŮ K ZEMI

Kovář dorazil k Budačově kovárně pozdě, promrzlá lovkyně už tady netrpělivě podupávala. Když k ní došel, nadechla se, aby mu řekla něco ostrého. Všimla si ale výrazu v jeho tváři a raději jakékoli výtky spolkla.
"Stalo se něco?" zeptala se s obavou v hlase.
"Bude lepší, když si to řekneme někde jinde," řekl tiše a rozhlédl se. "Stejně se potřebuju ubytovat - budeme mít alespoň soukromí."
JFK si zaskočil do kovárny, která už byla prázdná, a vzal si svoje věci. Cestou k domu, kde se novousedlíkům pronajímaly pokoje, mlčeli.
Kovář si cestou sem prohlédl Vostřákovu kazetu a zjistil, že páska je na místě, kde záznam končil, zmuchlaná. Agent už zřejmě neměl čas namlouvat ji znovu, protože si Mojmír Kakos přišel pro artefakt. Přesto se snad Kovář dozvěděl vše, co potřeboval. Teď už se musel jen rozhodnout, jak se získanými informacemi naložit.
Dorazili k rozlehlé budově, JFK místnímu správci odpočítal pět měďáků a zaplatil nájem na měsíc. Vystoupali po schodech a našli dveře Kovářova nového domova. Schválně si vybral pokoj až na samém konci chodby, navíc na patře, které bylo jen minimálně obsazené.
Uvnitř zapálili lampu a JFK se posadil ke stolu. Cítil se unavený, jako už dlouho ne. Darja ještě jednou pro jistotu zkontrolovala, jestli je potemnělá chodba prázdná, a sedla si vedle něj.
Agent se na ni upřeně zadíval a řekl: "Chci ti něco pustit."
Vytáhl diktafon s kazetou přetočenou téměř až na samý konec nahrávky, natáhl setrvačník a zapnul ho. Vostřák dnes už podruhé promluvil ze záhrobí: "...ses už seznámil s Darjou - docela kost, co říkáš? Dost mi tu zezačátku pomohla, ale nic není tak pěkný, aby to z druhý strany nemohlo bejt posraný. Naše malá lovkyně totiž hraje vlastní hru..."
Na tomhle místě přístroj vypnul. Darja nemusela vědět, že víc už na pásce není, a on byl zvědav na její reakci. Levou ruku schovanou pod deskou stolu si položil nedaleko rukojeti nože.
Zůstala sedět s pohledem upřeným do svého nitra. Nevypadala zaskočeně nebo poplašeně, spíš jako někdo, kdo se rozhoduje vyslovit něco závažného.
Nepřítomně pokývala hlavou a podívala se na Kováře.

"Max má pravdu, neřekla jsem ani jednomu z vás celou pravdu," přiznala. "Nemohla jsem, protože nám to zakazuje kodex."
Opatrně vstala a Kovář rozepnul poutko na pochvě s nožem. Když se Darja začala svlékat, ruku o něco odtáhl. Nechápal, o co jde, ale seděl bez pohybu, dokud před ním nestála do půl pasu odhalená.
Měla pěkná pevná prsa, a když si levé trochu zvedla, Kovář si všiml, že má pod ním vytetovaný malý dvojitý kříž. Darja na něj ukázala prstem.
"To abys mi věřil," řekla a zase se oblékla.
JFK už věděl, co je zač. Podobný kříž viděl včera na divadelním představení. Lovkyně byla ve skutečnosti...
"Ano, jsem inkvizitorka," prohlásila tvrdě, když si zase sedla. "A vím i o tom, že se ve městě schovává nebezpečný mutant. Extrémně nebezpečný..."
Sáhla si k pasu a Kovář se znovu napjal. Reagovala na to svým obvyklým posměšným výrazem.
"Uklidni se, Hansi. Chci ti jenom něco ukázat."
Vytáhla asi deseticentimetrový kovový válec, z jedné strany za něj zatáhla a před Kovářem se v mžiku rozložil dvojramenný kříž.
"Můj gajgr. Víc důkazů, že mluvím pravdu, nemám," zavrtěla hlavou a zase ho složila.
Kovář přikývl. Kříž byl ve skutečnosti primitivní verzí Geiger-Müllerova počítače na měření radioaktivního záření. A protože se mutanti zrodili z těch, co přežili jaderné peklo, zvýšená radiace byla nedílnou součástí jejich fyziognomie. Toho využíval klan inkvizitorů, aby nepřítele, mnohdy k nerozeznání podobného člověku, identifikoval.
"Důvěra za důvěru," řekla Darja a JFK se vyděsil, že odhalila jeho pravou identitu. "Ráda bych věděla, proč jsi pro ten záznam šel beze mě."
S úlevou, kterou na sobě nedal znát, odpověděl: "Jestli chceme přežít, musíme být vždycky o krok napřed. Kdybych na tebe čekal, ztratili bychom další den."
Tvářila se všelijak, ale nakonec uznala, že postupoval správně. Kovář jí vyložil, jak přišel na to, kam Vostřák záznam ukryl, popsal ji úplatkářskou šarádu na finančním úřadě i záměnu kazet u kožišníka Kakose.
"Můžeš mi to pustit celé?" ukázala Darja na diktafon.
Zavrtěl hlavou, ale protože nepřišel na nic lepšího, použil připravenou výmluvu: "Bohužel, Max tam mluví o věcech, které smí slyšet jen naši lidé. Budeš mi muset věřit."
Zatvářila se, jako by spolkla síťovku citrónů, a neochotně přikývla.
"Dobrá, máš teď navrch, takže to budu respektovat. Můžeš mi alespoň říct, co všechno ses dozvěděl?"
Kovář jí prozradil prakticky vše, vynechal pouze zmínky o Agentuře. Neměl co skrývat - sama mu před chvílí potvrdila Vostřákova slova o mutantovi stojícím v pozadí téhle smrtící hry. Alespoň částečně tím získala zpět jeho důvěru.
"Jdeme dál, parťáku?" zeptal se a natáhl k ní ruku.
Neváhala ani chvíli a stiskla mu ji. Místo odpovědi rozhodně přikývla.
JFK se podíval na hodinky.
"Máme dost času se připravit. Přinesla jsi to?"
Darja vytáhla bílou kuklu, kterou používali lovci při štvanicích na volné pláni, a podala mu ji.
Následující dvě hodiny plánovali, kombinovali a promýšleli další postup. Když do desáté hodiny zbývaly sotva dvě minuty, vstali, oblékli se a vyšli z místnosti.
Nebýt kožešin na stěnách, vypadalo by kasino jako kterákoli jiná provinční herna v Kovářově světě. Hrála se tu ruleta, Black Jack, poker i Craps, vykládal se pasiáns, popíjelo se, konverzovalo, občas někdo zklamaně zaklel nebo radostně vykřikl. V tuto noční dobu zde bylo patřičně rušno, což Kovářovi s Darjou hrálo do karet.
Vstoupili každý zvlášť v rozmezí asi dvaceti minut. Když JFK vešel, lovkyně už seděla u stolku s ruletou a napjatě pozorovala kroužící kuličku. Ačkoli si jeho pohledu všimla, ani náznakem nedala najevo, že ho zná.
Kovář si objednal kořalku, opatrně usrkával a snažil se působit dojmem, že si vybírá stolek, k němuž by se posadil. Ve skutečnosti mapoval terén a rozmístění místních bodygárdů. Dva stáli u vchodových dveří, čtyři v rozích místnosti, rozložitý bijec s přeraženým nosem tarasil schodiště vedoucí do patra. A samozřejmě, několik dalších sedělo se svým šéfem, Brunem Lebovským.
Vysokého vousáče s vlasy dlouhými po ramena si všiml hned, jak vstoupil. Seděl až úplně vzadu, v levém rohu kasina u svého soukromého stolu, a už byl lehce pod parou. Oči mu svítily, pohyby měl vláčné, a rozjařeně se zašklebil pokaždé, když vyhrál. Což se stávalo, jak si JFK všiml, až podezřele často.
Ačkoli byl napsán na někoho jiného, podnik patřil Lebovskému, který ho rád a s oblibou navštěvoval. Vlastně tu trávil většinu času, když se zrovna nezabýval tím, čím se mafiáni obvykle zabývají.
Aby nepůsobil nápadně, Kovář si občas přisedl k nějakému stolu a zahrál si pár partií. Přitom Lebovského po očku sledoval, takže viděl, jak se v okamžiku, kdy mafiána hra omrzela, objevily dvě luxusní štětky, které se chichotaly jeho vtipům, nechávaly se osahávat a evidentně jedna s druhou soupeřily o to, kterou z nich si velký šéf podsvětí vybere.
Kovář vstal, přesunul se k nálevnímu pultu a objednal si dalšího panáka. Cítil, že jejich chvíle se blíží. Podle slov Darji, která s Vostřákem několik dní Lebovského v kasinu sledovala, si měl brzy s jednou z žen "odskočit" nahoru.
JFK loudavým krokem došel ke stolku s pokerem, který se nacházel nedaleko schodiště a kde už seděla Darja, v ruce osmičkovou tercku, pikového kluka a srdcové eso.
Lebovský se zanedlouho zvedl a vydal se ke schodišti. Vedle něj poslušně cupitala na Kovářův vkus až moc oplácaná brunetka a jako stín se za nimi šoural jeden z bodygárdů. Zlomený nos jim ustoupil z cesty a rozkurážený pár se svým strážcem se ztratil za jeho rozložitými zády.
Darja vyčkala ještě několik minut a pak začala nespokojeně frkat nad rozdanými kartami. V další hře už s nimi práskla o stůl, kopla do sebe panáka a vyštěkla nějakou jedovatost na krupiéra.

Podobně se chovala ještě chvíli, dokud k ní nepřistoupil jeden ze zřízenců. Poradil jí, ať se zklidní, jinak že ji vyvedou ven. Darja mu patřičně jadrnými výrazy navrhla exkurzi do záchodové mísy, načež ji muž chytil a zvedl ze židle. Vysmekla se z jeho sevření, vrazila mu facku a opile se zasmála.
Kovář si všiml, jak se jeden z nejbližších strážců pohnul, ale to už lovkyně předvedla dokonalý hysterický výstup. Zatímco se veškerá pozornost návštěvníků kasina soustředila na incident, JFK se přesunul ke schodišti.
Zlomený nos stál sice jako přikovaný, ale tvářil se zuřivě, když viděl, jak si jeho kolegové neumí poradit s jednou opilou ženskou. Nakonec to nevydržel, chytil Darju pod rameny a vydal se s ní ke vchodovým dveřím.
Kovář se rozhlédl a zmizel na schodišti. Teď hrál vabank. Pokud by si ho někdo všiml, jejich plán by se zhroutil jako domeček z karet, na jehož základech byl koneckonců postaven.
JFK vyběhl schodiště, které končilo dveřmi do Lebovského soukromého apartmá. Než se bodygárd stojící před nimi na cokoli zmohl, dostal dvě tvrdé rány do žaludku. Třetí zasáhla bradu a zároveň poslala muže do bezvědomí.
Tichá akce rovná se úspěšná akce, připomněl si Kovář poučku instruktora Malíka. Nasadil si kuklu a tiše vstoupil do apartmá, z něhož se ozývaly neklamné zvuky souložícího páru.
Ocitl se v luxusně vybavené místnosti, které dominovala obrovská postel s nebesy. Na ní kyprá brunetka zrovna trénovala s Lebovským jízdu na koni. Byla ke Kovářovi otočená zády, takže mafiánovi zakrývala výhled na dveře.
Agent udělal dva rychlé kroky, uchopil ji za zátylek a s přesně vypočítanou razancí jí mrštil proti sloupku postele. Kurtizána do něj narazila čelem a omráčená se svezla na podlahu. JFK obvykle ženy nebil, ale občas nastaly situace, kdy to nešlo jinak.
Lebovský se nestačil ani pohnout, ani vykřiknout. Kovář mu klečel na hrudi a s rukou přitisknutou na jeho ústech mu špičkou nože mířil na oko.
"Jak se vede, Lebovský?" zasyčel mafiánovi do obličeje. Otázku se přitom snažil vyslovit s německým akcentem. Vyděšený vlasáč se pod ním zazmítal.
"Ještě jednou se pohni a přijdeš o oko."
Vládce místního podsvětí ztuhnul.
"Teď sundám ruku z tvýho ksichtu, Lebovský, a jestli zaječíš nebo uděláš cokoli, co se mi nebude líbit, zabiju tě."
Mafián souhlasně zamrkal a JFK ho nechal nadechnout.
"Co chceš...?" zachrčel, když přestal lapat po dechu.
"Slyšel jsem, že rád hraješ hry, tak jsem si pro tebe jednu připravil..."
Lebovský si ho nenávistně změřil.
"Když správně zodpovíš moje otázky," pokračoval Kovář, "splním ti tvý nejvroucnější přání: zmizím jako pára nad hrncem a už o mě neuslyšíš."
"Tohle ti neprojde, Hilke..."
"První otázka: co jsi udělal s Maxmiliánem Scharfem? Dobře si rozmysli, co řekneš."
Lebovský zvážil všechna pro a proti a odpověděl: "Nechal jsem ho odstranit."
"Proč?"
"Šťoural se do věcí, do kterých mu nic nebylo."
"Kde je teď?"
Mafián mlčel, a když se nadechl k odpovědi, Kovář ho zarazil.
"Zvaž dobře, co mi řekneš. Dobře vím, že jsi jenom malej bezvýznamnej sráč, kterej pro někoho udělal špinavou práci."
"Radši chcípnu, než abych ti to řek."
JFK zklamaně zakroutil hlavou.
"Asi ti nezbyde nic jinýho," pronesl mrazivě a přiblížil čepel opět k mafiánovu oku. "A bude to bolet, to mi věř."
"Jdi do prdele, Hilke," zasípal vyděšený Lebovský v okamžiku, kdy se za Kovářem rozrazily dveře. No konečně, pomyslel si JFK a odrazil se od masivní postele.
Jeden ze tří mužů, kteří vběhli do místnosti, na něj vypálil z trombónovité pistole. Kulka jen neškodně prolétla místem, kde agent ještě před okamžikem stál.
"Chci ho živýho!" zaječel Lebovský a muži se vrhli za Kovářem.
Ten už mířil k velkému oknu zasazenému do zdi přímo před ním. Vybral si ho jako únikovou cestu ještě před tím, než do kasina vstoupil.
Doběhl k němu, vyhodil petlici ze závěsu a prudce trhl levou okenicí. První ze strážců, který se po něm sápal, do ní s tupým bouchnutím narazil. Dalšího nabral JFK z otočky kopem do žaludku a skrčil se. Poslední muž přes něj přelétl a narazil do stěny. Kovář otevřel i druhou okenici a proskočil do noci.
Dopadl na ulici osvětlenou jedinou plynovou lampou a rozhlédl se. Zprava se na něj vyřítil hlídač, který obcházel budovu, ti tři se rozhodli napodobit jeho batmaní seskok. Kovář vysprintoval směrem, který byl zatím volný, a když probíhal křižovatku, slyšel, jak z otevřených dveří kasina vyrážejí další.
Honička začala.
Darja čekala na střeše domu, z něhož měla budovu jako na dlani, a modlila se ke všem bohů, co znala, aby to Nowotny zvládl.
Před okamžikem se z kasina vyrojili ozbrojení strážci a ihned se vydali za uprchlíkem. Snad ten blázen ví, co dělá, pomyslela si.
Přemístila se, aby lépe viděla na zadní dveře Lebovského podniku, a bolestivě zasykla. Při potyčce s bodygárdy dostala pár facek a šťouchanců, a kdyby se jim venku nevyvlékla, mohlo to dopadnout ještě hůř. Takhle za ní poslali jen pár nadávek a zmizeli v domě.
Z kasina se ozývaly hlasy, v nichž se mísilo zklamání s podrážděním. Po chvíli se z hlavních dveří začali trousit první

hráči, které Lebovského hoši předčasně vypoklonkovali z podniku.
Noc se přehoupla přes polovinu, když za sebou zaslechla zašramocení. Bleskurychle se otočila s tesákem v ruce, ale byl to jen Hans, s unaveným, ale spokojeným úsměvem ve tváři.
Vmáčkl se k ní do výklenku v pobořené zdi a tlumeně vydechl.
"Neměli špatnou fyzičku," ocenil své pronásledovatele a popsal Darje, kudy všudy je protáhl a jak jim nakonec dokázal zmizet.
"Stalo se tu něco?"
"Hosti jsou pryč, jinak z budovy nikdo neodešel."
Kovář přikývl: "Počká, s čím přijdou jeho čoklové, a až potom vyrazí. Vyděsil jsem ho tak, že půjde ještě dneska v noci."
Potom už jen mlčeli, čekali a sledovali, jak se do kasina vrací neúspěšní lovci. Po hodině v budově zhasla všechna světla. Nočním Praagem zněl pouze ledový vítr hrající na torza mrakodrapů jako zkušený flétnista.
Byli už notně promrzlí, když se otevřely zadní dveře. Vyšel z nich muž, který vzápětí vyrazil do spleti ulic. Darja se pohnula, ale Kovář ji zadržel.
"Klid, to je posel. Budeme muset ještě vydržet."
Uplynulo dalších několik minut a dveře se otevřely znovu. Tentokrát to byl Bruno Lebovský - měl natolik charakteristický klátivý krok, že nemohlo jít o nikoho jiného.
Než se ztratil ve tmě na druhé straně ulice, byla již střecha domu sousedícího s kasinem prázdná.
Důl na artefakty vzbuzoval v Kováři jakousi neuchopitelnou nostalgii.
Místa, kudy kdysi procházeli lidé, kde pracovali, bavili se a milovali, a která po jaderné válce uvěznil led, byla znovu odhalena. Patro po patru se prokopávali novodobí diggeři skrz tuhou krustu, aby se dostali k věcem uvězněným v čase, takže jeden z největších mrakodrapů ve městě připomínal červotoči prolezlý mrtvý strom.
Kaverna, kterou se za dne ozývalo zvonění rozbíjeného ledu, hrčení důlních vozíků, řinkot primitivních řetězových výtahů a pokřikování kopáčů, se nyní utápěla v šeru a mrazivém tichu.
Kovář s Darjou se ukrývali u vstupu do jedné ze šachet, které z obrovské prostory - kdysi snad kina, divadla či plaveckého bazénu - vybíhaly do všech směrů. Přestože ve světle sporadicky rozmístěných plynových lamp jen s obtížemi rozeznávali siluety nehybných předmětů, Lebovského pod sebou viděli zřetelně.
Mafián nervózně přecházel až u samé stěny, kde v kovových držácích visely krumpáče, lopaty a rozbíječe ledu.
Když sledovali Lebovského ulicemi Praagu téměř dvacet minut, Darja poznala, kam míří. Důl na artefakty byl ideálním místem pro podobné schůzky - dva strážní v budce u vchodu byli jedinými, kdo důl hlídal. Mafiána pustili bez okolků dovnitř, aniž by za ním poté zamkli plechová vrata, čímž umožnili dvojici nepozorovaně proklouznout.
Zatímco čekali na příchod druhého muže, Darja ukázala na chodbu, vyhloubenou několik desítek metrů nalevo od nich. Byla umístěná asi pět metrů nad podlahou a vedl k ní, stejně jako k mnoha dalším, provazový žebřík. Byla to Vostřákova šachta, kterou si pronajal a kde předstíral těžbu.
Prostorou se náhle rozlehly spěchající kroky a Kovář netrpělivě sledoval šerou siluetu, která se vynořovala ze tmy. Lebovský se otočil a napjatě příchozího vyhlížel. Úleva na něm byla patrná okamžitě, jak zjistil, že je to ten, na kterého čekal.
Vůdce policejního klanu Waltr Souček se zastavil krok před mafiánem.
"Doufám, že máš setsakra dobrej důvod, proč jsi mě sem teď vytáhnul," zahřímal.
Lebovský se ale nedal zastrašit.
"Málem jsem dneska chcípnul, tak zvolni."
"Hilke?" zavěštil Souček.
"Jo, ten sráč vpadl dneska večer do mýho kasina a nejenže mi překazil šukání, ještě mi vyhrožoval."
"Co chtěl?" nedal se vyvést z klidu policejní boss.
"Ptal se mě na Scharfa a ještě k tomu věděl, že jsem ho zdekoval na příkaz někoho jinýho."
"Kurva," zamumlal Souček.
"Podařilo se mu zdrhnout, tak jsem si řek, že bys to měl vědět."
Kovář se otočil k Darje a zašeptal: "Můžeš ho přejet gajgrem?"
Dívka zavrtěla hlavou: "Je to moc daleko, nemá takový dosah."
Kovář se vrátil pohledem k oběma mužům. Něco mu tu nesedělo.
"Postarám se o to, Bruno," uklidňoval zrovna Lebovského Souček. "Vykouříme toho hajzla z jeho nory a pak..."
Zarazil se, jako by si uvědomil, že málem řekl něco, co nechtěl.
"Dnešní den ještě nekončí, kamaráde," navázal místo toho. "Už znám přesnej čas, kdy do toho ty přizdisráči chtějí praštit."
"Kdy?" zeptal se zachmuřený mafián a Kovářovi došlo, že se Souček dozvěděl o připravovaném převratu.
"Buď za soumraku připravenej se všema svejma chlapama. Trochu si zastřílíme," zašklebil se zlověstně.
"Proč je neodstraníš už teď?" nadhodil Lebovský. "Nechci zbytečně přijít o kohokoli z mejch lidí."
"Tohle město potřebuje lekci, Bruno," změnil se Součkův hlas ve zvuk řetězové pily. "Tvrdou, důraznou lekci, aby lidi věděli, kdo je tady šéf a na koho je spoleh. Tři klany zmáknem jako nic."
Kovář se v rozsahu spiknutí spletl. Z rozhovoru v Budačově kanceláři si vydedukoval, že proti Součkovi stojí všechny klany, ale skutečnost byla jiná. Někteří vůdcové se zřejmě nechali zastrašit, jiným zase současný stav vyhovoval.
Podíval se pod sebe a zjistil, že schůzka skončila. Oba muži prohodili pár zdvořilostních frází a vydali se zšeřelou halou k východu.
"Ty víš, o čem mluvili?" zeptala se Darja, když jejich kroky utichly.

Kovář se rozhodl o svém špiclování raději nemluvit. V hlavě spřádal jistý plán a na to, aby se o něm dozvěděla, bylo ještě dost času.
"Netuším, ale zřejmě tu někdo připravuje převrat," řekl jen to, co bylo zřejmé.
Lovkyně a inkvizitorka v jednom si pohrdavě odfrkla.
"O převratu se tady mluví od doby, co městu vládne Souček. Ale skutek utek - všichni mají naděláno v kalhotách, nebo jsou s tím tlusťochem jedna ruka. Kdyby tak žil táta...," povzdechla si.
Kovář se zachvěl zimou. Na debatu si mohli najít lepší místo. Tiše se spustili na dno prostory a vydali se k východu. Procházeli zrovna posledním patrem a ke dveřím jim zbývalo sotva pár metrů, když se před nimi ozvalo zašramocení. Zarazili se uprostřed kroku a sáhli ke zbraním. Začali potichu couvat. V ten okamžik se kolem nich pohnuly stíny a zpoza sloupů se vyřítilo snad dvacet temných siluet.
"Zpátky!" zařval JFK a rozběhl se do nitra dolu.
Ramenem odrazil muže, který se vynořil zpoza haldy suti, a když za sebou uslyšel Darju, ještě zrychlil.
Za nimi se ozýval řev mužů promísený s Lebovského a Součkovými rozkazy Nechybělo moc a vlezli by do pasti. Kovářův plán dostal v samém závěru pořádný políček.
Vklopýtali zpět do haly a v těsném závěsu za nimi jejich pronásledovatelé. JFK se na místě otočil a nekompromisní ranou zarazil prvnímu z nich nos do obličeje. Muž vlétl mezi své kumpány a alespoň na chvíli je zdržel.
Kovář horečnatě přemýšlel, jak se odsud dostat. Litoval, že si s sebou nevzal meč, který by mu u Lebovského překážel. Darja tím svým právě poslala do pekla muže v policejní uniformě. Nejdůležitější je zůstat v pohybu, připomněl si JFK. Vyhnul se svištícímu ostří a rychle se od útočníka odsunul. Další už vbíhali do kaverny, a tak přeběhl doprostřed místnosti, aby měl kolem sebe co nejvíc prostoru.
Naštěstí je chtěli Lebovský se Součkem živé, jinak by stačily dva povedené výstřely z pušky a bylo by po všem. Kovář se natlačil na nejbližšího protivníka, zablokoval mu ruku s mečem a vrhnul ho proti dalšímu. Pak se rozběhl podél místnosti, chytil se řetězu jedné zdviže a odrazil se od stěny nohama. Tři gangsteři za ním se zarazili, ale než se stačili znovu pohnout, rozmetal je jako kuželky.
Darja vyšplhala na jednu z plošin visících několik metrů nad úrovní podlahy. Zatím se jí dařilo všechny protivníky, kteří se za ní vyškrábali, shodit zase dolů, dokud jednoho filutu nenapadlo, že výtah spustí.
Zdviž se zřítila na podlahu, naštěstí s tím dívka počítala a těsně před dopadem seskočila. Okamžitě přešla do kotoulu, a když vstala, dvakrát kolem sebe švihla mečem. Vytryskla krev a dva policisté se zřítili k zemi.
Darja se rozhlédla a uviděla Nowotného čelícího přesile protivníků. Uhýbal, uskakoval a máchal kolem sebe nožem. Málem zakopl, když se mu noha svezla po kolejnici položené na zemi.
"Hansi, uhni!" zaslechl za sebou a překulil se stranou. Do postupujících mužů narazil odbrzděný vozík, na jehož zadním stupátku stála Darja. V okamžiku nárazu dopadla na zem a několika elegantními máchnutími otřesené muže zabila.
JFK ještě v lehu podrazil nohy dalšímu, který se za ní řítil. Gangster se začal zvedat, ale Kovář se na něj vrhl, přirazil ho zpět a jediným škubnutím mu zlomil vaz.
Darja prokličkovala kolem mrtvých těl, odrazila se od hromady železných profilů, udělala bezchybné salto a švihla mečem. Hlava muže, který běžel proti ní, se skutálela na zem. V okamžiku, kdy dopadla, jí ale podjela noha. Rovnováhu sice ustála, to už ale cítila, jak se jí o bok otřela chladná čepel.
Odskočila, ale rovnou do náruče dalšího protivníka. Sotva stačil zrzavý policista před ní znovu švihnout mečem, využila opory za sebou a vykopla mu ho z ruky. Škubla hlavou dozadu, muž zaječel a povolil sevření.
Otočila se, prosekla mu hrdlo a skočila po zrzounovi, který se shýbal pro meč. Chytla ho za vlasy, kolenem ho vyřadila ze hry a rozhlédla se po Nowotném.
JFK zatím zneškodnil dalšího protivníka, zbylí ho ale zatlačili až ke stěně. Přes jejich hlavy viděl rozzuřeného Lebovského se Součkem, jak udílejí rozkazy posilám, které právě dorazily do haly.
Když zády narazil na železnou hranu, zle se na muže před sebou usmál. Sáhl za sebe a vyndal ze stojanu krumpáč. Nebyla to zbraň, na jakou byl zvyklý, ale brzy se s ní sžil.
Probil se pod Vostřákovu šachtu a zařval na Darju, která kličkovala halou. Shazovala za sebe, co jí přišlo pod ruku, aby získala alespoň trochu času.
Kovář ustoupil se zakrváceným krumpáčem k žebříku a znovu se na zabijáky před sebou vrhl. Měl plán, který závisel na tom, jestli byl Vostřák opravdu špičkový agent. Vyčistil prostor před sebou a mrskl krumpáč proti bezzubé zrůdě, která stíhala Darju.
Zbraň zarotovala kolem běžící dívky a přetvořila útočníkův obličej v krvavé impresionistické dílo.
"Nahoru!" zařval JFK a ukázal k žebříku.
Rozeběhnutá Darja na něj skočila a začala co nejrychleji šplhat. Kovář v těsném závěsu za ní. Kopancem do obličeje se zbavil odvážlivce, který je chtěl následovat, když se vedle něj zničehonic rozprskl ledový balvan.
JFK šlehnul pohledem za sebe a spatřil valibuka, který vyndal z vozíku další kus odtěženého ledu a mrštil ho na ně. Vržený blok veliký jako dýně prosvištěl nad Kovářem a zasáhl Darju do zátylku.
Omráčená dívka proletěla kolem agenta, který se ji marně snažil zachytit. Než dopadla na zem, přistála na rukou mužů stojících pod žebříkem.
V rozhodování Kováře povzbudila další ledová střela, která se roztříštila na tisíce ostrých úlomků sotva metr od jeho pravé ruky.
Naposledy se ohlédl po dívce, odnášené k oběma bossům, a co nejrychleji vyšplhal do šachty. Nahoře žebřík odřízl a shodil ho dolů, čímž si vysloužil vzteklé zařvání těch, kteří šplhali za ním.
Opatrně proklouzal ledovou štolou až k místu, kde se větvila do tří komor, v nichž probíhaly vykopávky. Kde to je, Maxi? přemýšlel zuřivě, když je postupně procházel. Přeci bys na něco takovýho nezapomněl...

Dostal se k poslední z nich a poznal, že Vostřák nezapomněl. Každý, kdo někdy na vlastní pěst operoval v nepřátelském prostředí, věděl, že je dobré mít připravené ústupové cesty všude tam, kde se pohyboval.
Kovář vytáhl nůž, objel jím obrysy ledového bloku nad svou hlavou a zatlačil. Pod rukama ucítil pohyb. Zabral ještě víc a balvan, kryjící vchod do šachty, shodil na zem.
Z chodby se k němu doneslo řinčení řetězů, jak mafiáni ruku v ruce s policisty přesouvali k Vostřákově nalezišti nákladní plošinu. JFK se vyšvihl na první železný stupeň zaražený ve stěně tunelu a přitáhl se.
Stoupal vertikální šachtou vzhůru, a když se změnila v horizontální tunel, začal se plazit. Netrvalo dlouho a tma se projasnila. Kovář vystrčil hlavu z otvoru a zjistil, že vylezl až téměř u samého stropu centrální haly. Podíval se pod sebe a spatřil své pronásledovatele, jak čekají, až se k nim dostane výtah.
Ten se pohyboval po kolejnicích, umístěných sotva metr a půl pod Kovářem. Vedle něj navíc vedla servisní plošina. JFK se usmál a v duchu Vostřákovi poděkoval za to, že nebude muset ručkovat po zledovatělých tyčích.
Skryt ve tmě, kterou sem zezdola zahnalo světlo lamp, se přesunul na viklající se lávku. Trochu skřípěla, ale v hluku, který vydával přesouvaný výtah, se to ztratilo. Kovář se po ní rozběhl a když minul další otvory podobné tomu, z něhož před okamžikem vylezl, složil opět Maxovi poklonu. Evidentně šlo o větrací průduchy, mezi nimiž se jeden navíc bez problémů ztratil.
Než se výtah zastavil, JFK oběhl téměř celý obvod haly. Strnul a počkal, až se zdviž vydá i s posádkou zabijáků vzhůru. Nakonec se dostal k místu, pod nímž ústila cesta k povrchu.
Sestupováním po železném žebříku se nezdržoval. Chytil se svislých tyčí a sjel po nich až dolů. U paty stěny se přikrčil a zády k ní se přesunul k východu. Chvíli naslouchal, protože nechtěl skočit na samém konci téhle eskapády nějaké hlídce do náručí.
O několik desítek minut později proběhl přízemím, otevřel vrata a protáhl se jimi na vzduch. Byl stejně mrazivý, jako ten uvnitř.
Zatímco jeden ze strážných šramotil v jejich kutlochu, druhý stál otočen zády ke vstupu do podzemí. Kovář se za něj tiše přesunul a chytil ho pod krkem. Sevření nepovolil, dokud se nešťastník nepřestal zmítat. Položil ho na zem, přesvědčil se, jestli dýchá, a zaklepal na dveře strážnice.
Hlídač vylezl s nespokojeným brbláním ven a našel kolegu nehybně ležícího ve sněhu.
Agent John Francis Kovář už tou dobou spěchal městem. Musel ke svému cíli dorazit dříve, než začne svítat.

PŘÍLIŠ MNOHO AGENTŮ

Kovář se pohodlně rozvaloval v Součkově křesle. S nohama na stole čekal, až se vůdce policejního klanu vrátí z noční schůzky, a přitom si prohlížel bohatě zdobenou pistoli, kterou našel v jeho stole.
Přesně jak předpokládal, najít sídlo policie a dostat se do něj byla hračka. Většinu mužů, kteří měli službu, odvelel jejich nadřízený s sebou a nová směna ještě nenastoupila. Těm několika ospalcům, kteří se mátožně pohybovali po chodbách, se Kovář hravě vyhnul, takže mu stačilo pouhých dvacet minut na to, aby se dostal před Součkovu kancelář.
Otevřít masivní zámek mu sice dalo trochu práce, ale primitivní zabezpečení se nakonec jeho nástrojům, ukrytým v rukojeti nože, poddalo. V místnosti našel náhradní klíče a ihned za sebou zamkl. Následná prohlídka kanceláře mu ale nic nového nenapověděla; nezbývalo, než čekat.
JFK byl dlouho na vážkách, když uvažoval o tom, kam by mohla být Darja odvedena. Lebovského kasino vyloučil, stejně tak oficiální policejní vyšetřovnu. Souček potřeboval být s dívkou sám, protože informace, které z ní hodlal vytlouct, neměly slyšet cizí uši.
Ve hře proto zůstávala pouze jeho pracovna v posledním patře policejní budovy - byl tu dostatek soukromí a zároveň ji chránily tři podlaží plná ozbrojených mužů. Tedy alespoň obvykle.
Kovář čekal, smysly nastražené, tělo sice uvolněné, ale připravené k okamžité reakci.
Mozek mu zatím horečnatě pracoval. Uvažoval nad tím, co zaslechl v dole na artefakty, a stále pátral po příčině té podivné předtuchy, která mu říkala, že tady něco nehraje. Přitom přemýšlel o Korbmannově odhaleném spiknutí.
Když mu už čekání přišlo moc dlouhé, vstal a začal přecházet po místnosti. Pátral po jakémkoli detailu, který by dokázal Součka usvědčit z toho, že je mutant. Z podlaží pod ním se k němu nesl ruch mužů připravujících se na všední pracovní den.
Něco je špatně, uvědomil si JFK. Policejní šéf se stále nevracel. Možná ho neodhadl správně, když zamířil sem, ale pracovna mu pořád vycházela jako nejvhodnější místo pro výslech.
Přistoupil k oknu, které se honosilo luxusní skleněnou výplní, a pohlédl ven. Jedna z hlavních ulic obnoveného Praagu se začínala probouzet - lidé spěchali za svými zájmy, aniž by tušili, že dnešek nebude rozhodně tak klidným, jak se dosud tvářil.
JFK zaklel a vrátil se ke stolu - někde udělal chybu, Souček už by tu musel dávno být. Sedl si znovu do křesla a zamyšleně svěsil hlavu. Chmurné úvahy se ale rozletěly do všech směrů, když si všiml něčeho na podlaze. Natáhl se pod sebe a sebral to.
Na konečcích prstů mu ulpělo obilné zrnko...
...a jako malá hrudka sněhu, která spustí celou lavinu, vyvolalo v Kovářově mysli smršť vzpomínek, dedukcí a úvah.
Když se všechny myšlenky usadily, vytvořily čistý a jasný obraz událostí několika posledních dní. A JFK věděl, že čeká na špatném místě na špatného člověka.
Prudce vstal a vyrazil ke dveřím, za nimiž se náhle ozvaly blížící se kroky. Strnul a potichu natáhl kohoutek pistole.
Zacinkaly klíče, zarachotil zámek a do místnosti vstoupil Waltr Souček.

Překvapeně vytřeštil oči, když mu čelo políbila trombónovitá hlaveň.
Vzápětí bleskurychle trhl hlavou, praštil Kováře do břicha a druhou rukou mu vyrazil pistoli. Zaskočený agent se zlomil v pase, načež ho další rána do brady zase narovnala a třetí mrštila dozadu, kde narazil do stolu.
Na to, jak byl mohutný, se Souček pohyboval mrštně jako kobra. Než se stačil JFK zvednout, už byl u něho a prudce vykopl. Otřesený Kovář stačil pouze pohnout hlavou. Mohutná bota mu zasvištěla kolem ucha a s praštěním prorazila dřevěné čelo stolu.
JFK Součkovi podrazil druhou nohu a vrhl se na něj. Chvíli se převalovali po místnosti. Policista využíval své hmotnosti a nakonec se mu podařilo dostat Kováře pod sebe. Chytil mu levou ruku, napřáhl se a udeřil ho do čelisti.
"Tady jsi skončil, Hilke," zafuněl rozzuřeně a praštil ho podruhé.
JFK bojoval s temnotou, která se začala rozšiřovat od okrajů jeho zorného pole. Volnou rukou šátral kolem sebe, až na ni konečně narazil.
"Jaký to je sloužit mutantovi, sráči?" vyplivl rozzuřeně, aby odvedl Součkovu pozornost.
Oči jeho protivníka se zúžily, rty zkřivil do vzteklé grimasy. Nadechl se k odpovědi, ale to už Kovářovi vklouzla rukojeť pistole do dlaně.
"Slez ze mě, tlusťochu!" procedil skrz vyceněné zuby a vrazil hlaveň pod Součkovu zarostlou bradu. "A jestli ještě něco zkusíš, vymaluju strop tvým mozkem."
Policejní šéf zkřivil rty. Zvedl se, až když Kovář na pistoli zatlačil.
Aniž by na něj přestal mířit, vyškrábal se na nohy i on. Zklidnil dech a pokynul zbraní: "Otoč se."
Souček si pohrdavě odfrkl.
"Dohráls, Hilke. Odtud se nedostaneš."
JFK se nepříjemně zašklebil.
"Ale dostanu, sráči. A ty mi v tom pomůžeš. Otoč se, říkám to naposled."
Policejní boss jen těžko ovládal zuřivost, ale nakonec poslechl.
Když vyšli na chodbu - nejdříve Souček a za ním Kovář s pistolí přitištěnou k jeho zátylku - do patra vybíhali první strážníci, kteří zaslechli hluk rvačky.
"Jestli uděláte nějakou pitomost," varoval je Kovář, "můžete si hledat novýho šéfa. Takže všechny zbraně na zem."
Zarazili se a nehýbali.
"Jestli nechceš chcípnout, Waltře, měl bys je popostrčit," zasyčel Kovář Součkovi do ucha.
Až na jednoznačné gesto svého šéfa se muži odzbrojili.
"Půjdete před námi, pomalu," poradil jim JFK. "Jedinej pohyb, kterej se mi nebude líbit, a budu střílet."
Pomalu sestoupili do dalšího podlaží a pak dál skrz celou budovu. Kovář si dával pozor, aby měl vždy za zády zeď a před sebou výhled. Policisté ustávali v práci, na jeho příkazy odkládali zbraně a přitom si člověka, který se odvážil vzít si jejich vůdce jako rukojmí, nenávistně měřili.
Ze statistických průzkumů vyplývalo, že se v podobné situaci najde vždycky nejméně jeden idiot, který si bude chtít zahrát na hrdinu. JFK měl štěstí, že se tenhle člověk nacházel až ve vstupní hale.
Pomalu sestoupili z posledního schodu. Kovář si bleskurychle zkontroloval prostor za sebou a na zhruba třicítku mužů, které vytlačil až sem, křikl: "Všichni ke stěně nalevo, okamžitě."
Šli pomalu a neochotně, ale přesto se nakonec přesunuli na požadované místo, kde stál pult se strážníkem, který měl službu u vchodu.
"Už teď jsi mrtvej, Hilke," zachrčel Souček, ale o víc se nepokusil.
"Bojím se, že máš pravdu," zareagoval Kovář. "Hilke bude opravdu asi mrtvej."
Nechal ho zmateného přemýšlet nad svou odpovědí a muži sedícímu prkenně u stolu přikázal: "Dej zbraně na stůl a jdi otevřít."
Hubený chlapík s orlím nosem neochotně odložil obušek, nůž a pistoli a vydal se pomalu ke dveřím.
"Pospěš si!" štěkl Kovář a šťouchl Součka hlavní do zátylku. Začali se přesouvat a JFK se přinutil k co největší obezřetnosti. Teď přicházela nejnebezpečnější část jeho útěku, protože všichni si uvědomovali, že tohle je poslední šance, kdy mohou situaci zvrátit ve svůj prospěch.
Do haly zavanul studený vzduch, když se kovové veřeje rozevřely. Ve stejný okamžik Kovář zahlédl, jak jeden z policajtů, k němuž stál nyní bokem, švihl rukou.
Vrazil prudce do Součka a uskočil. Policejní šéf neudržel rovnováhu a dopadl na zem. Vedle Kováře se od stěny s kovovým cinknutím odrazil vržený nůž. JFK zmáčkl spoušť.
Halou zaburácel výstřel a policisté se vrhli jako jeden muž k zemi. Pološílený Souček hulákal rozkazy. Kovář v nastalém zmatku odhodil pistoli a doběhl ke dveřím. Proskočil jimi spolu s hubeňourem, který se mu snažil postavit do cesty.
Dopadli do ztvrdlého sněhu mezi procházející lidi. Ozvaly se polekané výkřiky, ale to už se Kovář vyhrabal na nohy, přeskočil zoufalého policistu a vběhl do davu.
Z policejní stanice se vyřítila třicítka rozzuřených honců, ale Součkův burácející hlas je zastavil.
Vůdce policejního klanu zvážil všechna pro a proti. Jeho lidé se museli připravit na zpacifikování chystaného převratu a on moc dobře věděl, že toho otravného slídila - ať už to byl Hilke nebo ne - potká velmi brzy.

Kovář rázně vstoupil do Korbmannova obchodu a zavřel za sebou dveře. Obchodník seděl za pultem, a když návštěvníka poznal, jeho napjatý výraz se trochu uvolnil.
Ačkoli měl JFK nutkání okamžitě vyrazit za Darjou, přinutil se uvažovat racionálně. A proto byl tady. Strávil hodinu proplétáním se po městě, aby vyloučil možnost, že Součkovy muže nebo kohokoli jiného přivede do neoficiálního štábu povstalců.

"Co se děje, herr Nowotny?" zeptal se Korbmann, zatímco si zkoumavě prohlížel Kovářův obličej plný modřin a šrámů.
"Vypadáte ještě hůř než minule," dodal, když se místo odpovědi dočkal pouze upřeného pohledu.
"Musím s vámi mluvit o samotě," přešel JFK jeho poznámku bez povšimnutí. "Hned teď."
Korbmann chvíli váhal, ale nakonec zavolal Lindeho, aby ho v obchodě zastoupil.
O patro výš, v místnosti, kde Kovář předminulou noc přespával, si sedli ke stolu. Agent si všiml, že obchodník má v pouzdře u pasu zastrčenou pistoli.
"Poslouchám," pobídl ho Korbmann a upřel na něj pohled, v němž se mísila zvědavost s obavami.
"Vaše spiknutí je prozrazeno," začal bez okolků JFK. "Souček ví přesně, kdy chcete zaútočit."
Korbmann se přinutil k nechápavému úsměvu.
"Nevím, o čem mluvíte, herr Nowotny. Asi-"
"Víte to moc dobře," přerušil ho Kovář. "Nemá cenu si hrát na schovávanou. Teď ne. Vím, že hodláte svrhnout Součka a vrátit vládu do rukou klanové rady."
JFK si všiml, jak Korbmann opatrně přesunuje ruku k pistoli.
"Jsem na vaší straně, Adame," zavrtěl hlavou. "Nedělejte nic, čeho byste později litoval."
Obchodník se zarazil v pohybu a položil ruce na stůl. Jeho pohled ztvrdl, když se podíval Kovářovi do očí.
"Povídejte," procedil skrz zuby, nastražený a připravený vyrazit.
JFK mu nejdřív řekl o jeho rozhovoru s Budačem, který vyslechl v kovárně.
"Musíte mi věřit," dodal. "Kdybych byl špion, už dávno jsem vás mohl prozradit."
Korbmann přikývl, ale podezíravý výraz se mu z tváře neztratil. Kovář nic neříkal, chtěl mu dát čas, aby si vše pořádně promyslel. Po chvíli ticha se obchodník zeptal: "Jak se obyčejný kovář dostane k inforrnaci, že bylo spiknutí odhaleno?" A po krátké odmlce dodal: "Kdo jste, pane Nowotny? Kdo jste ve skutečnosti?"
JFK mohl jeho důvěru získat jediným způsobem: říct mu pravdu. Jestli někomu věřil, byl to právě tenhle muž, který nyní vypadal unavený víc než kdy jindy.
"Jmenuji se John Francis Kovář," začal, "a nejsem z tohoto světa."
Když Korbmann nezareagoval, vyložil mu vše, přičemž o Agentuře řekl jen to nejdůležitější. Vyprávěl o ztraceném agentovi, který se zde vydával za obchodníka s artefakty Maxe Scharfa a přitom pátral po neznámém narušiteli hyperprostorového pole. Popsal mu návštěvu Vostřákova krámu, souboj s Lebovského muži a setkání s Darjou. Když se dostal k nalezení záznamu, na okamžik se odmlčel.
"Ten záznam mám s sebou. Rád bych vám ho pustil."
Korbmann na sobě nedal znát žádné emoce, jen mu pokynul. Ruku nechával pod stolem v dosahu pistole.
Kovář se postavil tak, aby mu bylo vidět na ruce, a opatrně vyndal diktafon. Položil ho na desku stolu, přetočil záznam na začátek a pustil ho.
Korbmann zamyšleně poslouchal a JFK si všiml, že si sám pro sebe přikývl, když poznal hlas Maxmiliána Scharfa.
Vostřákův hlas zmlkl a Kovář přístroj vypnul.
"Darju Messnerovou znám velmi dobře," řekl Korbmann. "Vždycky stála na naší straně, nedokážu si představit, že..."
"Je to inkvizitorka, Adame," využil jeho odmlčení JFK. "Sama mi to řekla. Má tetování i gajgra. To jste nevěděl?"
Obchodník zavrtěl hlavou.
"Inkvizitoři jsou klan, který pracuje v utajení, herr Kovarz," vyslovil poprvé Johnovo příjmení a agent si uvědomil, že nerozpoznal záměnu jeho jména a povolání, protože netuší, co znamená v němčině. "Navíc jsem měl pocit, že mutanti už skoro neexistují," pokračoval obchodník zadumaně. "O tom, že by se někde objevil mutant, jsem neslyšel několik let."
Kovář ho nechal, ať dojde k patřičným závěrům sám.
"Takže Darja o mutantovi věděla a šla po něm. To byla ta hra, o níž mluvil váš kolega," nezklamal ho Korbmann.
JFK přikývl a pokračoval: "Vydali jsme se s Darjou do Lebovského kasina a vylákali ho na schůzku s jeho pánem..."
Obchodník mlčel, ale otázka se mu odrážela v očích.
"Lebovský se sešel s Waltrem Součkem," řekl Kovář, a když viděl, jak se Korbmann nadechuje, zarazil ho.
Vylíčil mu souboj v dole na artefakty, během něhož padla Darja do zajetí, svůj útěk a dramatickou návštěvu policejní stanice.
"Tím mutantem je Souček?" zeptal se Korbmann.
"To jsem si taky myslel, ale něco mi v tom nesedělo," připomněl si JFK události v dole. "Když s ním Lebovský mluvil, chyběl mu v hlase respekt, úcta, prakticky cokoli, co by nasvědčovalo tomu, že je Souček jeho nadřízený. Hovořili jako dva rovnocenní partneři."
"Je tu tedy ještě někdo jiný."
"Přesně tak." Kovář cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Odpověď na další otázku mohla potvrdit jeho domněnky...
"Kdo všechno věděl o tom, že začátek převratu je naplánován na dnešní večer?" zeptal se.
Z Korbmannova výrazu poznal, že obchodník ví, kam míří.
"Jen čtyři klanoví vůdci a já. Našim lidem jsme to chtěli říct až těsně před akcí, aby jsme vyloučili možnost, že se to někdo dozví," odpověděl trpce, když si uvědomil, že se jim to nepodařilo.
"Nemohl vás někdo slyšet?" namítl JFK.
"O přesném čase jsme se rozhodovali daleko od města, na otevřené pláni, kde nebyl nikdo kromě nás," vyloučil tuto možnost obchodník.
Kovář přikývl.
"Máte mezi sebou krysu, Adame, a já vím, kdo to je," řekl a otevřel dlaň, na níž leželo nepatrné obilné zrnko.
"Tohle jsem našel v Součkově kanceláři. Musel ho mít na botě a když sníh roztál, zůstalo ležet na zemi."
"Viktor...," zašeptal Korbmann nevěřícně. "Viktor Benedikt."

"Vůdce pěstitelského klanu, jestli se nepletu," dodal JFK.
Korbmann se oprostil od pochmurných myšlenek a vzhlédl. Ve svých úvahách došel tam, co jeho společník.
"Nevěřím na náhody, Adame," řekl přesto Kovář. "Benedikt je nejen zrádce, ale také mutant, kterého hledáme."
Obchodník vstal a začal přecházet po místnosti.
"Musíte zaútočit hned!" pronesl rezolutně JFK. "Nebudou na to připraveni. Předejdete je a vyhnete se krveprolití, po kterém tolik prahne Souček."
Korbmann se zastavil u okna a opřel se o parapet.
"Proč by proboha chtěl, aby došlo k masakru? Vždyť sám musí vědět, že by tím ohrozil chod celé komunity."
Kovář se smutně usmál a řekl: "Neposlechli jste výstrahu, Adame. Nechal zabít Darjina otce, ale klanoví vůdci se nedali zastrašit a povolali vás. Nemůže je odstranit všechny, protože to už by bylo příliš průhledné. A on to dobře ví..."
"Když zvítězí," navázal na jeho slova Korbmann, "označí nás za zrádce a město sražené na kolena mu bude zobat z ruky."
JFK přikývl.
"Jestli jste si mysleli, že víte, jak vypadá vláda jednoho muže, tak teprve teď poznáte její skutečnou tvář."
Kovář se podíval na hodinky. Čas letěl jako karavana ledovou plání.
"Svolejte lidi a ihned zaútočte. Zachraňte tohle město," řekl naléhavě.
Obchodník si založil ruce na prsou a pronikavě se na agenta zadíval.
"A co když je to celé jen trik, který nás má navést do pasti?" zeptal se.
Kovář se jen usmál.
"Víš sám dobře, že to žádný trik není," přešel JFK na tykání a zpříma oplácel Korbmannovi jeho pohled. "Proč by na to Souček šel takhle složitě? Navíc s historkou, která ti musí znít jako blábolení šílence. Kdybych byl zrádce, měl jsem doteď tisíc příležitostí tě zabít."
Korbmann se posadil zpátky ke stolu.
"Věřím ti," řekl jen a Kovář pokýval hlavou.
Ať už se v obchodníkově hlavě honily jakékoli pochybnosti, instinktem, který má v sobě každý, kdo celý život tančí na ostřích čepelí, dokázal rozeznat pravdu od lži.
"Když zaútočíme hned, lovci nestačí přihnat chlupáče" namítl wyennský specialista na převraty, puče a povstání všeho druhu.
"Musíte se zpočátku obejít bez nich. Budete mít výhodu prvního úderu - využijte ji," poradil mu JFK. "Ale rozhodně bych vyslal posly, aby si pospíšili. Nikdy není na škodu mít po ruce rozzuřeného mastodonta."
Kovář vysvětlil Korbmannovi svůj plán a obchodník souhlasil. Čekal ho nelehký úkol: přesvědčit klanové vůdce, že je potřeba jednat okamžitě. Fakt, že neteř jednoho z nich byla unesena jejich nepřítelem, mu v tom měl pomoci.
O několik minut později za sebou JFK zavřel dveře obchodu s artefakty a vyrazil ostrým tempem do ulic Praagu. Nechtěl přijít pozdě.
Stejně jako Korbmannův zástupce Helmut Linde, který za dveřmi vyslechl celý jejich rozhovor. Nyní spěchal opačným směrem za svými druhy, aby jim řekl, že kořist mají na dosah.
Den v sídle klanu pěstitelů probíhal zdánlivě stejně jako kterýkoli jiný.
Ve všech patrech obou nejvyšších praagských domů bylo rušno. Na střechách rolníci okopávali záhony, zavlažovali plodiny, přistřihovali keře, hnojili půdu a z oken skleníku, který celý prostor zastřešoval, shazovali navátý sníh. V horních patrech dělníci třídili sesbírané a sklizené produkty, omývali je a ukládali, ti pod nimi zase vedli záznamy, zapisovali výnosy a náklady a evidovali hospodaření klanu. Obchodníci, kteří seděli nejníže, sjednávali kontrakty, dohadovali se s dodavateli i odběrateli a vyřizovali pochůzky po městě.
Za dva dny odjížděla karavana zpět do Wyenny, a proto bylo nutné připravit vše v požadovaném termínu.
Chodbami domů to hučelo, vedoucí skupin kontrolovali své podřízené, z kanceláří se ozýval štěkot obchodníků a vším tím shonem a ruchem procházeli poslové s objednávkami, vzkazy a smlouvami.
Jen na některých tvářích by případný pozorovatel našel stopy napětí, které byly neadekvátní běžným pracovním starostem. Tito lidé čekali na setmění, aby uposlechli rozkazů svého vůdce a ve stanovený čas se postavili hrozící vzpouře. Speciálně vycvičení ozbrojenci, kteří jinak fungovali jako bezpečnostní služba klanu, zatím setrvávali na svých obvyklých postech, připravení se zformovat do polovojenské jednotky schopné okamžitě zasáhnout.
Nad tím vším, uprostřed pole zmutovaného ječmene, procházeli dva muži. Byli široko daleko sami, pracovní síly se přesunuly na druhou stranu plantáží, což jim zajišťovalo dostatečné soukromí.
Po obličeji Waltra Součka stékaly kapky potu a stejně jako vždy za to nemohlo pouze teplo vyhřátého skleníku. Mnoho z nich bylo překvapivě ledových, nasáklých strachem, který hromotlucký policista cítil, kdykoli byl v blízkosti svého pána.
"Vypadá to, že náš nepřítel je schopnější, než jsem si myslel," říkal zrovna Viktor Benedikt a dlaní přejížděl po štětinkách obilných klasů.
Souček z něj cítil napjaté vzrušení, jako kdyby ten čmuchal znamenal víc, než jen pouhou hrozbu. Nemusel být věštcem, aby dokázal odhadnout, že pokud ho bytost v těle Viktora Benedikta dopadne, něco se změní. A doufal, že se to bude týkat i jeho, Waltra Součka. Vlastně si přál, aby ten prokletej mutant zmizel v pekle.
"Myslel si, že tu holku přivedu s sebou, ale hned jak mohl, snažil se zmizet," zamudroval, aby zaplašil nebezpečné myšlenky.
"Na nic se mě neptal."
Benedikt zvedl koutek úst v náznaku úsměvu.
"Tušil, že bys mu nic neřekl," podíval se na Součka a v jeho pohledu byla hrozba. "A on se opravdu ptát

nepotřeboval."
Souček mlčel. Už několikrát si ověřil, že přílišná horlivost v rozhovoru se nevyplácí.
"Nevím, jakým způsobem mě odhalil, ale ví, že svoji společnici najde tady," uvažoval Benedikt nahlas a v duchu dodal: nejen ji. "A já na něj budu připravený," dodal zlověstně a otočil se na Součka.
"Vrať se na stanici a připrav své muže. Za soumraku tohle město Projde druhou Apokalypsou. A my budeme její jezdci."
Policejní šéf přikývl, otočil se na patě a vyrazil k východu. Trochu ho mrzelo, že to nebude on, kdo si to vyřídí s tím slídičským parchantem, ale na druhou stranu nepřijde o zabíjení, na které se tak dlouho těšil.
Mutant s vizáží Viktora Benedikta pokračoval v chůzi a vdechoval vůni zrajícího ječmene. Představoval si, že svět, do něhož se přesune, bude pouze takový. Teplý a bohatý, nesevřený příkrovem věčné zimy a hlavně netušící nic o tom, že má nového obyvatele.
Benedikt došel až na kraj střechy a setřel mlhu ze skleněné stěny před sebou. S druhou dávkou vyzářené materie - poslední, kterou dokázal Oetker vyabstrahovat - se vypořádal mnohem lépe než s tou předchozí. Tušil, že i tak nebude jednoduché se do cizince obléct, ale už to nepovažoval za nemožné. Látka se smísila s jeho geny a on doslova cítil, jak ho ten jiný svět volá.
Rozhodl se ještě chvíli meditovat, aby zklidnil mysl rozbouřenou zjištěním, že jsou mu jeho pronásledovatelé blíž, než si myslel. Chtěl si uvolnit mysl a vstřebat životodárné teplo slunce, aby byl co nejlépe připravený na setkání s nepřítelem. Ale než k tomu dojde, dopřeje si jedno malé potěšení: půjde do pracovny a zabije tu děvku.
Zatímco ten, který se vydával za vůdce pěstitelského klanu, hledal rovnováhu a sílu pro nadcházející souboj, v domě pod ním dál panoval ruch všedního dne.
U postaršího strážce, kontrolujícího vstup do hlavní budovy, se zrovna zastavil kurýr. Pod paží nesl typické nepromokavé desky z vydělané kůže. Prokázal se pečetí klanu a stařík ho pustil dál.
Posel se protáhl mumrajem na schodech a rázně stoupal vzhůru. Zásilka byla evidentně důležitá, protože se ani jednou nezastavil, aby poklábosil s kolegy, které cestou potkával. Pokračoval v chůzi i tehdy, když se proti němu zpoza rohu vyřítil brunátný šéf policie Waltr Souček. Pouze mu ukročil z cesty, protáhl se kolem něj, a zahnul ke schodišti.
Prošel obchodním oddělením, zabírajícím pět podlaží a při vstupu do dalšího byl opět zastaven strážným. Pořez s vizáží bojového psa zkontroloval jméno příjemce uvedené na listinách a kývnutím nasměroval posla dál. Zásilka byla určena předákovi, který dohlížel na třídění obilí - muž s koženými deskami měl před sebou ještě dvacet pater.
Norbert Frengl byl jedním ze zasvěcených, kteří věděli, co se za příštích pár hodin semele. Kromě toho, že sloužil jako poddůstojník ve speciálním Benediktově komandu, byl také mutantovým poskokem. Jeho úkol byl jednoduchý, až prostý: měl chránit soukromí svého pána.
Stál před vchodem do Benediktova apartmá rozkročený a s rukama sepnutýma za zády jako ztělesnění ideálního strážce. Ačkoli Frengl nepatřil k nejchytřejším, bylo mu jasné, že návštěva policejního šéfa nebyla součástí plánu, a že možná vše nejde natolik hladce, jak to vypadá.
Na potvrzení jeho úvah k němu z okna dolehl sílící hluk, který se postupně rozpadl na práskání výstřelů, řev rozkuráženého davu a poděšené výkřiky.
Frengl dvě setiny sekundy zvažoval, zda má opustit své stanoviště, a rozhodl se, že nikoli. Po dalších pár vteřinách zvědavosti podlehl. Pro jistotu zkontroloval schodiště, které sem vedlo z výrobny, tiše přeběhl k oknu a vyklonil se.
Z výšky šestadvaceti pater zahlédl zástupy lidí proudící ulicemi. Na několika místech se střílelo, na většině dalších se už strhly první potyčky, a co bylo nejhorší, ozbrojený dav se blížil k budově pěstitelského klanu.
Frenglovi došlo, že se něco muselo ukrutně podělat. Teroristé se měli o svržení lidumilné vlády Waltra Součka pokusit až s příchodem soumraku. Evidentně se ale rozhodli nedodržet časový harmonogram, což Frengla trochu iracionálně rozčílilo. Pohnul se od okna, aby o tom informoval svého pána, když zaslechl blížící se kroky.
Před dveře do Benediktova apartmá dorazil v okamžiku, kdy schvácený posel zdolal poslední schod.
"Nesu... nesu...," dýchal přerývaně, zlomený v pase, "...zprávu pro pana Benedikta."
Frengl netrpělivě natáhl ruku.
"Předám mu to sám, a teď zmiz," zakýval ukazovákem.
Kurýr se narovnal a ještě jednou vydechl. Pětadvacet pater není zrovna málo.
"Je to zásilka určená do vlastních rukou," namítl pevně.
"A já jsem pravá ruka pana Benedikta," utřel ho Frengl. "Takže mi to můžeš dát."
Posel kývl a natáhl k němu kožené desky. V okamžiku, kdy je strážný sevřel, udělal ještě krok a vší silou ho praštil do obličeje. Úder přirazil Frengla zátylkem ke zdi a cvakl mu jízdenku do stanice bezvědomí.
John Francis Kovář vytáhl nůž a vstoupil do mutantovy nory.
Před sebou měl krátké schodiště pokračující chodbou, ze které po obou stranách vedly jedny dveře.
JFK počkal, než se mu zklidní dech. Musel obdivovat vytrvalost zdejších kurýrů, protože absolvovat několikrát za den výstup až sem by se mu opravdu nechtělo. Alespoň si ten chudák, kterého připravil o zásilku, mohl dneska odpočinout. A vzhledem k tomu, že ležel svázaný v jednom z obydlených domů nedaleko odsud, měl slušnou šanci - pokud nebude blázen a nepokusí se osvobodit - přežít i peklo, které se ve městě rozpoutalo.
Kovář si zamumlal "ententýky dva špalíky" a vyšly mu dveře napravo. Neslyšně se k nim přiblížil, zjistil, že nejsou zamčené, a prosmýkl se dovnitř.
Ocitl se v poněkud bizarní kombinaci laboratoře a pitevny. V chladném vzduchu ucítil pach krve, formaldehydu a rozkládajícího se masa. Na kovovém stole uprostřed místnosti ležel zohavený mrtvý muž, a kdyby Kovář nevěděl, o koho jde, Maxmiliána Vostřáka by v něm nepoznal.
Agentovi se od podbřišku až ke klíčním kostem táhla řezná rána, jejíž okraje byly sešity neumělými velkými stehy.

Daleko horší byl pohled na obličej, na němž smrtelná křeč uchovala výraz bezbřehé bolesti a hrůzy. Tečku za dílem šíleného mistra tvořil roztřepený otvor velikosti pěsti, který měl Vostřák místo čela. Ať už ho zabilo cokoli, mělo to průraznost těžkého stavebního kladiva.
Zašramocení, které se ozvalo z druhé strany laboratoře, vytrhlo Kováře z úvah. Přikrčil se a opatrně se vydal za zvukem. Obešel složitou soustavu baněk, křivulí a pipet stojící hned za pitevním stolem a spatřil otevřený vstup do další místnosti.
Z ní právě vyšel hrbatý chlapík. S pohledem upřeným do listin si něco nesrozumitelného mumlal a Kováře si všiml, až když do něj narazil.
JFK ho chytil pod krkem a odnesl ho chroptícího zpět do malé prostory za laboratoří. Hrbáč se kroutil a svíjel, v obličeji rudý nedostatkem vzduchu. Kovář ho spoutal, nasadil mu roubík a uložil na lehátko.
"S tebou si promluvím později," slíbil mu a popleskal ho po tváři.
Vrátil se do hlavní místnosti, a když míjel stůl s Vostřákovými ostatky, ještě na okamžik se u něj zastavil a rozhlédl se. Z vybavení kolem sebe dokázal odhadnout mutantovy záměry: vyextrahovat z agenta zbytky hyperprostorové plazmy, která - jak mu kdysi vysvětlil Von Wonder - se v organismu ukládala při každém průchodu interdimenzionální branou, a poté ji zkombinovat se svými teleportačními schopnostmi. Pak už by mu nic nebránilo projít do Kovářova světa.
Při pohledu na zubožené tělo zaskřípal JFK zuby. Kdyby měl poslechnout Wolfganga, stačilo by naložit si Vostřákovu mrtvolu na ramena a zmizet odtud. Pokud by se mu to podařilo, mutant by zůstal navždy uvězněný v okovech této reality.
John Francis Kovář měl sice spoustu chyb, ale opouštět přátele v nesnázích mezi ně nepatřilo. Bez dalšího otálení opustil laboratoř, přešel chodbu a vstoupil do druhých dveří.
Darja ležela spoutaná na luxusně vyhlížejícím dřevěném stole, s nímž se ten Součkův nedal srovnávat ani náhodou. Když Kováře uviděla, v očích se jí objevila úleva.
Benediktova pracovna, s níž sousedila přepážkou oddělená obytná místnost, skýtala tolik možných úkrytů, že JFK raději celé apartmá nejdříve prošel. Vrátil se k Darje, ale předtím ještě obezřetně přistoupil ke dveřím, kterých si všiml hned, jak vešel. Vzal za masivní kliku a zkusil je otevřít. Nebyly zamčené.
Dýchl na něj teplý vlhký vzduch zcela jiného světa a Kovář před sebou spatřil lán obilí končící až u skleněné stěny na samém konci rozlehlé střechy.
Rychle dveře zavřel, zajistil je petlicí a přešel k dívce, která sebou už netrpělivě škubala. Vytáhl jí z úst roubík a nožem přeřízl pouta na rukou.
"Už jsem myslela, že ses radši vrátil do Wyenny," zahuhlala zdřevěnělým jazykem.
Kovář se jen ušklíbl.
"Takovou kost bych přece ve štychu nenechal," pokusil se napodobit Vostřákův tón hlasu a osvobodil jí i nohy.
S Kovářovou pomocí se postavila a bolestivě při tom sykala, jak se jí do končetin vracela krev. V ten okamžik za nimi zalomozila klika dveří vedoucích ke skleníku.
Stačili sotva obejít stůl, když se s prásknutím rozlétly. V otvoru - rámován ostrým slunečním světlem - stál Viktor Benedikt.
"Možná rychle jednáš, příteli, ale moc u toho nemyslíš," řekl kupodivu klidně a ukázal na Darju. "To, že jsi ji pustil, nebyl nejchytřejší nápad."
JFK čekal na sebemenší pohyb, který by mu naznačil, že se muž chystá zaútočit. Když se ale Benedikt dál opíral ležérně o rám dveří, odpověděl: "Záleží na tom, na které straně stojíš, chytrolíne."
Mutant se pobaveně zasmál a nevěřícně zavrtěl hlavou.
"Co ti nakukala?" podíval se na Darju. "Na první pohled lovkyně, ale když mi ji donesli, měla u sebe gajgr."
Kovář už začínal tušit, kam Benedikt míří, a neměl z toho dobrý pocit. Mutant si toho všiml a ušklíbl se: "Takže na tebe nakonec vybalila inkvizitorku a tu jsi jí zbaštil. Jak se říká, pod lampou je největší tma."
Kovář střelil pohledem po Darje, která jenom nevěřícně kroutila hlavou.
"Inkvizitor vždycky zabere. Nemám pravdu, sestro?" obrátil se k ní Benedikt.
"Nevěř mu, Hansi," řekla Darja, aniž by z mutanta spouštěla oči. "Chce nás poštvat proti sobě. Ví, že dva najednou nezvládne."
Ačkoli se snažila, v hlase jí zaznělo něco, co tam nepatřilo. JFK si vzpomněl na Ottu Hilkeho, který se ztratil právě v okamžiku, kdy se to nejvíc hodilo, a uvědomil si, že i když mu ukázala gajgr, neviděl ho v provozu. A hlavně... už jednou mu lhala.
Benedikt odhadl, nad čím Kovář přemýšlí, a rozesmál se tichým, nepříjemným smíchem. Darja to vytušila také.
Agent, zvyklý reagovat ve zlomku vteřiny, se nestačil ani pohnout. Viděl jen, jak se dívka otočila. A pak ho s razancí, kterou by obyčejný člověk nedokázal vyvinout, zasáhla její pěst.
John Francis Kovář narazil na zeď tři metry od místa, kde před tím stál. Ale to už o sobě nevěděl.

AŽ NYNÍ APOKALYPSA

Uprostřed lánů obilí, v ostrém poledním slunci, bojovaly jako nehmotné stíny dvě bytosti. Ačkoli vypadaly jako lidé, se svými předky měly společného už jen máloco. Jejich pohyby byly rychlé, přesné, tvrdé, a to i přes to, že je limitovala genetická výbava těch, jejichž podobu si oblékli.
Benedikt se vyhnul kopu, jenž mu mířil na břicho, účelně se protočil a uhodil Darju do zátylku. Bolestivě vyhekla, ale ještě v letu složila své tělo, přešla do kotoulu a vzápětí byla opět na nohou.
Přecházeli kolem sebe, namáhavě dýchali, zatímco jejich nohy drtily zrající klasy. Tohle je souboj rovného s rovným, ne

jako s těmi lidskými ubožáky, pomyslel si Benedikt.
"Nejsi nejhorší, sestřičko" zavrčel posměšně, "ale nebude to stačit." Bedlivě přitom sledoval jakýkoli její pohyb, který by signalizoval přechod do útoku.
Pohodila střapatou hlavou a vycenila zuby.
"To se ještě uvidí, Kmorre," vyslovila poprvé jeho skutečné jméno. "Doufám, že si nenaděláš do gatí, nerada bych tě honila přes celou tuhle zkurvenou planetu."
Mutant dál přecházel tak, aby ji měl neustále před sebou. Na to, co naznačovala, ani nepomyslel. Samozřejmě, že by mohl zlomit materii a zmizet odtud, jak to už udělal několikrát. Ale tentokrát byl na konci cesty - naskytla se mu šance odejít z tohoto světa a on se jí nehodlal vzdát. I kdyby tady měl chcípnout.
Darja se odrazila, při doskoku se přikrčila a podmetla mu nohy. Kdyby tam ovšem byly.
Kmorr se vymrštil do vzduchu a vykopl. Stačila uhnout, ale jeho bota kolem ní zasvištěla nebezpečně blízko. Překulila se a odkrokovala z jeho dosahu.
Kmorr potlačil nutkání shodit tohle tělo. Ačkoli člověk, kterému předtím patřilo, byl považován za silného, rychlého a houževnatého, pořád to bylo nic ve srovnání se silou, kterou disponoval organismus mutantů. Kmorr ale dobře věděl, že lidskou podobu bude ještě potřebovat.
Tentokrát zaútočil on. Bez přípravy, bleskově a razantně.
Mutantku zasypal sérií tvrdých ran. S obtížemi je vykryla a přešla do protiútoku. Zasáhla ho do žaludku, ale on stačil včas zpevnit svaly. Využil akcelerace, prosmýkl se kolem ní a nataženým předloktím ji srazil na zem.
Vrhl se na ni a zablokoval jí nohy. Zasáhla ho do žeber, a když se o to pokusila podruhé, Kmorr se napřáhl k smrtícímu úderu.
Jeho pěst ale nedopadla, protože do něj jako rozzuřený nosorožec narazil JFK.

Praagem hořícím občanskou válkou postupovala nesourodá skupina mužů a žen. Tvořili ji příslušníci snad všech klanů - řemeslníci, lovci, policisté, obchodníci a další, dokonce i jedna kurtizána - ozbrojení puškami, meči, noži, obušky a železnými tyčemi. Mezi nimi šel i ten, který se doposud vydával za Helmuta Lindeho, povoláním zástupce jednoho z wyennských obchodníků s artefakty.
Míjeli skupinky bojujících lidí, nevšímali si střelby, jekotu, ani mrtvol rozházených po ulicích, jako by se jich to, co se kolem nich děje, netýkalo.
Šli rychle, skoro běželi, a kdo se jim postavil do cesty, byl nemilosrdně odstraněn. Ve tvářích měli tvrdý výraz lidí rozhodnutých jít za svým cílem bez ohledu na překážky. Připomínali smečku polárních vlků, kteří vědí, že jim kořist už neuteče.
Mířili k dvěma nejvyšším budovám ve městě, kde měli konečně nalézt toho, za nímž se tak dlouho štvali.
Před vchodem do sídla klanu pěstitelů zuřila divoká bitva.
Když sem lovci vedení Jeremiášem Messnerem dorazili, první z nich zablokovali dveře a vnikli do vstupní haly. To, co zpočátku vypadalo snadně, se zlomilo v okamžiku, kdy překvapeným obráncům dorazily posily z útrob budovy. Speciální Benediktovo komando se vyřítilo ze schodiště jako lavina. Nastala brutální řežba, v níž museli houževnatí lovci napnout všechny síly, aby odolali výcviku profesionálních válečníků.
Halou se rozléhalo zvonění mečů, chroptění umírajících, křik a rozkazy velitelů. O střelbu se v tom mumraji raději nikdo nepokoušel. Messner rozpoltil lebku ječícímu muži před sebou a prodral se k východu. Tonyho spatřil okamžitě. Stál v největší mele a ratištěm oštěpu rozdával tvrdé údery. Krvácel z rány na čele, ale oči mu hořely bojovým šílenstvím. Sekal, kopal, rozháněl se pěstmi a burácivě se u toho chechtal.
Vůdce klanu odstrčil drnohryza, který se mu připletl do cesty, přímo pod čepel jednoho z lovců a seběhl z krátkého schodiště.
"Tony!" zařval a začal se probíjet skrz zuřící bitku k šílícímu hromotlukovi. Ten ho ale neslyšel.
Zabil dva muže, než se k němu dostal. Obr si všiml pohybu vedle sebe a švihl oštěpem. Těsně před tím, než se ratiště dotklo Messnerovy tváře, úder zastavil.
"Kurva, Tony!" zařval vůdce lovců, chytil bijce pod paží a ukázal mu na dům před nimi.
Prosekali se k němu a opření o chladnou zeď přerývavě dýchali. Messner ukázal na vedlejší budovu.
"Vezmi si dvacet nejlepších chlapů a dostaňte se dovnitř," zařval. "Chci, abyste jim vpadli do zad." Ukázal do vzduchu, kde plantáže na střechách obou mrakodrapů spojovala úzká lávka.
Tony vycenil zuby, kývl a vrhl se zpět do mely. Messner slyšel, jak huláká jména a udílí rozkazy k přesunu.
Naposledy se nadechl a toužebně se zadíval do ulice vedoucí napravo. Dobře ale věděl, že tak brzy to jeho lidé stihnout nemohou, protože posel vyrazil na pláně teprve před hodinou.
Vůdce klanu lovců otřel z meče krev a podíval se vzhůru. Někde na vrcholu budovy věznil mutant v těle Benedikta jeho neteř a Messner se zapřísáhl, že udělá všechno pro to, aby odtamtud Darju dostal živou. Po smrti se chtěl podívat bratrovi zpříma do očí.
Odplivl si a pozvedl meč. Doufal, že ten kovář nahoře ještě žije.

JFK se o to snažil, seč mohl. Benedikt, nebo Kmorr, jak mu říkala Darja, byl extrémně nebezpečný protivník. Rychlý, přesný, se skvělou koordinací pohybů. Dostat se do jeho sevření znamenalo velmi rychle zemřít.
Mutant se na něj vyřítil a Kovář švihnul nožem. Minul, ale přesto druhou rukou stačil svalnaté předloktí zablokovat. Prolétli kolem sebe a ještě v otočce oba zaútočili. JFK se sehnul, zaťatá pěst ho minula, Kmorr se zase vyhnul jeho bodnutí.
Kroužili kolem sebe, útočili, rozdávali rány, blafovali a vykrývali údery. Mutant se ho snažil zachytit, ale JFK pokaždé

vyklouzl. Snažil se rychle něco vymyslet, protože na podobný styl už mu nezbývalo moc sil. Navíc se k nim opatrně blížila Darja.
O tom, že svým útokem zabránil Kmorrovi ji zabít, nepřemýšlel. Přeci jen jí něco dlužil a teď byli vyrovnáni.
Zablokoval mutantův útok, ale druhé pěsti už se nevyhnul. Odletěl zpět až k betonové podezdívce, na níž byl upevněn kovový rám skleníku. Kmorr se na něj vrhl, ale než stačil udělat druhý krok, dopadla mu Darja na záda.
Kovář se vyškrábal na nohy a rychle se k nim přiblížil. Mutant se zařváním odhodil dívku zpět do pole a zároveň vykopl.
JFK už podruhé za několik málo sekund plachtil vzduchem. Tentokrát ale neměl tolik štěstí. Zády narazil na skleněnou výplň a se zařinčením jí proletěl. Pustil nůž a divoce kolem sebe zatápal, ale bez výsledku. Ostrý ledový vítr ho švihl do tváře a pod agentovými zády hladově zazíval šedesátimetrový chřtán mezi oběma domy.
Prudký náraz mu málem vyrazil dech.
Do cesty se mu postavilo kovové schodiště, které budovy spojovalo. Vzápětí po něm sklouzl, minul sloupek zábradlí a začal padat. Konečky prstů se mu zařízly do ostrého okraje lávky a Kovář vykřikl bolestí. Nebýt rukavic, asi by se na ní neudržel.
Přehmátl a zachytil se pevněji. Pod sebe se nedíval, raději sebral všechny síly a začal se vytahovat nahoru.
"Podobné kousky si příště odpusť, chlapče," zarazil ho Kmorrův hlas. "Jednu chvíli jsem myslel, že je konec."
Kovář vzhlédl a spatřil mutanta, jak se k němu s neskrývanou úlevou v obličeji protahuje skrz vysklený otvor.
JFK se zašklebil a opatrně od něj odručkoval dál.
"Ještě jsme ani pořádně nezačali, ty hromado zmutovanejch sraček," procedil skrz zuby, chytil se zábradlí a vytáhl se na lávku.

Bruno Lebovský se sice těšil na střílení, ale představoval si ho trochu jinak.
Do soumraku se chtěl dostat trochu do pohody - zahrát si v kasinu, zašukat si, pořádně se nadlábnout, a až dorazí posel od Waltra, vyrazit se svými hochy do ulic trochu porychtovat povstalce.
Což o to, v ulicích zrovna byl, ale hvízdaly kolem něj kulky, ti šťastnější z jeho chlapů kleli, ti méně šťastní umírali.
Útočníci je nachytali v nedbalkách, Lebovského doslovně. Zrovna si chtěl s jednou pěknou zrzkou vyzkoušet pár prostocviků, když do jeho pokoje vrazil Beďar a řval něco o tom, že převrat už začal.
Lebovský nebyl šéfem mafiánů zbůhdarma. Místo toho, aby ho seřval a vykopnul, jak by to udělal jakýkoli jiný muž v jeho situaci, si jenom natáhl spodky, hodil na sebe kalhoty a kožich, ze šuplíku vytáhl bouchačku a seběhl do herny.
Bylo to horší, než myslel. Během několika hodin museli vzít z kasina roha a nyní prchali ulicí k centru, aby se mohli připojit k Součkovým lidem. Otázkou bylo, jestli se jim to podaří, protože povstalci se za nimi hnali jako smyslů zbavení.
Bruno se otočil, zamířil a vystřelil. Ječící chlápek s napřaženým mečem udělal salto a podrazil nohy dalšímu za sebou.
Šéf podsvětí zalitoval, že vzal v noci do dolu tolik chlapů. Teď mu chyběli.
Mafiánům nezbyl čas dobíjet pistole a pušky - poslední z nich se zastavili a otočili se čelem k pronásledovatelům. To se Lebovskému líbilo, právě proto je platil.
Vlna řvoucích nepřátel se do nich opřela, pohltila je a mrtvé za sebou zase vyplivla.
"Kurva," zaklel Bruno, odhodil pistoli a se svou ochrankou pokračoval v útěku.
Když se před nimi náhle z postranních ulic vynořili drsně se tvářící muži a zastoupili jim cestu, zaklel podruhé.
Pětice mafiánů se zaskočeně zarazila. Za nimi se ozýval řev rozběsněného davu, před sebou měli partičku nebezpečně vyhlížejících hochů. Vedl je sám vůdce řemeslnického klanu, který držel v ruce masivní kovářské kladivo.
"Myslíte, že bysme se mohli nějak dohodnout?" zvolal Lebovský a nasadil dobromyslný úsměv.
Vzduchem se mihla nezřetelná šmouha. Poslední, co Brunovy smysly zaregistrovaly, byla prudká bolest v obličeji.
Zemřel, aniž by slyšel prásknutí čtyř výstřelů.
"Nemohli," řekl David Budač, když zvedal kladivo z krvavé kaše, která byla kdysi obličejem mafiánského bosse.

Jeremiáš Messner zuřil.
Zatímco Tonymu a jeho lidem se už podařilo dostat do druhé budovy, lovci, kteří zůstali s ním, umírali pod čepelemi Benediktových zabijáků.
Messner vypadal jako démon z nejhlubších propastí pekla. Zacákaný krví zuřivě odrážel výpady jednoho z nich.
Nakonec narazil zády na zeď, uhnul před smrtícím sekem a vztekle zabořil meč do protivníkova břicha.
Žádný z lovců, kteří se zpočátku probili do vstupní haly, už nežil a vůdce klanu se začínalo zmocňovat zoufalství. Než dorazí Korbmann s Budačem, budou mrtví i všichni ostatní.
Nepříčetný bezmocí zabil dalšího "benediktina", když se z boční ulice napravo od něj vyřítila skupina mužů a žen.
Messner si stačil všimnout, že ani jeden z nich není ze stejného klanu, ale to už se nečekaná posila prodrala skrz brutální řež ke vchodu, během okamžiku zlikvidovala obránce u dveří a zmizela v domě.
Messner nevěřil svým očím. Tak účelné zabíjení ještě nikdy neviděl.
Benediktovi žoldnéři zakolísali a on toho okamžitě využil. Zaryčel jako útočící mastodont a začal se probíjet ke dveřím, následován ostatními lovci.
Jatka netrvala dlouho.

Waltr Souček zkontroloval pušku a vyrazil ze dveří kanceláře. Nechtěl umřít jako krysa zahnaná do kouta.
Někdo musel těm zasranejm parchantům říct, že byli prozrazeni, a oni zaútočili dřív. Souček si zrovna dopřával šťavnatý stejk z posledního lovu, když zaslechl střelbu. Dosud skrytí útočníci se vrhli na policejní stanici, ale protože se strážníkům podařilo zatarasit dveře, nezbylo jim než se stáhnout a spokojit se s oblehánim.

Souček scházel ze schodů a mezi zuby drtil šťavnaté kletby. Nesnášel patové situace, stejně jako plýtvání náboji. Obě strany se navzájem chvíli ostřelovaly, ale palba ustala prakticky zároveň. Útočníci i obránci vyčkávali, ale Souček už se rozhodl.
Počítal s tím, že by mohl dorazit Bruno a jeho chlapi, ale minuty ubíhaly a nic se nedělo. Souček věděl, že zůstat na stanici by byla sebevražda. Rozhodně nestál o to, aby ho nějakej lidovej tribunál věšel na klandru.
Dorazil ke vstupním dveřím, od nichž už strážníci odtahali nábytek, a přehlédl svoje muže.
"Tak fajn, chlapi!" zahřímal. "Ti ubožáci venku si myslí, že nás zahnali do kouta. Ale to se šeredně pletou."
V bledých tvářích policistů si přečetl, že si tím natolik jistí nejsou.
"Vím, že máte strach, ale kdo jinej by měl zachránit poctivý vobčany tohohle města, když ne my?!" hulákal dál. "Právě pro tyhle a podobný situace tu jsme!"
Ozvalo se souhlasné zašumění a Souček ukázal na dveře.
"Jste policajti, kurva!" zařval. "Ukažte jim, co to znamená!"
Jeho muži mu burácivě odpověděli, natáhli zbraně a dva z nich otevřeli prudce dveře. Připravení střelci začali pálit, a než se usadil kouř, ostatní vyrazili ven.
Policejní šéf zalehl k zemi hned, jak se dostal na ulici. Zaburácela salva druhého sledu a na tu už obléhatelé odpověděli.
Přesně jak Souček čekal, bylo to jen několik ojedinělých výstřelů. Pušky a pistole směli nosit pouze členové policejního klanu, o to už se postaral. A Lebovského banda, samozřejmě.
Šlehl pohledem doleva. Ulice byla zatarasená maringotkami z wyennské karavany.
Zaklel a zvedl se. V ten okamžik se z ulic, domů a skladišť začali rojit povstalci. Policisté odhodili pušky, vytáhli pistole a následovali svého vůdce.
Ten je vedl k sídlu pěstitelského klanu. Modlil se, aby ho Benediktova soldateska dokázala ubránit. Až s mutantem spojí síly, tohle město pozná, kdo je to Waltr Souček.
Kovář s Kmorrem balancovali na zledovatělém schodišti, a zatímco agent ustupoval, mutant se stále rychleji blížil. Jediný neopatrný krok dělil každého z nich od jisté smrti. Navíc museli bojovat s poryvy ledového větru, které byly tady nahoře nebezpečně silné.
Darja prolezla na hranu střechy a pozorně sledovala jejich počínání. Vypadala jako šelma, která čeká na správnou chvíli, aby bleskurychle zaútočila.
JFK se s roztaženýma rukama, jimiž udržoval rovnováhu, opět o něco odsunul. Náhle za sebou uslyšel hluk, který brzy přerostl ve změť rozčilených hlasů ztlumených stěnou skleníku. Naproti se zcela tiše za Darjou objevily za zamlženým sklem nezřetelné siluety. Zřejmě dorazili Messnerovi lovci, pomyslel si.
Mutantka se napjatě otočila a Kovář se přemístil o další krok zpět. Kmorr před ním se zarazil, když spatřil příchozí za agentovými zády, ale pak se znovu přiblížil.
Zařinčelo tříštěné sklo. Kovář vzhlédl a spatřil Darju obklopenou dalšími lidmi. Sebejistý výraz v její tváři hovořil za vše - ona ty lidi znala a věděla, co jsou zač. JFK si všiml Lindeho a došlo mu to také. Ve městě bylo mutantů víc, než bylo zdrávo.
Kmorr risknul rychlý pohled za rameno a vztekle zařval. Celé jeho tělo se napjalo a prohnulo jako tětiva luku. Zvedl hlavu k nebi a vydal ze sebe nelidský rozzuřený skřek. A začal se měnit...
JFK s ohromením sledoval, jak jeho oblečení praská a vlhne. Lidská slupka se začala roztékat, když mutant začal vylučovat cizí buňky ze svého organismu. Na slunci se matně zaleskl černý kostěný pancíř, z něhož stékala krvavá břečka. Přeměna trvala jen okamžik a na jejím konci stála před Kovářem mohutná černá bestie. Sklonila hlavu, nenávistně otevřela mordu plnou nebezpečných špičáků a přimhouřila bílé oči bez zřítelnic.
JFK udělal rychlý krok zpět, noha mu ale podklouzla a on zavrávoral. Mutant se vymrštil, narazil do něj a pevně ho sevřel. To už oba dva letěli vzduchem vstříc neuvěřitelně rychle se blížící zemi. Nad nimi se ozvalo vzteklé zařvání, vzápětí následované řinčením rozbíjeného skla.
Jak se s mutantem přetáčeli ve vzduchu, agent na okamžik zahlédl, jak se rozbitým skleníkem na druhé budově protahují Messnerovi muži.

Adam Korbmann práskal bičem nad hlavami psů a co možná nejrychleji hnal spřežení ulicemi Praagu. Stejným směrem, ale o několik ulic dál, se řítila další.
Kousek za další odbočkou zastavil a přinutil Ňufíka a jeho druha, aby do ní s maringotkou zacouvali. Obezřetně je navigoval úzkou ulicí až na křižovatku, čímž zatarasil její ústí. Zaklepal na stěnu za sebou. Z poklopu na střeše vylezli čtyři muži s puškami, zalehli a vyčkávali.
Díky pohyblivým zátarasům směřoval Korbmann policisty do míst, kde je chtěl mít. Snad Messner odhadl čas správně, protože jinak by se masakru nevyhnuli. Ale wyennský agent byl připraven i na něj.
Ozval se křik, dusot nohou, občas prásknul výstřel. Součkovi muži vběhli střelcům do palebného pole, a když si všimli maringotky v boční ulici, okamžitě se pohnuli na druhou stranu. Přesto práskly čtyři výstřely.
Mrtvé zakrátko zadupal do sněhu řičící dav vedený Budačem.
Střelci si zase vlezli zpět do tepla a Korbmann zapráskal bičem. Tohle byla poslední odbočka, kterou musel zatarasit. Zbývalo se přemístit a vytvořit tak druhou stranu kleští. Měly se sevřít už brzy.
Ještě než saně vyjely z uličky, země pod nimi se zachvěla. Korbmann se spokojeně usmál.

JFK sepsal závěť a desetkrát si promítl svůj předchozí život. V okamžiku, kdy už viděl každou sněhovou hrudku na zemi pod nimi, mutant konečně zareagoval.
Pustil jednou rukou Kováře a v přesně vypočítaném okamžiku s ní švihl k ubíhající zdi. Agentem otřásl náraz,

Kmorrovo sevření povolilo a on padal dál.
Přistál tvrdě o dva metry níž a převalil se.
"Nejlepší bungee-jumping mýho života," zachrchlal, když se podíval nad sebe.
Černá bestie se jednou rukou držela za parapet okna. JFK se otřásl při pomyšlení, jaká neskutečná síla se musí v těch svalnatých pažích skrývat. Obyčejný člověk by si v téhle chvíli hrál na zemi na prvočinitele. Kromě ruky, samozřejmě. Ta by ležela na okně o patro výš.
Mutant rozevřel tlamu, vyloudil hrdelní zamručení a seskočil vedle otřeseného Kováře.
Zadunělo to a země pod nimi se otřásla.
Kmorr se překvapeně podíval na své nohy. A zadunění doprovázené zachvěním se ozvalo znovu. A znovu. A blížilo se.
Bestie zlobně zasyčela, poklekla ke Kovářovi, chytila ho za hlavu a roztáhla mordu. V ní se nedočkavě zachvěl ostrý jazyk s otvorem na špičce, kterým mutant prorážel těla obětí a následně nasával genetické informace.
Když další a další dunění rozechvívalo vše kolem v pravidelných nárazech, JFK roztrhal závěť a přetočil všech deset kazet se svým životem zase na konec.
A mrštil Kmorrovi do obličeje hrst sněhu. Sevření na okamžik povolilo, což agentovi stačilo. Jak nejvíce mohl, kopl mutanta do rozkroku.
Bestie zařvala a pustila Kováře úplně.
JFK se postavil na nohy a zprvu trochu otřeseně vystartoval za přibližujícím se zvukem.
Zahnul za roh na hlavní ulici a jen těsně ho minula obrovská chlupatá noha. Připomínala stoletý strom, kterému byla taková zima, že se rozhodl obléknout.
Kovář se nezdržoval ohlížením a vrhnul se do volného prostoru. Nepochyboval o tom, že ho jeho snědý přítel bude následovat.
Měl pocit, že se ocitl v soustavě bicích, na které hraje sólo bubeník z Rammsteinů. Do toho řval a troubil vyděšený mastodont a za ním další a další. Messnerovi lovci nebyli žádní troškaři.
V okamžiku, kdy ho míjely zadní nohy prvního zvířete, Kovář skočil.
Pevně se chytil jeho tuhých chlupů a začal po nich šplhat. Dostal se sotva nad koleno, když mu něco zavadilo o kotník.
Pevně sevřel dlouhé chlupy a ohlédl se. Rozzuřený mutant mu dýchal na záda. Než ho ale stačil zachytit, Kovář sjel až nad něj a prudce ho kopnul do mordy.
Ať už jste mutant nebo člověk, kopanec do obličeje zabere vždycky. Otřesený Kmorr zavrávoral, chvíli se zdálo, že spadne, ale nakonec pád ustál. A znovu se začal drápat nahoru.

Na střechách domů, které poněkud neortodoxním způsobem opustili Kovář s mutantem, se zatím zabíjelo.
Jeden z lovců, kteří dorazili s Tonym, sáhl k pasu a vyndal kovový válec. Gajgr se rozložil během vteřiny, během další aktivoval solární články. Inkvizitor jej napřáhl k protějšímu domu, kde postávala Darja se svými soukmenovci, a přístroj pronikavě zavřeštěl.
V tu samou chvíli dorazil Messner se zbytkem lovců. Vnořili se do umírajícího obilí, na které už sedala námraza, a spatřili, jak se odhalení mutanti začínají zbavovat lidských těl.
"Darjo!" zařičel na dívku, která stála mezi nimi, s pohledem upřeným do propasti pod domem.
Zatímco první odvážlivci vedení inkvizitorem a Tonym překonávali kovové schodiště vedoucí na vyšší z obou domů, Darja upřeně sledovala šťastný dopad obou protivníků. Byla to šílená akce i na mutanta, ale nakonec se rozhodla pro totéž.
Už se chystala zbavit lidské slupky, když zaznamenala první zachvění. A potom uslyšela řev přibíhajících mastodontů.
Otočila se, protože ji napadlo sice o nic méně nebezpečné, ale přece jen lepší řešení.
Nechala své druhy, aby vyřídili tu smradlavou lidskou sběř, a rozeběhla se k protějšímu okraji střechy.
Messner spatřil blížící se Darju, šťastně se usmál a ještě přidal do kroku. Když ho míjela, zabila ho prudkou ranou do hrtanu a propletla se zmatenými lovci.
S Benediktovým příbytkem po pravé straně se vrhla vstříc skleněné stěně.
Prolétla jí a v záplavě střepů konečně shodila tu svazující lidskou podobu lovkyně Darji. Mrazivým vzduchem už padala jako mutantka Maura.
V okamžiku, kdy vyběhli na hlavní ulici, Waltr Souček věděl, že jsou v pasti. A bylo mu to jedno. Šílenství, které dosud pouze poblikávalo v jeho mysli, se konečně rozhořelo. Policejní šéf už si přál v životě jen jedno: než bude zabit, chtěl zabíjet.
Země pod ním připomínala živou bytost. Chvěla se a sténala, znásilňována několikatunovými kolosy, které se na policejní štvance hnaly jako neprostupná a nezastavitelná zeď.
Policisté řičeli strachy, zahazovali pušky a ždímali ze sebe poslední zbytky sil. A přitom proklínali svého vůdce, který jim zakázal postavit se pronásledovatelům na odpor.
Všechna okna a dveře kolem nich byly zavřené, boční ulice blokovaly zátarasy. Nebylo kam uniknout.
Jeho muži toho možná litovali, ale Waltr Souček nikoli. Hnal se ulicí Praagu jako zdivočelé nemyslící zvíře, a i přes to, že měl slušnou nadváhu, dokázal za sebou nechat všechny své muže.
Věděl, že nebude muset utíkat dlouho, protože nějakých sto metrů před ním už na něj čekali.
Korbmannovi lidé zahradili maringotkami a svými těly celou šířku ulice a s připravenými zbraněmi sledovali monstrózní divadlo.
Úplně vzadu se tlačili řvoucí chlupáči. Namačkaní mezi domy a zezadu pohánění Messnerovými lovci rozzuřeně tloukli kly a choboty kolem sebe. Sotva pár metrů před nimi prchaly vysílené zbytky policejního klanu v čele se Součkem.

Korbmann stál vedle Ňufíka a s rukou zanořenou v srsti ho chlácholil. Obrovitý pes vrčel, cenil pysky, škubal sebou, ale zůstával na místě. Stejně jako jeho druh, kterého uklidňoval jeden z obchodníků.
Řemeslníci zatím oběhli blok a udýchaný Budač se protlačil až k wyennskému agentovi. Když viděl, jak se k nim se svými muži řítí Waltr Souček, vyrazil mu naproti.
"Davide, ne!" zařval Korbmann, ale mistr kovář ho neslyšel.
Oprávněná zloba se měla o padesát metrů dál střetnout s šílenstvím, ale nestalo se.
Souček se na poslední chvíli Budačovi vyhnul a nechal ho napospas rozběsněným policistům. Vlna modrých uniforem se přes kováře přelila, následovaná příbojem řvoucích mastodontů.
Na hřbetě prvního z nich se JFK s Kmorrem snažili navzájem zabít.
Maura dopadla na zvíře za nimi.
Při doskoku ztratila rovnováhu a začala sjíždět po mohutném těle. Ne nadarmo ale několik měsíců nosila tělo lovkyně. Zachytila se chlupů a vyškrábala se mastodontovi na hřbet. Před sebou viděla Kováře s Kmorrem, jak si zasazují rány a zároveň se snaží udržet na hýbajícím se gigantickém těle.
Potřebovala je dostat oba - se svými druhy potom zjistí, jak fungují mutantovy schopnosti, a s pomocí cizince se odtud dostanou pryč. Bude jim patřit celý nový svět.
Zvedla se z pokleku a udělala krok, když najednou mastodont před ní zařval a v plném běhu se převrátil dopředu. Chlupáč, na kterém stála, do něj narazil, ale než mohla zafungovat setrvačnost, Mauru ochromila nepředstavitelná bolest. Krev, která jí vystříkla z úst, dopadla na kel, trčící jí z hrudi. Mutantka zemřela dřív, než si mohla uvědomit, co se stalo.
Mastodont tlačený dalšími zvířaty zatroubil a pohnul hlavou, aby se vyhnul blížící se zdi. Mauřino tělo sklouzlo z klu, narazilo do domu a zmizelo v záplavě dlouhých tuhých chlupů.

Když Korbmann viděl, že řetězy natažené přes ulici a schované pod vrstvou sněhu zafungovaly, pomalým krokem vyrazil vstříc přibíhajícímu Součkovi.
Neslyšel výkřiky za sebou ani stále podrážděnější Ňufíkovo vrčení. Šel dál a soustředil se pouze na hromotluckou postavu šéfa policejního klanu. Na tesák, který Souček držel. Na jeho chraplavý dech a výraz v obličeji, v němž zvíře zvítězilo nad člověkem.
Nechal ho udělat ještě tři kroky a pak ho zastřelil jako vzteklého psa.
Prásknutí výstřelu jakoby zastavilo čas.
Prchající policisté se postupně zastavili a unaveně se zhroutili do studeného sněhu. Za nimi vystrašeně a zároveň zmateně troubili mastodonti svou píseň smrti.
Korbmann upustil pistoli a svěsil hlavu. Byl unavený jako snad nikdy.
Muži a ženy za ním, členové řemeslnických a loveckých klanů, stáli potichu; neozval se jediný výkřik slávy, jediné provolání vítězství. Nikdo se nechtěl radovat ze smrti těch, kteří byli ještě před pár dny jejich sousedy.
Korbmann za sebou uslyšel Ňufíkovo zavrčení. Chtěl se otočit, aby psa uklidnil, ale zarazil ho pohyb pod obřím uchem prvního mastodonta.
Ulicí se rozlehlo zařvání, při němž tuhla krev v žilách, a zpod dodělávajícího zvířete se vypotáceli dva zápasící muži.
Jeden - ten černý jako nejhlubší noc - nebyl člověk. Ten druhý ano, ale ne z tohoto světa.
John Francis Kovář se cítil jako někdo, kdo přežije pád z letadla, přejetí vlakem a ve finále srážku s automobilem. Přesto měl dost síly, aby toho černýho sráče pořádně praštil. Drželi se s Kmorrem jako dva boxeři, kteří čekají už jen na to, až rozhodčí ohlásí konec kola.
Nebýt pádu mastodonta, asi by se necítil ani takhle. Mutant zbavený lidské skořápky ho převyšoval rychlostí, přesností, agresivitou i silou.
V okamžiku, kdy zvíře ztratilo rovnováhu, přes něj přepadli a Kovář měl narozdíl od Kmorra štěstí, že skončil pouze v ušním boltci. Jak se snažil z pod dodělávajícího chlupáče vyhrabat, narazil na mutanta pohřbeného do půli těla pod chlupatou hrudí.
A pak se stal svědkem něčeho neuvěřitelného. Černá bestie se nadzvedla na loktech, a vysoukala se ven a přitom ještě stačila Kováře praštit. Úder už neměl patřičnou razanci, ale stačil v agentovi vzbudit poslední špetku sebeúcty. Už měl všeho toho mlácení až po krk.
Dostali se na ulici a vyměnili si ještě několik těžkopádných ran. John Francis Kovář postupně sbíral sílu na tu poslední, kterou hodlal mutanta složit k zemi.
Kmorr byl v zoufalé situaci a dobře to věděl.
Přijímal rány a zase je vracel, přitom se ale soustředil na poslední - samozřejmě zoufalý - trik.
Když zlomil materii a přemístil se ze Ztogholmu až sem, nebyl několik prvních hodin schopen žádného pohybu. Vydal tolik energie, že byl na pokraji zhroucení. Ale to byl opravdu dlouhý skok. Množství sil, které při lámání prostoru spotřeboval, záviselo vždy v přímé úměře na vzdálenosti, kterou překonával.
I nyní byl ještě ve stavu, kdy by těm lidským prasatům dokázal zmizet. Ale podobná myšlenka ho vůbec nenapadla. Chtěl pryč z tohoto světa a před sebou měl cizince, kterého k tomu potřeboval.
Kmorr zasáhl muže do žaludku a vzápětí inkasoval slabou ránu do brady. Nakonec se jeho protivník napřáhl k finálnímu úderu. A tak se rozhodl ho překvapit...
Ňufík, navlečený v postroji a uvázaný k saním, zavyl.
Zatímco se ostatní zvířata spokojila s výhružným vrčením a občasným poštěkáváním, Korbmannův pes trhal celou dobu postrojem, cenil tesáky a zuřivě lomcoval spřežením.
Vítr k němu donášel pach člověka, s kterým měl nevyřízené účty. Zvířecí mozek ovládla touha zabíjet.

Protože žádné uklidňování nezabíralo, Korbmann odtrhl zrak od probíhajícího souboje a vlezl do maringotky pro uspávací pistoli.
JFK máchl pěstí.
Kmorr skočil.
A k Ňufíkovi dorazil další pach, který měl s tím nenáviděným člověkem spojený: pach znásilňovaného prostoru. Pes zařval a vyrazil. Maringotka se otřásla, popruhy se napjaly, druhé zvíře poděšeně zakňučelo. Korbmann, vylézající ven, upadl a pistole mu vyklouzla z rukou. Zaslechl, jak praskl první řemen.
Šílející pes znovu zabral a vytrhl se z postroje.
Kovářova ruka prolétla vzduchem, ale mutant už před ním nestál. Překvapený agent se zapotácel a to mu zachránilo život. Kmorr se zhmotnil za jeho zády a z otevřené mordy mu jako bič vystřelil smrtící jazyk. Na temeno Kovářovy hlavy však nedosáhl.
Druhý pokus nebyl mutantovi přán.
JFK spatřil Ňufíka pár kroků před sebou a vrhl se na zem.
Obrovitý rozběsněný čokl narazil do Kmorra a začal ho trhat na kusy.

ÚTĚK ZE ŽENEVY (REMAKE)
John Francis Kovář se proplétal davy lidí a chvěl se zimou.
Přestože terminál ženevského mezinárodního letiště prosvětlovaly paprsky žhavého červencového slunce, klimatizace zde udržovala nějakých dvacet - dvaadvacet stupňů nad nulou. Což bylo pro Kováře, který se sotva před týdnem vrátil z ledové budoucnosti, příliš málo.
Po souboji s Kmorrem se ještě přiměl k tomu, aby Agentuře poslal zprávu o splněné misi a zároveň zažádal o koordináty hyperprostorového okna. Poté se s úlevou odevzdal do péče Gitty Korbmannové a zbývající čas strávil v rozhovorech s jejím mužem. Dozvěděl se, že většina mutantů byla pobita a těm, co uprchli, byli na stopě inkvizitoři. Příslušníci policejního a pěstitelského klanu volili nové vůdce, začalo se s opravami skleníků a život komunity se postupně vracel k normálu.
Náhlá bolest v koleni vytrhla Kováře ze vzpomínek. Plešatý chlapík v bílé košili zadrmolil omluvu a ztratil se i s kufříkem, kterým ho udeřil, v tlačenici těl.
Turistická sezóna vrcholila a letištní terminál doslova praskal v železobetonových švech. Lidé stáli ve frontách na odbavení, unaveně čekali ve zdejších kavárnách nebo posedávali na lavičkách. Někteří odlétali či přilétali, jiní zase vyhlíželi známé nebo obchodní partnery, ostatní tu byli zaměstnáni.
Na elektronickém řádu JFK vyhledal svůj let a našel příslušnou přepážku. Když se zařadil na konec snad desetimetrové fronty, něco si nespokojeně zabručel.
Blondýna stojící před ním se otočila.
"Přesně tak, pane. A navíc se vůbec nehýbe," řekla s povzdechem a Kováře, oblečeného do volných plátěných kalhot, bíle košile a slaměného klobouku, si pečlivě prohlédla.
Mohlo jí být kolem pětatřiceti, a když mluvila, od koutku úst se jí rozbíhaly jemné vějíře vrásek. Nějakým zvláštním způsobem jí to dodávalo na přitažlivosti.
JFK odpověděl útrpným výrazem, ona se vědoucně usmála a zase se odvrátila.
Agent si okamžitě vybavil Villefortovou, kterou po svém návratu marně hledal. Ona i Yang si stále ještě užívali hi-tech mise a vrátit se měli nejdříve za měsíc. Poté, co před vyšetřovací komisí Kontrolní divize absolvoval celou řadu výpovědí a výslechů, v nichž mu Wolfgang - věrný své nátuře - urputně zatápěl, cítil se Kovář unavenější víc než když se vrátil z Praagu.
Nyní byl konečně tady, na cestě do horké Indonésie, a dny strávené na pláži a noci u Dinginovy kořalky měl nadosah.
Zrovna si představoval její jemnou chuť, nesrovnatelnou s plameny drsného praagského dryjáku, když ženě před ním spadla letenka.
Poslušen výchově džentlmena se Kovář sehnul, ale než ji stačil sebrat, srazili se s blondýnkou hlavami.
Následovala klasická změť omluv, drmolení a přetahování, ale nakonec se jim podařilo situaci zvládnout. Když zase stáli, žena měla ve tváři lehký ruměnec. JFK musel uznat, že i ten jí sluší.
Švihácky si narovnal slamák a podal jí letenku.
"Koukám, že máme stejný cíl," prohodil, protože si všiml, co je vyplněno v kolonce‚místo přistání'.
"Taky Jakarta?" usmála se překvapeně. "Budu tam dva týdny na pracovní stáži. A vy?"
JFK odpověděl a z hlavy se přitom snažil odehnat jednu vlezlou myšlenku. I před vyšetřovací komisí by tvrdil, že by ho něco podobného nikdy nemohlo napadnout. Ale bylo to tam: nabízela se mu možnost strávit noci jinde než v baru.
Zatímco v hlavě fiktivní plácačkou marně stíhal bzučící představu, snažil se s ženou nenuceně konverzovat.
Nakonec se fronta přeci jen pohnula. Jeho společnice se obrátila, aby postrčila zavazadla a Kovář okamžitě zapátral po kavárně, kde by mohli přečkat čas do odletu. A pak si ho všiml.
Procházel davem a podrážděně se rozhlížel na všechny strany. Lidé před ním ochotně ustupovali a měli k tomu důvod.
Zjizvená tvář s tmavými vlasy střiženými na mikádo mu ve spojení se svalnatou postavou a potetovanými bicepsy propůjčovala vzhled gangstera jako vystřiženého z filmů Quentina Tarantina.
JFK vydoloval z kapsy telefon a zaúpěl. Vypnul si předtím vyzvánění, ale ani to je nezastavilo. Podsvícený displej hlásil patnáct nepřijatých hovorů a šest nových textových zpráv.
John Francis Kovář se pomalu vysunul z řady, zkroušeně se posadil na svou sportovní tašku a čekal, až ho Vega najde.

THE END